

திருத்தேவையெனுந் திருவிராமேச்சரத்தைச்சேர்ந்த
பாம்பன் :

ஶ்ரீமத் - குமரகுருதாச சுவாமிகள்
அருளி செய்த

வேதத்தைதக்குறித்த

கு - வது வியாசம்.
Pompen Kumaragurudasa Swamigal

First Edition—500 Copies.

இஃது

இராமாதபுரக்காலாக்கா பிரப்பன்வல்லச
தி. உடையநாயகம்பிள்ளையென்பாரால்
சென்னைப் பண்டிதமித்திர யந்திரசாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

Registered Copy-Right.

1903.

INDIA BOOK EXPORTS.
14, SUNKURAMA CHETTY ST.

காப்பிக் கிழ்நடைக் கமரசு விகாரணத்தும்.

கிரக்டனம். BL 1115

148

பாம்பன் : சீமத் - துமரகுருதாசவாமிகள் சேய்யுள்வடி
வாகவும், வசனவடிவாகவும் அருளிச்சேய்த
நமுங்களோ பல அவற்றுள் இவை சீல.

நூல்கை.

1. வேதம் வேதாங்கம் ஆகமம் ஆகமாங்கம் ஸ்மிருதி புரா
ணம் இதிகாசம் பிரமகுத்திர முதலிய தொன்னால்க
ஏக்கிய பன்னூல்களுண்டாய விரைத்தையும், அகையில்
ந்தை முன்னிட்டெட்டமுதியுள்ள வேத பாவதியாகி
விருத்தியுடையாகளி இன்னமைப்பாடுகளையும், அதற்கு
முன்னாலுக்குப்பின் முரண்படுகின்றாற்றின்து
தன்னப்படுவன கொள்ளப்படுவனவர்த்தையும், தென்
மொழி நூல்களின் திட்டப்பநுட்பங்களையும், வஸ்து ஒன்
தென்பதிலும் இரண்டென்பதிலும் ஒன் ரேடூடொன்று
சேருமென்பதிலும் முண்டாகின்ற விபரீதங்களை அனேக
திருத்தாங்க்டபூர்வமாகச் சாலவிளக்கிச் “சத்தாத்தவி
தம்” இற்றென வேதமஹாவாக்கியார்த்தவழியாகத்
துளக்கி அங்கண் இனிதூ நாட்டப்படு வீடுபேற்றினை
யும், ஜாதியதிகாராதிகளையும் வடமொழி தென்மொழி
மேற்கொள்ளாலும், யுக்கியாலும், அநுபவத்தாலும்
(சக்தேகம் விபரீதமற) நன்கு தாபிக்குக் தகைமைவாய்
நூ சா - பெரு வினாவும் அத்துணைப் பெருவிடையு
முடைய இப்புத்தகமாகிய—கூ - வது வேதத்தைக்
துறித்த வியாகம் பிரதி 1 - க்கு விலை

0-10-0

2. உக - வது ஜீவயாதூணயைக்குறித்த வியாகம் மூலமும்
உலையும், இதனில் முற்றபாகம் இச - பெருவினுக்க
ஞம் அத்துணைப் பெருவிடைகளுமாயுள்ள குருசீடு
சம்வாதமாகும். இரண்டாம்பாகம் கூ - வினுக்கஞம்
அத்துணைப் பெருவிடைகளுமாயுள்ள மூடர்வாததும்
ஸமாகும். இவ்வியாக நயப்பாடுகள் காண்பார்க்கே
களிரத்தகண. எழுதின் விரியும். பிரதி 1 - க்கு

0-12-0

3. கூ - வது ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய மேஜ்பதைக் குறித்த
வியாகமும், கூ - வது தஞ்சீட்சம்பவவரலாறு தறி
த்த வியாகமும். இவை ஸ்ரீசுப்பிரமணிய பரததுவத்
தை வேதாகம புராணேதிகாச வாயிலாக ஜயக்திரிபற
வினிதுணர்த்தி, மழிபாடு முதலியன வினக்கி அண்ட
பிண்ட விரகியங்களைத் துளக்கி சொல்லும். உயர்
நீத் வசனம். ஆப் பைண்டு 1 - க்கு விலை

0-8-0

4. சிறுநூற்றிரட்டு. வரலாற்கிருடு. இதனில், ஷண்முககவு
சம், பஞ்சாமிர்தவண்ணம், திருத்தொடையல், கந்த
ரொலியலக்தாதி, குகப்பிரம வருட்பத்து, ஞானவாக
கியம், கந்தகோட்ட மும்மணிக்கோவை, வடத்திருமல்
ஸௌயத் துபரவண்ணம், கவலீர் கவரத்தினக்
கவிவிருத்தம் எணும் 9 - நூல்கண்டங்கியிருக்கின்றன.
ஏற்ம்பதிப்பு. ராபர்ஸபண்டு 1 - க்கு விலை

0-2-6

5. பார்மத் - துமரதுநாகசுவாமிகள்பாடல். சங்க - பக்கங் கொண்ட நறும்பதிப்புற்ற இதனில், ஒருபாட்டே கூடு - பாட்டாகச் சந்தத்தோடு நடைபெறும் பஞ்ச வீங்கதியதிக சதபங்கி முதலிய அரிய பிரபந்தங்களு } 1—
 மூன். உலகிலாண்பெண்ணெணப்படி மிருபாலாரு மெளிதிற்படித்துச் சதாசிவான்தங் கோடந்துக் குருபீட மெனத் திசழுமிது காலிகோ பைபண்டு 1 - க்கு விலை }
6. திருவலங்கர்ப்பிட்டு. முதலங்கண்டம். கடிச - பக்கங் கொண்ட நறும்பதிப்புற்ற இது—ஸ்ரீசுப்பிரமணியக் கடவுளின் தலமுறையாகவும் பொதுமுறையாகவும் அமைக்குதுன்ன செவிச்சுக்கைவை மிகச்சிறந்த கங்க - பண் பாட ஒட்டைத்து. காலிகோ பைபண்டு 1 - க்கு விலை } 0—
7. இம்முதலாங்கண்டத்தோடு, சீதை துமரகுருதாசசுவாமிகள் } 1—
 பாடலுஞ்சேர்க்குதனது. காலிகோ பைபண்டு 1 - க்கு விலை }
8. திருவலங்கந்திரட்டு இரண்டாங்கண்டமாகிய பல்கந்தைப் பரிமாய். வெள்ளியல், ஆசிரியவியல், கவியியல், வஞ்சியியலெணப்படி நான்கியல்களாய் இநூல் - திருச் செய்யுள்களையுடைய விது யாப்பிலக்கண் வழிவரு சந்தேகங்களை நானியொழித்து உறுதி விளக்கும் அவ் விலக்கணமாகவும், சந்தக்குழிப்புகளோச் சாலவிளக்கு மிலக்கணமாகவும், அவ்விலக்கணங்கட்குஞ் செய்யுட் பேதங்கட்கும் அரிய பெரிய சித்திரகவிகட்கும் (சொன்னயம் பொருணயம் தொனியம் துறுமி விளங்கா ஸின்ற) பேரிலக்கிமாகவும், ஸ்ரீசுப்பிரமணியல்தோத் திரமாகவும், சிவயோகநான் காஸ்திரமாகவும் அழகிய சித்திரகவோடு அமைக்குதனது. இதனெலூடு திருத் தலதரிசன காலங்களிற் பாடியருளிய கட்டடோக்கவித் துறைகளுஞ்சேர்க்கிருக்கின்றன. இதுபோன்ற கவிச் சுவை சிறந்ததால் இதுகாறும் வெளிவந்திருப்பதில்லை. படிப்போளைப் பரம பண்டிதராக்கும். காலிகோ பைபண்டு 1 - க்கு விலை } 0—11
9. இக்கண்டமும், இதன் முதற்கண்டமும் ஒன்றுக்க் காலி } 1—0
 கோபைபண்டு செய்தது }

இப் புத்தகரமுறு சுத்தப்பிரதிகளுன் சுவல்ப பிரதிகள் இராமநாதப் தாலூக்கா உச்சப்புளிப் போஸ்ட்டைக்சேர்க்த பிரப்பன்வல்லசையிலிருக்கி. உடையநாயகம்பிள்ளை, பாம்பன் சா. அ. முருஸ்கயபிள்ளை, செண்ணை அருளூசலமுதலிலெதருப் பண்டிதமித்திர யங்கிரசாலாதிபர் ச - இரத்தி வேலுமுதலியார், செண்ணை - வைத்தியநாதமுதலி தெரு கடு - வது நெப் வீட்டிலிருக்கும் காஞ்சிபுரம் ஆதிகேசவமுதலியார் இவர்களிடம் விலைக் கிடைக்கும். தேவையாயிருந்து தெரிவிப்போர்க்கு மேற்கண்ட பெயருடையர்கள் வி. பி. போஸ்ட்டு வாயிலாகவு மறுப்புவார்கள். மேற்கண்ட விலைக் குப் போஸ்ட்டுசெசலவு வேறு. ஏக்காலத்திற் 10 - பிரதி கொண்டுவோர் ஒரு பிரதி இலவசமாகவும் கொடுப்பார்கள்.

சிவமும்.

உமாதார ப்ரேயர் மூ

கா - வது

வேதத்தைக்குறித்த வியாசம்.

மஹாட் புனிமில் குந்கியாகிய சிடன் சித்யாரண்யங்கிய
விவேகபூண குருவைச் தரிசித்து இதனைக்
கடாவலுற்றனன்.

(க)

சிடன்.—ஸூயனீ வேதமென்ப தென்ன ?

துரு.—சம்ப்ரிருதபதமாகிய வேதமெனுஞ் சொல் சித்தாங்குந
தாதுயினின்று தோன்றிற்று. வித்தன்பது (ஞானம்) அறிவு எனப்
பொருளாம். அவு வேதம் வீசுவனமுதற் பிரவேசாந்தம் வரைபுள்ள
சர்வங்கலங்களைம், ஜீவபந்தலங்களைம், அவற்றினுற்பத்தி, இயைம்,
மோகங்களங்களைம், பரகங்களைம், யோகமுறை, ஞானமுறை முதலீ
யணவெல்லாம் அறிவிக்கும் ஆற்றலுடைத்து. அதுவே ஆதிதால்,
ஆணம், எழுதாக்கிளை, அத்தியாயம், அந்தனர்வாக்கு, சுத்த,
சுகை, சுருதி, நிகமம், மறை, முதலூல் எனும் பெயர்களாண்டு
விளக்கும்.

(ஒ)

சிட—அந்தப்பெயர்களைக் கொண்டகாரணம் என்னோயோ ?

துரு.—அதெல்லாநால்கட்கும் ஆதியாயிருத்தலினால் ஆதினா
வென்றும், அருணமண்டலாந்தர்க்கத சிவகுரிய சம்பந்த ஸ்தோத்தி
ங்களும் ஆண்யமுனிவர் செய் ஓதாந்திரங்களும் உண்ணமயால் ஆணை
மென்றும், எழுதவைமயாப்பொருளோ பெறுதாமல் வர்ததும் வர்த
வாரே ஒருவனுக்கொருவர் சொல்லப்படும் வழக்கி சிருப்பதன்றி
பெழுதிவைக்கப்படும் வழக்கி சிராததுமா தலைன் எழுதாக்கிளை யென்
ரும், விளக்கும் பொருளோ விளக்கி யுரைக்குஞ்சு துபா உடைத்தாதறின்

அத்தியாயமென்றும், அருளாளர் வாக்கிலிருந்து வெளிப்படுத் து அந்தணர்வாக்கென்றும், ஒத்தப்படுதலின் ஓத்தென்றும், விரிவில் யம் விரித்து விளக்கும் பிரிவுடைமையிற் சாகையென்றும், கேகுரியைப்பட்டிருத்தலிற் கருதி யென்றும், நிலைபேருபிடுதலின் மென்றும், எப்பொருளையுங் தனக்குண் மறைத்துவைத்திருத்த மறையென்றும், ஆண்மாக்களுக்கு முன்னர் இகப்ரசகங்களைக் கீழ்த்துப் பின்னர் அவ்வான்மாக்களைச் சனனமரண துக்கங்களில் ரும் விடுவிக்குஞ் சாஸ்திரம் யாவற்றுள்ளு முதன்மைபெற்றீல் ஏ வண்வாக்கா யிருத்தலின் முதனாலென்றும் வழங்கப்படுவதாயிற்று

(ஏ)

சீட்.—எழுதவைமயாப் பொருளோ டெழுதாமல் வந்ததையிடப்பியத னுண்மை யென்னைகொலோ?

குரு.—ஆதியந்த ரகதநித்தியஞான பரவல்துவானது பகாப் பகாப் ருளா யிருத்தலினால் அதன் பண்பைப் பகுத் தளவிட்டோதும் யின்றி அப்பொருளின் தைசுவரியத்தை யுரைக்கடங்கியவா ரே. வலியுடைத்தா யுளதவுவேதம். அவ்வரை யுலகில் யாவரொருவ ரெவைத்த பழும்புத்தகம் போலாது அனுதியான சுசரன் றிருவா லிருந்து வெளிப்பட்டமையின், எழுதாமல் வந்ததாயிற்று.

(ஶ)

சீட்.—அவ் வேதமானது உதித்தவொழுங் கெப்படி?

குரு.—பரமேசுரனது திருவருளால் நாதப்பிரமமாகிய குழி விருந்து அகார உகார மகாரங்களாகிய மூன்று பிரணவம் விட்து நாகளோடு தோன்ற அவற்றின்கண் ணிருந்து அற்புதமும் வேதமங்குபழும் பலழும் பெருகற் கேதுவான மூன்றுபேதபாதத்தாற் குதிரி பிறந்து அது சமஷ்டி வியஷ்டியென இரண்டாகி அவையீசுவடைய (பூர்வமுகம்) கிழக்குமுகமுதல் நான்குமுகங்களின் வாய் இருக்கு, யஜ-ார், சாமம், அதர்வண மெதும் நான்கு வேதங்கள்கின. அவற்றுள் அந்த நாதமயமான பிரணவமும் அகாராதி ரங்களும் உருவற்று நிற்கும்படி ஈசன் கீழ்த்திசை முகத்தினி இருக்குவேதம் இருபத்தொரு சாகையாகவும், தென்றிசை முனினின்று யஜ-ாரவேதம் நூற்றெறு சாகையாகவும், பேற்றிசை ருதினின்று சாபவேதம் ஆபிரஞ்சாகையாகவும், வடதிசை முனினின்று அதர்வணவேதம் ஒன்பது சாகையாகவுக் கோன்றின.

கிணிமிலிருஞ்சு இருக்கக்யும், வாய்விலிருஞ்சு யஜ்வரையும், சூரியனிலிருஞ்சு சாமத்தையும் சிரமடைவர் வெளிப்படுத்தினவர்கள் மதுஸ் மிருந்தி சு-ம் அந்தியாயம் உடு-ம் காலோகஞ்சு சொல்லுவதும்; பேல் விளக்கப்பட்ட அகார உகார மகாரங்களினின்று அவ்வேத மூன்றும் பிரத்தன வெண்பதைபீப யுறுதிப்படித்தும். அகாரம் அக்கினி, உகாரம் வாயு, மகாரம் சூரியவனவாதனை இருக்குவேத ஐதாரியப பிராந்த மணத்திற் காண்க. ரூக் என்பது யந்திரமெனவும், யஜார் என்பது கட்டளையெனவும், சாமமென்பது ஸ்துதி யெனவும், அதர்வண்மென் பது எங்குங்கல்ப்பி அதாவது ஓம்ஸுங்கு இவேதத்திலுள்ளவர்களுக்கு முந்தையெனவும் அருத்தமாம். மஞ்சினைப்பவளை, நிராகாப்ப தெனும் பொருள் கொண்டது மந்திரமென்றுசொல். இவற்றை யுணருகின்ற சி! வேத மன்றத்திலே அவ் வேதமே விளம்பு மெனவுமுண்க.

(ந)

சீ—அவ் வேதங்கட்டுப் பாகுபா உண்டோ கொல்லே?

துரு.—ஒவ்வொரு வேதமுங் கருமகாண்டமும், ஞானகாண்டமும் மென இருதிரப்படும், இவற்றெல்லோ உடாசனுகாண்டமும் மூன்தெண்டுகள் போழிப், அவ்விபாசனுகாண்டம் கருமகாண்டத்தோடு சோற்பாற்று. அவ்வாற்றில் ஞானகாண்டத்தோடு சேரினுஞ் சேரும். ஆகசிந்தங்கை இரண்டென்றே தனியப்படும். ஞானகாண்டத்திற் பிராந்தமேண்கள், ஆரண்பகங்கள், மபாஷத்துக்க் கட்டங்கிபிருக்கும்,

(ந)

சீ—இருக்கு முதலிய ஏன்கலுக்கும் அவற்றின் பாகுபாடுகட்டுமுரிய பெயர் முதலியவனவும், மற்ற நால்வரின் பெயர் முதலியவனவும் விளக்கின் மிக விரியும் கொல்லோ?

துரு.—ஆசினஞ் சுருங்கச் சோல்லுதும். இருக்குபீயதத்திற்குப் பிழிகம், யஜார்வேதந்திர்க்குக் காத்திரியம், ஈமெவைத்தத்திற்குக் (கீதக) சீநம், கெளசிகம், அதர்வைப்பாய்ப்படும் அதர்வண வேதத்திற்கு ஈன்காப்பவைதும், கடைசேதமென்றும் பெயர்க்குள். அவ் வேதங்களே பேல்விளக்கிய கருமகாண்டமான கருமதுவெனவும், ஞானகாண்டமான ஞானநூலினையும் பிரூபநூபுபுதையை, அயற்கட்ட நூபாதுகளங்படுத் தாங்க்கபோக முதலியவனவும் விரித்துப் போ

முதலிய தருமங்களை புனர்த்தும். ஞானதாலென்பது ஜீவால
வர்களும் பரமாண்மைத்தன்மையைப்படி கொரிக்குரிய அபாசனை முத
வற்றை யுணர்த்தும். கருமகாண்டம்,—பஞ்சிகாண்டமென்றும், பு
பாகமென்றும், ஏற்பக்குதிலென்றும்; ஞானகாண்டம்,—பிரமகா
மென்றும், உத்தராகமென்றும், பிரபலகநுதி யென்றும் கொ
பாறும். ஞானகாண்டத்திற்கு கிழித்தமாகவுள்ளது ‘கருமகாண்டப
ஞானகாண்டத்தை உபரிஷத்து, வேதார்த்தம், வேதசிரை என்று கே
யோர் பேசப, உபநிஷத்துக்கைய ஞானகாண்டம் ஒவ்வாந்துமெனப்பட
போது கருமகாண்டம் ஒவ்வாந்துமென்க. அவ்வுபகேஷத்து மு
கோபநிதித்தில் வெளியாமா அ நூற்றெட்டாம் அவற்றை ஜூதரே
கொள்ளித்து, காலதீர்த்து, ஆக்ஷமீபாதம், நிருயாணம், மூர்க்கலம், அ
யாலிகை, திரிபூரம், சௌபாக்கிய ஈக்காமி, பக்வரிசமெனும்
கும் இருக்குவேதத்தைச் சேர்ந்தவை. காக்கில யஜா-ஸி துள்ள ஈசாவ
யம், பிரகதாரண்யகம், ஜாபாலம், ஹும்ஸம், பரமஹுமஸம், சுபா
மங்கிலை, சிராஸ்யபம், திரிகிகிப்பிராம்மணம், அத்தியாத்துமம், ப
டல்ப் பிராம்மணம், அத்துவபதாரகம், பைங்களம், இக்கா-அ, துர்
திதாவதுநம், தாரஸாரம், யாக்னுவல்கியம், சாட்யாயி, முக்தி
கிருஷ்ண யஞ-ஸி துள்ள கடவல்லி, ஈதத்திரியம், பிரம்மம், ஈகவல்ய
அத்தியாச்சிரபோபாவிஷத் தெனப்படு கவேதாச-வதாம், காப்ப
நாராயணம், அபிரதமிக்கு, அபிரதாதம், காளாக்கிளிருத்திரம், கந்த
கம், சர்வகாரம், சுகராதாநியம், தேதோபிரித்து, தியானபிரித்து, பிர
வித்தை, போகதத்துயம், தசாத்தினுழுர்த்தி, ஸ்காந்தம், சாரிகம், கீட
கிளக, ஏகாக்ஷாம், அக்ஷி, அவதாதம், கடம், உருத்திராஹிர்தய
போககுண்டலி, பஞ்சப்பிரமம், பிரானாக்கிளிலோத்திரம், வராக
கலிலநாரணம், சரஸ்வதிரஹபிமெனும் ஜூம்புந்தொன்றும் யஜ
வேதத்தைச்சேர்ந்தவை. தலவராகோபநிஷத் தெனப்படு கேளம், ச
ஒதோக்கியம், கூடாருணி, கைத்திராயனி, வைத்திரேயி, வஷ்ணிரகு
வோககுடாமனி, வாசுதேவம், மஹோபநிஷத் தங்கியாசம், அவ
யக்நம், குண்டிகை, சாஸித்திரி, உருத்திராக்ஷ ஜாபாலம், திசன
ஜாபாலியெனும் பதினைறும் சாமவேதத்தைச்சேர்ந்தவை. பிரகிர
முண்டகம், மால்டேக்கியம், அத்வசிரக, அத்வசிலக, பிருக்கஜாபால
நாசிம்மதபநம், ஈரதபாரிஷிராஜம், சிவத, சரபம், (திரிபாதவிது)
மஹாநாராயணம், இராமரஹவியம், இராமத்பகம், சாண்டில்யம், ப
ஹுட்ஸபரிஷிராஜம், அஞ்சூரணி, ஞுரியம், ஆக்மம், பாசுதப்ப

வேதத்தைக்குறித்த விபாசன்

5

மம், திரிபுராதபநம், ஒத்தி, பாலனீ, பஸ்மஜாபாலம், கணபதி, மஹி வாக்கியம், கோபாலதபநம், சிருஷ்ணம், ஹபக்கிரிவம், நந்தாத்தி ரேயம், காருடம், பாப்பிரவெமெனு மூப்பத்தொன்றும் அதர்வண் லேதத்தைக்கோந்தனவை, இவையற்றை யன்றிப் பலவுறிஞர்த்துக்களு மூன்னிராவி ஸிருந்தனவில்லை அம்முகத்தோபாலிஷ்டத்து மொழியும். சொன்ன அஷ்டோத்தராக்தோபாலிஷ்டத்தாகிய நாற்றெட்டானால் சுவேதா வைதாப்பு தைவல்யம், காலாக்கிளிருத்திரம், அதர்வசிரச-அதர்வசிரக யெங்கைக்குதும் ஸ்வதிக்கைவாத்தை யினிது விளக்கலீர் பஞ்சருத்தி ரோபந்து மெனப்படும். இராமதபநம், கோபாலதபநம், காசிம்பதபநம், ஹபக்கிரிவம், மஹாநாயகவியூறு தூபந்தும் வைஷ்ணவந்தை விளக்கலிற் பஞ்சதபநோபாரிடத்தெனப்படும், சாவாசியம், கேனம், கடவுள்ளி, பிரசிரம், முங்கைம், மாங்கூக்கியம், கூத்துக்கிரீயம், சாங்கோக்கியம், பிரக்காரண்யகம், ஜூதரேயமென்பன தூகோபாரிடத்தெனப்படு மெனப்ப, இப் பத்துபந்டதங்கட்டும் ஆகிசங்கராசாரியர் ஏதான்மவாத பக்஥ுரைக வடமொழி (வசன) விருத்தியிழுவரயசுபிய பாவியஞ்செய்து வாவத்தனர். அங்களைச் சூத்திரியோபிஷ்டந்தில் சிங்கவுள்ளி, ஆந்த வல்லி, பிரகுஹல்லிகட்டு மட்டும் பாவியமெழுதி நாராமணவிளிக் கெழுதாஸ் அவர் விட்டி விட்பார். அவர் காலந்தில் விருத்தராசிருந்த ஸீலகண்டவேப்படும் ஸ்ரீகண்டாசாரியர் வேதாந்த சூத்திரத்திற் கெழு கிப்பாரவையுமியத்திற் கைவல்லியாதியுபாந்தநங்களோடுஇப்பத்துபந்டதங்களையுறிஞ்சுத்து மேற்கோளாகக்காட்டி பிரகுக்கிள்ளனர். இராமது ஜூதராசரியர் அங்குக்கிளத்திற் கெழுதைய ஸ்ரீகண்டாத்துலித்தனவைஷ்ணவா ஷியத்தில் அப் பத்துபந்டதங்களைபே மேற்கோளாகக் காட்டி பிருக்கின்றனர். இவ்வாறை ஆந்தத்திரத்தாகிய மத்துவாசராயிரும் அப் பத்துபந்டதங்களை யொப்பிந் துவிதவைஷ்ணவாயியஞ்சு செய்திருக்கின்றனர். ஸ்ரீகண்டபாரதியபொருளா விரித்து வேதாகம வடம்பாடா கடமொழிடிற் சிவங்க்கமணித்பிழையென லோரு மிவாக்கியா என் அப்பைபத்தைக்குத் தெய்தனர். இத்திறவுகாக ஓற்பட்ட காரணத்தானே சில் அப் பத்துபந்டத்தை முக்கியப்பிரமண மென்பர். எனவே யேமியவை அழக்கியப்பிரமண மென்வாம். இவ்வாறு வேதநிலையது வேநாந்தநிலைவது பிரஸ்தாபமில்லை. ஏன் பிரஸ்தாபமில்லைவென் உண்டும்: முக்கியோபநிஷத்தில் “பத்துபந்டத் தாக்களை கீ பட” எனப் பொருளாதலும்டே யெனின், அங்கம் மோக்கு இங்கையொன்றே கடவிரிம்கு மாண்டுக்கிடேப்பலிழுத

தொன்றுபோதும், அவ்வளவின் ஞானங்கிட்டான்டிற் பத்துபக்கை நீ படி, அவ்வாறு படித்தும் விஞ்ஞானதார்ட்டிய மேற்படாவிருப்பத்திரண்டுபநிஷ்டத்தை நன்கு அப்பியாசங்கெய், மேல் விழுமுக்கு வேண்டுயாயின் நூற்றெட்டுபநிஷ்டத்தும்படி” எனும் வெள்காணப்படுதலால் அப் பத்தே படிக்க வேண்டுமெனல் கூடாயானதை யுணர்வதோடு மற்றுவுபநிஷ்டத்துக்கள் பிரமீரணமல்ல வெவ்வது முக்கியப்பிரமாணமல்ல வென்றாலும் அம்முக்குகோபநிஷ்ட மொழியாமல் நூற்றெட்டினையும் படிக்க விதித்த நட்பத்தையும் வேண்டும். உணரின், அந்நூற்றெட்டும் முக்கியப்பிரமாணமென முடிவே யுண்டாம். மேற்சொற்ற நடு-உபநிஷ்டத்தும் கிருஷ்ணர்ஷி தீவிரானால்கூட நடு-உபநிஷத்தே யெனக் கொள்ளுமிடத்து ஆண்சொற்றபத்தும் பாவியக்கார ரெடுத்துக்கொண்ட பத்துபநிடதை எாத இருக்குவேதத்தைச் சேர்ந்த பத்துபநிடதமேயெனக் கூடல் இயைபென்க. பாவியக்கார ரொப்புவது மொப்பாததும் ஒரு மாணமாக மாட்டாது. ஈண்டுச் சைவர்கள் அப்பத்தேபிரமாணமென வைத்துக்கைவத்தை யினிது விளக்குகின்ற பஞ்சரூத்திக்ரோபநிடகளையும், சிவ மகிமைகளையுஞ் சிவ சின்னங்களையும் பிரதிபாதிக்கி மற்றுவுபநிடதங்களையுமிழுந்து போலிச்சைவராவார்கள். வைணவர்கள் அப்பத்தே பிரமாணமெனின் வைணவத்தை விளக்குகின்ற பதபநோபநிடதங்களையிழுந்து போலிவைணவராவார்கள். ஏகாவாதிகள் அப்பத்தே பிரமாணமெனின் அவையற்றிற் கூறப்பட இரண்ணால்ஸ்ப்பம் சுத்திகாரணித முதலீய (தமது சமய) உபயாக்களை விளக்குகின்ற உபநிடதங்களையும், பற்ற வுபநிடதங்களையுமிழுபோலியேதான்மவாதிக ஶாவார்கள் பஞ்சரூத்திரத்தைச் சிவப்மாக வொப்பலாம். பஞ்சதபநத்தை விழ்ஞானுபக்கமாக வொப்பலா ஏனையவற்றுட் பத்தல்லாதனவற்றை மொப்புங்கால் இரண்ணால் பாதி யுபயானங்களையும், ஜடமாகிய பாசபதார்த்தத்தைச் சித்கீப பதியெனப் பகர்தலையுமொப்பனேரிடும் அது பதிபசபாசானுண்மையெனச் சாதிக்குஞ் சைவசித்தாந்தத்திற்குப் பொருதாமையின் அவை மேகாண்மவாதமான மாயாவாத உபநிடத்களே யெனச் சில சைவசித்தாந்திகள் பேசத்துணிவ்சேல்; இவர்க்கிரமாணமாக கொண்டிருக்கின்ற தேவாரத்தில் “ ஊனுபுரிராஜ டலானுயுலானுய—வானுய்நிலனுய்க்டலானுய்மலையானுய் ” எனவ

திருவாசகத்தில் “வானுகீ மண்ணுசி வெளியாகி போன்றாக— ஈனுகீ புரிசாகி யுண்ணமயமும் பின்னமயுமாய்” எனவும் வருமாறு பல பதிகங்களிலும் வருகின்றன. அதைக்ஞம் மாயாவாதப் பதிகங்கள், மாயாவாதப் பாட்டுகள், மாஸாவாத அடிகளென வொதுக்கப்படு மேணவும், இவ்வாறு சிவபூராணங்களிலும் மொதுக்கப்படு மேணவும் அவ ஏறியக்கடவர்; இங்களும் அத்த “ஊனுபுமிரானுப்” முதலைய வகுக்கட்டு வேறுபொரு ஞங்கெள வளர் விளம்பின், அவ்வாறே வயர்களைதுக்கு மூபநிடத் வாக்கியங்கட்டுஞ் சகவதித்தாந்த பகுது மாக வேறுபொரு ஞங்கெட்டார் கோடனமே அவ வாற்றலின்றிப் பிரபல கருதியாகிய வுபநிடத்தங்களை பொதுக்க முயல்வது கொக்குக் குப் பயித்து கோட்டுடையிட்டேடுவர் கொள்கையை பொக்குமல்லே. ஆகன்ன், அவ்வெரதுக்கன் மூடிவு எவ்வாற்றுது மொவ்வாது ரிச.

இயனுகிய சக்கரன்றுனே சங்கரவென்னு எாத்திரைடு பூமியிற் பிறக்கு வேதபாடியங்கு செய்தனவு; இதைக் கிவரக்கிபத்து ஒன்பது வருது அமிரமுஞ் செப்பும்; அதனும் சங்கரர் பாடியம் மற்றுமாய் பாடியக்களிலுஞ் சிறப்புவடத்தெனச் சில் கறுப. வேதம் விளம்பு யாத ஞநுபப்பப்பறித் தட்டுண்டு பிறவாச சங்கங்கை யுருத்திரலைப் பிறப்புக்குட் படுத் துல்பபல் அவ்வேதத்திற்கு மாறுகோளாம். அத் தீர்ய துசிகான் வாக்கியங்கள் பின்னுமழுப்பாமனவே பல்லோ டபிப்ராயம் ஆகலி ஈச்சரிதமும் உறுதியாளரின்ஸீ. இவ்வாறு கணப்படு முதலர்யாணவு முறைப்பொயல்களிலென மறுக்க, உருந்தி என பிறப்பிச் செய்யப்பதைச் சூலேதாகவுதாகி யுபநிடத்தங்களிலும், சிலங்குக்கு யான்டிங் கருப்பவாசமில்லை செய்யப்பதை வேதங் கறி யாக்கு சனிக ஹத்தீக் கந்தபூராண சனந்துமாச சங்கிதந் சாவ பூராண சனந்துமாச சங்கிதந்தொதீ உபப்பிருங்களங்களிலும், கமிழ் மறையாகிப் பேதார நிருவாகக்களிலும், பிரதாங்களிலும் காணா. இதீர்க.

இயக்குறுவெனும் பெயரிய வேதிப்பன்மீன்வி ஆரியாம்பை கருப் பத்தி லவர்க்கு, மகனுவவயமந்து களிபுகம் கட்டு அவது ஆண்டுக்குச் சரியான கிங்கிரமரகம் கச-ல் காரவருடத்தீர் பிறந்தவரையப்படும் அங்கங்காராகாரியர்மீது அபிகவ குத்துவெனதும் பெயருடையானும் அண்டப்பட்ட ஒரு மந்திரவேவற் கேவங்தபானது அவது ஆசனந்தவத யணாட்டு உதிரம் வெளிப்படும்படி மூலமொன்றை யுண்டு அண்வரித்து; மாற்றா எவ்வது காவியுடையத் துணவப்பான் கொடு

ஸன்ற - சீடர் ஆங்கதிரியார் அவ்வகையில் கானுபா வருந்தி பிரகரி யொழிக்க வேண்டுமெனு கிண்ணப்பித்துகளை அவ்வரகையார் அச்சூரோசோக்குபும்பக்தி ஓழுஷ்சினை யழிவந்து திவ்வுடம்பென்தும், ஒதுக்கத்துதாச - கட்டினதுமை, பின்னுமைக் குழிசை சீப்க என்கே யெழுப்பெயன்து வைத்தியவர்க்கொண்டு ஒளிடக்குப்பெய்வித் துத பிற்த காலத்தும் அப் தகளாபைகளுடு அங்கேனுர் ஸ்ரீவந்தியாரே சுரகைப் பிரராத்திருநிட்டும் அங்கைம் அவ்வீசர மருளால் கே வைத்தியராயிய அவைனி நேவர் வேதப்பீபாற்போர்து நோக்கி யிரு ஜோயன்து மக்கிரவேவளான்பாப நுண்பமென வறிவிக்குங்காறு அப்பேவலே பச்சங்கர நியாதிருந்ததுமை, சுகருணிவர் மானுக்கா கிய கெள்ளபாதைசூச எங்கர் நிசிக்கப்பெற்ற போழுது அச்சங்கா க்குருவான் கோவிந்த யோகியார்க்கு இவர் குருவன்றே வெளுப்பட்டிரு நன்கு பணிடு புகழ்து "பார்குருவே! என்மன மெடு நான்றும் ஆவ்யாசிலை புணர்ச்சியிற் கல்திருக்கும்படி யருளால் வேங்கும்" என்றபடி யக்கெள்ளபாதரு மறுக்கிரகித்துச் சென்றதூட்ட இவ்வநுக்கிரக காலமானது ஆங்கதிரியார் - பந்தயாதர் - மண்டப மிகிராயிய கரேகவர் - அங்தாமல்கர் முதல்லேர்க்கட்டுக் குருவா விளங்கிய அச்சங்கராசிரியருடைய மூப்பத்திரங்டாம்வயதி னங்கு மூப் இதுநினாலுமான முடிவுள்ளின் சம்பிமாகக் காணப்படுவதாலும் அவ்வாசிரியர் பன்னிரண்டாம் வயதில் இமாசலம் ஏன்மூற்று வத்தாச்சிரமத்தில் விருந்துகொண்டு கந்தபுராணத்துச் சூதாங்கிதையைப் பகினைப்படிமுறை படித்தாய்ந்து அப்பொருட் கருத்துப் பொருந்து பிரயகுத்திரம் - நதோபானிஷத்து-பஞ்சகருத்திரோபாரிஷுத்து - நரகிம்தபாம் - கெவாத்திதி - ஸ்ரீராத்திராத்தியாயம் - பகவற்கீதை - விஷ்ணு சுகத்திராம முதலியவற்றிற்குப் பாவியன் செய்ததுமன்றிற் தத்து வாலோகம் - அபரோக்ஷாராத்து - அத்துவிதசகத்திரம்-உபதேஶரகம் ஸ்ரீ முதலியசிறு நால்களையுஞ் செய்தனரென்பதுமை அவரது சரி, திரத்தினே வெளியாம். அதனால், சங்கராசாரியர் விளைவப்பட்டு பிறந்தவர், முற்றுணர்விலர், முற்றுணர்வுக்காகக் குருவை வழிபட்டார், அங்குரு வாய்க்குழுமன் (சவாநுபயமின்றி) கல்விவளி கொள்கிடுமேல்விளக்கப்பட்டு பாத்தியாதிகளை யேகான்மனாத பக்ஷமாக விபற்றினு ரென வெள்ளவிவானரு மறிவார்.

அதனால், சுருவவல்லமைபுள்ள சங்கரன் அவரல்லவென்றும் மற்றுமார்சரி கிருத்துள்ளவாறு யோகநூனசிற்கிகளவசக முன்டா

வேதநிலைக்குறித்து விபாசம்.

கூ

திருமின் சிவாதுக்கிரகம் பெற்ற ஆண்பாக்களுடன் அவரும்பாருவராக விலங்கத் தக்கவிரென்றும் தீர்யானித்தல் பொருர்துமண்டும், மேற் போக்கு சங்கர் சரித்திர வெடித்துக்கட்டுகள் கேரளாட்டில் இடபாசல்துப் பூரணவாசினி எதிக்காராயிற் காலட்டியனும் அக்கிராந்திற் சங்கர் இந்தனவிசனக் கூறுமியருபுத்தகத் துள்ளனவாகும். அவர் சோழநாட்டின் கண்ணத்துப் பூதித்தம்பாமலூட் திவ்விய கேஷ்க்கிடத்திற் பிறந்தனவிரென்பது வெளிருபுத்தகத் தள்ளதாகும். இவ்விருபுத்தகமும் ஒன்றற்கொன்று மாறுகோணான சரிஷக்கள் யுடையவாகவின் அச்சங்கர் சரித்திரம் ஓராஜா கிழைபெற்றில்து மோர்ச. இப்பாசிரியர் பஞ்ச ரூத்திரோபாதிஷ்டத்திற்கும், ஏரசிமும் தபாரோபதிஷ்டத்திற்கும், கொஷ்டகிக்கும், ஸ்ரீரூத்திராத்தியத்திற்கும் பாஷி யஞ் செய்திருத்தலினுற் பத்துபாதிஷ்டத்திதை மூக்கியப்பிரமாண மென்பது அவர் குந்ததவிரென்பது முன்கூ. பஞ்சரூத்திரோபாதிஷ்டக் கலை மூக்கியப்பிரமாண மெனப் பேசுகின்ற சைவருமூர்ச. இவறு முன்மையறியும் ஆற்றலற்றவரே யாவர். [கோஸம்=மகிழ்யானம்.]

சைவபாடியத்தை யேகாவல்வாதிகளும், ஏகாங்கவாதபாடியத்தை சௌவர்களுடையப்பார்கள். இப்பாடிய மிரண்டீண்டும் இராமாநாயகத்தின சொப்பார். இவை யானவுட மத்துவமதத்தின சொப்பார். இராமாநாயகபாடியத்தையும் மத்துவபாடியத்தையும் சைவர்களுடையகாவல்வாதிகளுடையப்பார்கள். இன்னும் பாடியஞ்செய்வாரென்ன மூம், வேறு செய்தாரென்னமூம் இவ்விதமேயாம். ஆதலால் எல்லார்க்கு மூபநிடதங்கள் பொதுவாம். இதுவே சிவ்வடின சம்பந்தம். எல்லா ஏபதிடதங்களையும் ஏகாங்கவாதிகள் தமீதாக சார்பாகவும், வைணவர்கள் தம்மதச் சார்பாகவும், சைவர்கள் தமது சித்தார்த்தச் சார்பாகவு விறுவிக்கொள்வார்கள். அவ்வாறுமின் உண்மைதானாலே பெறுக்கபாகிடில், பசு பாச மிரண்டனிலும் பதிபாகிய வேராநுண் ஜயப்பொருளே ஆகாயத்தைப்போலப் பரிசூலன வியாபகமா யுள்ளது. அப் பொருளின தருள்விளக்கமுள்ள பகவாசிய ஆண்மாக்களையும் அவைகளின் கேகத்தோடு அத் தேகவிருத்திக் கேதுவாய பாசப் பொருள்களையும் அவ்வண்மைப் பொருளாகவே கூறுதலைத் * தானியாகு பெயராக இருக்கலும், இந்நீர்வை—மண் - நீர் - தீ - காற்று - வெள்ளிக்கட்டு - குரியன் - சங்கிரன் ஆண்மா வெண்புபடு (சிவனுரது)

* விளக்கதூங் கீபத்தின்பெயர் அதற்கிடைய தன்மூத்துமாலதுபோலாகது உ. சிவாகுபெயர். தானி=இடத்தையுடையது. இடம்=தலைப்.

அஷ்டதங்கி எட்குலிங்க அனர்ததும், பக பாசங்கட்கண்ணிய பதிப்பொரு விள்லை அப்பொருள்—இவதநக்கில் ஈ சம்ஹத்து கருத்திர ஸப்தத்தாலும் சொந்த சப்தத்தாலும் சம்பு சப்தத்து மிக்கு விளக்கும் இவர்தினின்றும் வேதத்திருதயமைய் நிற்குத் தாந்தநானே மிக்கு விளக்கும் அதுவே முடிபேச வனார அதுவே (அஷ்டநியாமி) பசுபதியானிய தூங்கனன் அனர்தது அமடயர் துணிபெண்க. இவ்விகாதி சப்தங்களை வெற சூர்த்தி காக்குதல் வளிக்கு பொருள்கோட்டீஸ் ஒரும், ஆகனின், அரபெஞ்சுத்துக்கருஞ் சிகைக்கத்துயத்தையே விளக்குகின்ற முக ப்ரமாணமாருட், இநீசை “நாற்றுத்தாதி வேற்கிடுத் து அக்கரை விருத்திக் கேற்க வகையுமில்க கணயடிவா யதுவும் இக்கொருக்கப்பாலா யகுட்கண் ஜூடி” என்ற தாடுமானு ருண முகவாஸனமுரண்க. ஒதுவேவேமதுகருத்தும், இக்கருத்தை, (பந்திசை எகிநிசீதி கிளருஷ்ட்டின்றுத் தூசுகருலத் து மாவஞ்சுக்கு உக்கவுஞ் சாயனர் போகாநாதரெங்பர ரிநுவர்க்குத் தமிழிப்பு ரும், நமதுவழிம தணப்பான் மலேநூவரியை நோக்கித் தலைகாலை யவ்விக்கவி “நினக் குண்டாகு மறுபிரபுமி லக்னனன்று ரெதும்” என்ற திருவாக்கைக்கேட்டுவுடன் இதேபோ யாம் பெற்றெனக்கவன்று ஆதிசங்காசாமிவருஷபுசிட பரம்பரையில்களி சுநட்டு-வது ஆகண்டுக்குர் சரியான சாங்கிகம் கக்கும் - ல் சர்விட் பெற்றுக்கொண்ட வித்திபாசங்கரர்க்குச் சிடராய்க் கங்கியாச ஏரம்முட்டர்தவரும், பின்னர் அம் மலேநூவரிகி ! தறவு பூண்ட யான் மறுபிறப்புத்தவ னுபினையென வளித்த இராஜ்ஜிய வட்வயத் தாம்மை புத்திருந்த புக்கணனெனும் ஓரிடையதுக் கு அவனை பனாயனுக்கிந் தாம் மந்திரியாகவிருந்து விருபாஷையெ ஒரு கருண்டுபண்ணி யதன்கட்ட பெருஞ் சிவாலய மமைத்துச் சகம் கந்து-ல் காலஞ்சென்றவரு மெனப்படு மாதவாசாரிய னும் பெயரிய வித்திபாரண்யர் தம தேகான்மவாத பக்ஷங்களெல்லூ, நாற்றெட்ட உபநிஷத்தபாவியமூ முஹதிப்படித்தும். இந்தப் பாங்கில் அந்த வித்திபாரண்யர் கோதாவரி எதிக்கணாவிலிருந்த ஏலேய யோகியா ரதிவித்தபடி ஒரு வன்னிமரத்தின் கீழிருந்து கிடை படிப்பதற்குள் அம்மாத் திலையெல்லாம் உதிர்க்கத்தையால் இவ்வெப்பிதுப் பின்புமென அவர் வருந்தினிற்றலை யம்மரத்திருந்து கூடுமென்டு பின்பாக்கங்கள் இனி சீர் செய்யவேண்டிய திதுவென்

கித்தவருடே பவரும் ஸ்ரீகாசி மனிகர்ணிகா கட்டத்தி னிறங்குதுவரை வில் உயியைப் பற்பிவிட்ட பூர்ச்சிடலாம் ஆவசிற் கள்ளின்குடினள் அருயர்வியந்த வியாசமாழுவிவர் அது மிதியா தொழுங்கிச் சென்ற கார் : அதுகண்ட வித்திபாரண்பார் அவரடிபணிந்து நம் பாடியத்தை பெறுத்து இந்த பிழைபுளவேல் கிருத்தி யருள்கவேள் ரவரிட மூலித்தபோது அப்பூர்விவர் தமது கைக்குண்டினகாலினால்ள கள்ளை பறநிற்ற வியெத்திற்கும் வேதங்களாகியாய்க்களின்முன்னர் கிடூத்த ஏட்டன் அநன்னை யலவ எவா எக்கின : அவர் பின்னாறயதினுள்ளவழுக்க தொடருது கண்ணயைபே கிருக்கக் கண்டன ராதலின் அப்பாழியமே புண்ணுவியளச் சிலர் மொழி தருப, மூக்கியமென வெண்ணத்தக்க இவ்யரவர்றினை அவ் வியாசமா மூளிவரராவது அவர் சிட்களாவது தாகித்தறஞ்சிய தூலொன்றுக் கண்டிலம், இது பிரமாணமாமாற வாஸ்கனம் ? இது கிடக்க.

பைவந்த மூக்கிடோபாஷித்தநான்து அனுஶதுக்கு இரகு ராமர்த்தியினு துபகேதகிக்கப்பட்டதாகவின், அவர் தங்களந்தின் யின் குண்டாரந் தக்க கிருஷ்ணமூர்த்தி வரலாறு கூற ரூபாழித்துக்களை யதவின்ட விளக்கின்னையைப்பவாற்றுற் பொருத்துமெனு யையழுண் வையாலின்; அத்தக் கிருஷ்ணமூர்த்தி முதலினேர் சிநந்தகர் பின்னர அஜாஸன் இராமமூர்த்திக்கியபத் தியானவாயிலாக வெளிப்படுத்தித் தரி சித்து ஒவைம் வினையைபொது அவ்விராம வயமியினு மெழுக்கிடோப கிடூத் துபகேதகிக்கப்பட்டதெனக் கொன்றுமி அவ்வைய மறுமென்று ஸ்ரீக்ராண்யாமினினது கருணைக்குரியர் தெரித்தருள்வதோ, படிவதைக் கேள்ளுப் பட்சால்லைத் தாதுவழி மருத்துவம்பண்ணின், உபாசமீபம், விஷநுத் திருமுத்துச் செல்லந்தக்க தெனவரம், அதாயது பரமாண்மானின் சமீபத்தில் ஜிவான்யாவை யைழுத்துச் செல்லந்தக்க துவனவ மரண துக்கங்களை கீக்கத்தக்க தென்றும் “கருப்பம் ஜானம் ஜுவா முதலிய துக்கங்களை ரீக்குப் பிரமாணத்தைய வெளியிடு நூலினுல் வேதார்ந்திற்கு உபசிஷ்ட் தெனுமயபெய சாபிற்று” எனப் பொருளாவாறு வத்திரியோபாழிஷுத் பாஷிய அவநாரிக்கையிற் கங்கரா காரிப்பொழுதியது மிக்கருத்திறத யாம்.

வேதமான து மற்றிருக்குவழியில் மங்கிடம், அருத்தவாகம், விது யெனு மூன்று பகுப்புடைத்து. அவற்றுள் மங்கிடம் அவரவ ஏற்று புக்கலையெடுய கருப்புகளை விரித்துக்காட்டும், அருத்தவாகம் கேட்பவர்க் கெளிகில் விருப்புண்டபாறு கநி அந் கருங்களைக்கொடு

வோர் சுகப்பெறத் துணைக்கருவியாய நீற்கும். விதி காட்சிமுத் பிரமாணங்களான் அறிதற்கரிய பரம்பொருளை யுணர்த்தும்.

மேல் விளக்கப்பட்ட வேதபானது சிலை, கற்பம், வியாகரண நிருத்தம், சந்தோபிசிதம், ஜோதிடமெனும் ஆறங்கமுடைத்து. அதைப் பிரகாசப்படுத்திக் காட்டுநூல்கள் வேதாங்க மெனப்படும். அதன் வேதமெர்மியை உதாத்தம் அ.நதாத்தமாதோ கரவேறுபாட துச்சரிக்கு மொழுங்கை யறிவிப்பது சிலை. வேதத்தின் விதிபட்ட கருமங்களை யதுஷ்டிக்குமொழுப் பறிவிப்பது கற்பம். வேதஞ்சூதரச்சொற்பொருளாதி யிலக்கணங்களை யறிவிப்பது வியாகரண வேதத்தின் வாக்கியட்பொருளை யறிவிப்பது நிருத்தம். வேதமந்தகளிற் காயத்திரியாதி சந்தங்களின் பெயர்களையும், அவற்றிற் காமிம்யட்டென்பதையு மறிவிப்பது சந்தோபிசிதம். வேதத்தின் விதுள்ள கருமங்கள் புரிதற்குரிய காலங்களை யறிவிப்பது ஜோதிட இவையாறும் வேதங்களையோதுவதற்கும், அவற்றின் பொருளை யுவதற்கும், உணர்ந்தவா ரெஹமுகுவதற்கும் அத்தியாவசியக்காக மூன்றாம் அன்றி, அவதங்களைக்காலும் எட்டுணையேனும் மாறுதல்கட்டயாமலும், ஒருவரபார்ந்தப்படாமலும் (அரசர்க்கு பெய்க்காப்பாளர்போலக்) காத்துநிற்தகைமையுடையன இவைகளோடாம். இவையன்றி, வேத உபாங்கனப்படு புராணம், நியாயம், மீமாஞ்சஸ், ஸ்மிருதி யெனு நான்குண் அவற்றுள் பரமேசரன் ஜகத்தைச் சிருஷ்டமத்தல், காத்தல், சரித்தன் முதலியன புகலும் வேதவாக்கியப்பொருளை விரித்துணர்த்துவது புராணம். வேதப்பொருளைத் தீர்மானித்தற்கு ஹேதுவாய பிரஞ்சிகளை யுணர்த்துவது (தருக்கம்) நியாயம். வேதப்பொருளினதாற்பரிய மரிதற் கேதுவான நியாயங்களை ஆய்த்துணர்த்துவ மீமாஞ்சஸ். அவ்வவ்வ வருணங்கட்கும் ஆச்சிரமங்கட்கு முரிய தருகளை யுணர்த்துவது (தருமசாஸ்திரம்) ஸ்மிருதி. இவற்றுள் புராணங்களும் அவற்றுள் சைவம், ஸ்காந்தம், இலிங்கம், கார்மம், வாயனவராகம், பெளவியம், யச்சம், மார்க்கண்டேயம், பிரமாண்டமெனுபத்துஞ் சிவபுராணங்கள். நாரதிபம், பாகவதம், காருடம், வைகைமெனு நான்கும் விஷ்ணு புராணங்கள். பிரமம், பத்மம் எனு மிரண்டு பிரமபுராணங்கள். பிரமகைவர்த்தம் குரியபுராணம். ஆக்கினேய அக்கினிபுராணம். இப்பதினெண் புராணங்களின் துணிவெடுத்த கூறுகின்ற உசனம், கபிலம், காளி, சனற்குமாரம், சாய்பவம், சிவத

வேதத்தைக்குறித்த வியாசம்.

க.க.

யாம், தெளரம், துருவாசம், நஞி, ராப்பிங்கம், பராசாம், மானவம், வாசிஸ்டலீங்கம், வாருணம், பார்க்கவம், ஆங்கிரம், பாரிசம் எனும் பதினெட்டும் அவ்வப் பெருஷட்யார் பெய்களால் விளங்கிய உபபுணங்களாம். பார்க்கவ புராணமே விளாயக புராணம். சிராஞ்சிலி யாகிய வியாசமாழுவில் ராநவிச்செய்த சிறைக்கிடிமும், மகரபாரதமும், வாணி கீர்த்திச்சப்த இஶாமாயணரூபாகிய இதிகாஸம் ஆன்றும் புராணங்களுள் அடங்கும். இவற்றுள் சிவங்கியம் முறொத்திராசமாம். சௌந்தர, வியாசர் பாரதமன்றி, நூயமுனிபாரதமென்பது பொன்றனன்று. அது வியாசர் பாரதத்திற்குச் சிறிது பேதமா யுன்னது.

மனு, அக்டீரி, விண்ணு, யாக்ஞவங்கியம், உசவம், ஆங்கிரம், இயம், அப்பஞ்சபயம், சம்வர்த்தம், காத்தியாயனம், பிரகஸ்பதி, பராசாம், வியாசம், சங்கவிதம், தகங்கம், கெளதமம், சாதாகபர், வசிஞ்சடம் என அவ்வரவர் பெயராவேற்பட்டல்மிகுநிதி பதினெட்டாம், இவையன்றி வேறுபதினெட்டு ஸ்மிருதிகளும் மூண்டு. விவரித்த வேதம்-ச, அங்கம்-ச, சபாங்கம்-ச ஆகப் பதினூன்கும் விந்தை பெறும் பெயர்பெறும். இவ்வித்தை பிரபாணமாக அங்கிரிச்கப்படுவதைவன்றும், கருதி ஸ்மிருதிகள் (பொது) சாமானியங்கு வென்றும், புராணகளை முதலியன (சிறப்பு) விசேஷங்கு வென்றுத் சொல்லப்படும்.

ஆபுர்வேதம், தனுர்வேதம், காச்சிருவேதம், அரூரக வேதம் மனு நான்கும் உபவேதங்களாகும். அவற்றுள் யாவு மதவுடித்தற்குச் சாதனமான தேகத்தூரப் பிகிபின்றீக் காத்தற்கு உரியவற்றை யுணர்த்துவது ஆபுர்வேதமாம். பக்கஞ்சால் கலியாது காடுகாத்தற்கு மரிய பலடக்கல்பபயிற்செய யுணர்த்துவது தஹுர்வேதமாம். கருத் தாவுக்கு மனோமமியத்தை விளைத்தற்கு உரிய இசை முதலியன அனர்த்துவது காந்தருவேதமாம். இசபங்கட் கேநுவான பொரு ணோர் சம்பாதித்தற்கு உரியவற்றை யுணர்த்துவது அருத்தவேதமாம். இந் நான்குனோடு மேற்கொற்ற விந்தை பதினூன்கையுஞ் கோத்து விந்தை பதினேட்டேன்கும் கைவபுராணத்து வாய்சுங்கிதை.

வேதார்தம், வைதேசவிகம், பாட்டம், பிரபாகரம், பூருவமீயங்கள், கூர, உத்தரமியாஞ்சுசெய்து மாறும் ஆவ சாஸ்திரங்களாகும் விச்சங்கள் கரும மதியாக பாவகே நம் இதுகியாகவுள்ள முப்பத்தின்பீட்டு, சிற்ப கால்களாகும். இவை சிற்க, அங்கம், அருணம், கலிங்கம், கெளசிகம், காம்போதம், ஜோங்கமாம், கோசாலம், ராவகம், சிங்கமாட், சிர்து, சிஙம்,

நோக்கம், நிராகிடம், அனுவம், பப்பாயம், மதம், மாடம், என்னும் பதிவிட்டுப் பாலங்களுள்ளும் வேதபால பாலங்களும் பக்ஞங்க ஆர். நிராகிடமென்பதற்கு ஒடு வணங்கப் பொருள் கூறப் [நிராகிடம் = நமிழ்.]

சொர்ற தூர சாவதிரங்களும், முருவமீஸ்நாக்காயக் க்யாஞ்சசபெயன்றும், உத்தரமீஸ்நாக்காயக் க்ராம்மீஸ்நாக்காக்குத்திரம் கிராடகுத்திரம் வேதங்கதுத்திரமென்றும் கூறப். சாமனாடு கிராங்மீஸ்த் தாதப்படி பூருத்தப்பான்னின்; சாஸ் = பூரிவது, தீர்காப்பது என்றும். தாற்பரியம்—ஜீவன்மாங்களைப் பட்ட நோக்காணே ஏருள்வயப் படுத்திக் காப்பதென்றும்.

ஆபர்வேதமும், ஸமிருதிரிதுள்ள நண்டகீதே முதலீய இலோகிகம், அருத்தம்—இம்மயைந்பதிப்பன வணர்த்துநூறும்+ தியாயம், கவுசேஷனிகம், முருவமீஸ்நாக்காயபெற்ற கூறவைத்திகம். அருத்தம்—இம்மயைது ராதுவபயினும் பலிப்பனாவுது வென்றும். இம்முன்றுள்ளி கபிலம் பகஞ்சலீயம் வேப்பமாலும் முன்யாஸ்திரங்களையுன்றிசௌர்த்து வைத்திகநால் ஆற்றங்கள் அவற்றுள் சியாய முதலீய முன்றும் அந்தியான்மிக நாலென்ப அவை யான்மாவலக் குறிப்பிட்டே கூறுகின்ற அபகிடதங்களை தெக்காட்டி, யான்மாஞ்சாலந்தகப் பலிப்பிக்காசெய் நால்களைக் கூறுதல் சிவி தீர்பான்யாகும். இல் வாறிற்றும் சிரப்பிடம் இருமுதல் காண்கு வேதங்களேயன்றி வேறான்று, சியாபஞ்சிசப்தவர் பாதர். கவுசேஷனிகஞ்சிசப்தவர் கலநூர், முருவமீஸ்நாக் செய்வதைமினிப்பகவான், கபிலமென்று சால்கியஞ் செய்தவர் கபிலமுன் பகஞ்சலீயமெனும் யேர்களு செய்தவர் பகஞ்சலீப்பகவான், வேதங்கு செய்தவர் வேதங்யாசர்.

அவ் வேதாந்தம்—நான்கத்தியாய்யாகவும், பதினைதுபாதமாக நாற்றம்பத்தாது அதிகரணயாகவும், ஜூஞாற்று நாற்பத்தைத்தாது திரமாகவு மூன்து. இதற்கே ஸ்ரீகண்டாசாரியர் சங்கராசாரியர் இறதாசாரியர் முதலாமினார் மேற் பிரகாசப்படுத்தியவாறு உபகிடகளை மேற்கொள்ளக் கொடுத்துக்காட்டிப் பாலியங்கள் செய்துள்ள இரசுகுத்திரத்தைச் சிலங்கவர் மாயாவாதநாலென வோதக்குறுதி துபங்கடங்களை யொதுக்கத்துணிவரர் கொள்கையைப் படிம், ஏணைனின், பிரபலசருநியாகிய வப்பிடத் வாக்கியெங்களோ யார்.

வேதநதைக்குறித்த வியாசம்.

குத்திரமாக வகையிலிருந்ததினாலும், விததாத பதினாற்க்கு, சூதனினாலும் எனக், வேதநதிற் பிரதிபாதிக்கப்படுகின்ற கிருதியின் காரியத்தைத்தானே முடிந்த முடிவாக வகைத்தெழுச்சிய முடிமொழுங்கவினைக் கண்ணுற்ற ஸிபாசபாராஸ்ரீவர் இதன்பேசி குள்ளசத்தியின்காரிய முன்பிடுவத் தாபித்தெழுதியதே உத்தமமீராந்துவச அதுவே வேதநத்துந்திருமென வணர்வுடையார் பாவநா பறியர், அதனில் தேவோபாசனையும், ஜீவர்ஷமா பாமாஸ்பாக்கவின் அனுநிசம மஞ்சமன அந்துகிடானருமே பெரிதும் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. “தேவர் குருகுந் திருங்கன் மாறமுடிவும்—மூவர் தமிழு முனி பொழியும்—கோவல—திருவா =கழுந் திருநூல் சொல்து—மொரு வா எக்மென் துணர்.” என்ற மூதாட்டியாகிய ஒன்று சொல்லிய வெண்பாளில் “மூனிமொழி” என வருத்து மிச்சுத்திரோரம், என்ற மூனியென்பதை மாறியிக்கவாசகக்காவலிக்குஞ் காக்கி சிபாசகுத்திரங்குதச் சிலர் ரீக்கப்பார்ப்பர். அவ்வெண்பாட்டில் “திருங்கன் மாற முடிவு” எனும் வேதநதன் கொள்கை கிடந்துவிட்டு அத் துதியம் விலக்கப்படாதென்ற துணிலிவன்க.

வேதநஞ்செரார்ர வீதிவிலக்குகளையும், பிராமணர் முதலிய கூதி களையும், பிரமசரியமுதலிய ஆச்சிரமங்களையும், பிரகிருதி புருடன் சுசு விலக்கவைகளையும், வேதநதிற் பிற்பெறப்படும் ஒழுக்கம் வழக்குத் தண்ட முதலியவற்றையும் விளக்கிக் கூறுகின்ற ஸ்மிருதிகளுள் பிரதமமான மானவதநருமாஸ்தீர மேஜும் மஜுல்மிருதியானது முன் தனுகு கற்பாந்த மானதின்மேற் சம்பவமான பிரமாதினு நுண்டாக சப்பட்ட கிராட் புருஷனிடத்திற் ஜேன்றிய வாயம்புமதுவானவர் பிரகுபாற ருஷிக் குடைந்ததின்பின் அவ் விருத்யால் இருட்களுக்கு உத்துவ - கலோகங்களாற் சொல்பப்பட்டதாகும். அதனாலுத்தற்குப் பிரகுதகங்கிதை பென்னும் பெயருமுண்டாயிற்று, இம்மிருதிகிருதுக்குத் திதுய், கெளதபமிருதி திரேகாயுகத்திதும், சுங்கநிதமிருதி துவாபக புகத்திதும், பராசரமிருதி கலியுதத்திதும் முக்கியமிருக்குமென முங்கு நால்கண் மொழிகின்றன.

பூராணங்கள்—க-அ-ம் கான்கிலஷந் தெண்ணுயிரச் சிரங்கமுடையன. விவாதம்—ஐசவம் கூ.000, ஸ்காந்தம் கூ.000, இலின்கம் கூ.000, கா.மீ. கூ.000, வாமாம் கூ.000, வநாகம் கூ.000, பெளவும் கூ.க000, மத்சம் கூ.000, மார்க்கண்டேயம் கூ.000, பிரமா

ஏரங்கம்பு, சார்வியம் உதிரம், பாகவதம் காபு00), காருடம் காவனங்குவம் கூபம், பிரோம் கூபம், பந்யம் கீஞ்சோபம், பிரமாகவம் ஆட்டபம், ஆர்மிடோயம் அப்பம். வேற்றுவன் இரண்டில்கூந் துறைக்குறுப்புக் கிருதங்களாகவானால் சிம்பாணம் பத்தும் ராத், வெண் அம், ஜூப்பத்துக்குமானிருப்புக்கிருதங்களாகவானால் விஷ்ணுபாணங்கும் தாமத மென்றும், அறுபத்துக்குமானிருப்புக்கிருதங்களாகவானமிரண்டும் இராதுத மென்றும், குபிபாராணமும் அக்கின்னாமும் முக்குணபுத்து மென்றும் காந்தபாணங்கும் கழுவம்.

ஸ்ரீவிவாசராஜாவார் வேதாஸமங்களை பொது முனையாக கால வேலைபோர் கிமித்தமாக அல் வேதாகாம சாரநாதபுட்டிகாசி தமானிய புராணாக்களையாறுப் பெருத்துக்கொடுமொக அகங்கிய பெரியோர்க்ட் குபதேதித்தனர். இம்முறையுள் வந்தவரும் குமாரநுவன் ராமர்குபாரமுனிவிடத்தில் வேதவிபாக ரூபதே பெப்பந்துந் தம் பானுக்கரு ஜொருவராப குதமாழுனிவருக் புராணமென்ன முபதேதித்தனர். அவர் கைமிகாரனிய முனிவெபெரியோர்க்ட் குமாக்கப் போந்த புராணங்களே ஒப் பதினெட்டுமென்க, புராணமென்பது பழுமையெனப் பொறுத்தாம்.

சிவபிபருமானது நிருவருள் விலாசந்தினை விளக்கானின்ற பாட்டாணமானது மூருவம் உந்தரமெனும் இருங்கிறது இதற்கு விடையாகச் சிவபிபருமானை விழித்துவான்து வின்மூர்த்தியையும், நீர்த்தான “விஷ்ணுபாத்யோத்தாம்” எனும் புத்தகமொன்று வைவர் வைத்திருக்கின்றனர். அது பாத்மழுருவத்திற்கு கிரோதப்தனினுல் வியாகபகவா ஏருளிக்கொச்சுத் பாந்மோத்தமான்று; - வைவைவர்கற்பகீனச் சுவடுகளிலொன்றைன் துவசவத்திருவாளர்ச்சா, சாற்றுகின்றனர், முன்னொளிற் பாகவத விஷயத்தின் விவாதகீருப் பகவத்திமானமியமாகியதேதிபாகவதம் பிரமாணமா? கிருஷ்ணபுதம் பிரமாணமா? என வெழீஇய சங்கையின்மீது “பாகவதமெத பெயர் வழக்கானே கிருஷ்ணகாதை முதலையவற்றை பெவராக சிரல்தாபிப்பரேல் அவர் குற்றத்திற் கேற்ற தண்டனைக்கு ஓராவன்று வடடேபத்துச் சேகுப்புமெனும் பட்டணத்தரசன் தீர்வித்த நீர்வை மிருத்தன்னும், சுகர்பாகவதமெனப்படு மின் கிருஷ்ணபாகவதம் புராணம் பதினெட்டிற் சேர்ஸ்ததன்றென்பது பாராவிரன் கிருநங்களாற் பங்காளதைபத்திற் கொட்டப்பாண்டிதாங்கு காமித்தழுதிய நூலென்றிற் காணப்படுதலினுதும், ஜவ

முதன் மோக்ஷபரியங்களுள்ள சக்ரானிவரதுவர்னாது ரார் அந்தத்திய குகின்ற பாரதாதிகளில் அவர் பாகவதஞ் சொல்லப்படில் வைத்த அன் இவ்வாராயால் அம் முனிவராற் பரிசுத்து மன்னுமூங்குகளை குறித்து முபதேசிக்கப்பட்டதென்றல் சிறுவராயும் பொருந்தாக மூற்றுயைப் படுத்தினாலும், அப் பாகவதாரம்பத்தில்லைப் புராணக்குறியும்பாரதத்தினைப் பழங்குடிசப்ததின்பின்னர் யேம்பட்டதோ குண்ணம் யுணர்த்த விஷ்ணுபகும்யாக இப்பாகவதஞ் செய்யப்பட்டதெனத் துக்கிபிருத்தனினாலும், வியாசர் திருவாக்கானிய எனைய புராணங்களின் வாக்கிற கும் இப் பாகவதத்தின் வாக்கிறகும் பேதங்காணப்படுத்தினாலும் இது பதினெண் புராணங்களி வெளன்றெனப்படு பாகவதமன்று ; இக்காலத்தொரு நமிழ்ப்புலவர்—திருவண்ணமீலக்குச் சுதாரிசனகிரி யெறும் பெயரமைத்துச் சுதாரிசனகிரிப்புராணமொன்று வைணவமைத்துபகும்யாகக் கற்பிந்ததுபோன்றே யக்காலத்திலும் வைணவசயமியாகிருந்த பொப்பதேவரனும் பெயரிய ஒரு வடமொழி வித்துவானும் சிவபரங்கடலைப் பெரும்பான்மை தாழ்த்தி விஷ்ணுமூர்த்தியையுபர்த்தி வெழுதப்பட்ட நவீனபாகவதமென்றும், நேஷ்பாகவதமேயப்பதினெட்டு வெளன்றை பாகவதமென்றும், வதனிற் சிவசத்திலவிடுவதம் விஷ்ணுமூர்த்தமெனக் கூறுதலின் அது விஷ்ணுபுராணமைன்றுஞ்சொங்கள் தீர்மானிக்கின்றார்கள், சொல்லிய சுகர்பாகவதமென்ற பலோக ஆரியங் கிரந்தங்களி வணை பாகவதமுண்டவைம் வைணவர்கள் பெருமையைப் பேசுக்கொள்ளார்கள், எப்படிப்பேசினும் எவ்வித புத்தகத்தை ஏன்டாக்கினும் நாசிமிமத்தினாலு வீரூப்பை படக்கவந்த சரபத்தினது மகிழ்ச்சையை விளக்குக் "சுபோபாநிடகம்" (பொவாஜ காராசிப்பத விஷ்ணு தெருவு வெஸ்டிடன வகுக்கீல சூப்படி) । அவேவை ராதாய நமிதா ஈவா॥) "பொவாம பாதார்ச்சித விஷ்ணு கூத்ரஸ்த ஸ்மைததென சக்ரமநி வங்கருஷ் ॥ | தஸ்மை ருத்ரம் எமோ ஶல்து! " என மூங்கும்வழி விஷ்ணுமூர்த்தியானவர் சிவபெருமானின் இடது திருந்தாளில் தமது கண்ணையிய கமலபுட்பஞ்சார்த்திவழிப்படிச் சக்கராயுதம் பெற்றனவரென்பது ஒழிக்கத்தக்கதனநான்றே, என்ன? பிரபல சருதியாகலின்.

ஐந்தாய்வேத மெனப்படு பாரதம்.—* இவ்வாக்கிருபத்தையாறிருக்கிறதுமூட்டத்து. இதில் வைக்கப்பட்டதாகவானா பகவதிக்கைத்

* " தோக்க—தெற்றிவா ஸங்கமதாக டுப்பினுள் கருதியெல்லா கெப்பி ஞோகை " என்பது கல்லாப்பினை பாரதம்.

வேலை சிய மன்றங்பது அனைக டபிஸ்டிளை
வேலைக்கும், காரதீய இராமாதங்கு, மத்துவாகியழுவரும். தந்தை
க்கு ஜூவம் கூபியுடன் செய்திருக்கின்றனர். ரிபுக்கை சிவா
குதுபி, ஆட்டிலை தூக்கவையெறு பிரண்டுக் கார்த்துபுராணத்
நாட்காலிக்கூக்கம்புராணத்திலும், சிவக்கை பாந்மபுராணத்திலு
ளன. இவை புபந்தாப்பொருள்களையே புப்பிகரண் டிருக்கின
வேது கிரைதங்கு முன்வென்ப.

குதூமாழுவிவரிடம் புராணங்கள் கேட்டுக் கூறி தலைநிக்கெ
க்கமீசரங்கை முனிவர்களே சென்னகாதி முனிவர்கள். அ²
= கூபரி - பெயராவர்கள். அவர்கள் காமிக்கெமங்கும் வனத்தில்
வசித்த காணத்தானே காமிராகண்பவராகினன் நமூக்கப்பா
கள். அன்னேர் நவஞ்செம்பவதற்கு போக்கியான இடம் அ³
செப்பவேண்டுமெனுப் பிரயடுதல்காக் கேட்டபோது அவர் நலு
கை (சுக்கம்) கேமிபோ வாக்கிப் பூநிதிதாநுட்டுவித்து இது
பிடிமே மன்னிடமென் நருளியைத் தேர்ப்பட்ட விடமே காமிரா
மெனும் போர்த்து. கேமிசம்பந்தம் காமிசம். அறிதி.

(எ)

ஏ—ஈவின் நவாற கடவுள் ஈழஹர்ராக்கத்தானே இ
வதாடங்கு செய்துகொண்டு பற்றையர்க்குக் காட்டாலோ ப
தந்தை பெயகால் நூல்களை கிருமிக்குவேண்டிய அவசியக்கிழல்

குரு—புக்கிருபாந்தியாகிய பாரானு கொல்லப்பட்டன
சொல்லக் கேட்டவரால் இலிகித்தங்கதாபனநு செய்யர் பட்ட
மாயன்ன குருதீகளை அலைத் வாசித்துப் பொருள்காண்ப
கையாயிருந்த வவதாம் அறிந்த பெரியார் குட்சமாயிரு
துப்புப் பொருளைத் துமொப்பதிர் செய்பொருளாக்கி
காங்கு வேண்டிய நிருட்டாந்தங்களைடு விரித் துவைந்தனர்.
னன் முனாக்கப்பட்டவை முன்னைய சுருதி யுக்கி அநுபவெ
ழுவ்வறையும் பொருள்தீவனமையின், அவை ஆக்கிபோர்கள் டெ
கொண்டு விளங்கின. அவ்வாறு சுருதி ரியாயங்களை பெடுத்
காட்டி முன்னை மிற்கென இலிகித் பூருவங் தாபிப்பார்க்கு
யான கீர்த்திபும், உணைகோபகார புண்ணியழும், சாள்
கா ரக்கமும், பெரியேர்கள் கொள்கையும், அன்னவர் கேள்
யும், இகபொ செனக்கெயக்காநூர் வாய்க் குவிமனிபது வாய்யம்.

திரண்ட பொருளுள்ளேள நெருவன் சனுத ஸி அந்திய தீர்மையை யுக்தேசித்துத் தன்னுடைய மகாரபேரில் வைத்த அன்பால் அன்றோர் கனி கடஞ்சுவர வேண்டிய வொழுக்குகளை ஒரு சாரானமாக வெழுதினைப்ப தேய்ப்ப அறிவின் மிக்க புண்ணிய மூர்த்திகளா யுள்ளோருந் தாங்கள் தேதியிருக்கின்ற அருடுபயான ஆரணாப்பொருள்களைத் தமிழின் அவ்வாருந் தெரிச் சுவ்வா ரெழுகு மொழுங்குகளைக் கருணையால் ஏழுதினைப்பர். இதுவேலூலோகோபா நார் புண்ணியம். அத்தகு புண்ணியிருது நூல்க் கொத்திறமாவி அம் அவை முந்திறமாகு மென்றே முதியோர் மொழித்தார். எவ் வாறெனின்; தேவா நிதேவ விடத்திலிருந்து வர்த்தவாக்கும், அவை கேட்டார் தீட்டுவதைக்கும் முதன்யாரும். அப்புறத்துால் வழியே பொருண் மறையாது வேற்றுமையைப்படுத்துப் பறூ கித்துவாங்கள் வழங்கியவை வழிஞ்சாரும். அவ்விருதாங்களின் கருத்தொத்துத் தீரிடுப்படப் பண்டுத் தர் பகர்ந்தவை காப்புநாலாரும். இவை நக்திரம், குத்திரம், விருந்தியெனவு யார். இத்திறம்பற்றி யெவ்வுகலிலும் பொருண்மூடி பொன்றே யன்றிப் பலவிலை யெனவும், பஜபடக்குறி கூப்புவையுங்க ரய்யபுவனாவும் மதவிசற்பங்களை மெனவும் ரீதெனிக்.

(அ)

கீ—வேதங்களையும், வேதாங்கங்களையும், புராணங்களையும், உபாயாணங்களையும், இதிகாசங்களையும், ஸ்மிருதிகளையும், உப வேதங்களையும், ஆஹாரங்களையும், ஏனைய நான்களையும் அங்கங்களிற் காணப்பட்டார்களே புனாத்தன ரென்பதற்கு இஞ்ஜுன்று சாக்ஷி யாவர்?

குரு.—ஒவ்வொன்றையும் மூன்றாக்கக் கேட்டுக்கொள்கூடி யவுக்களும் கண்டுபிடித்து ரீ கடாவிய கடாவை யாமடக்க முயல்தும் முயன்றபடி, யவர்கள் சொல்லினும் அங்கை மியருள்ளாதா ஜென்ன அங்கமை? இவர் யாரோ? அவரிவருக் குரைக்குப்போ தநில் நர் யாவரோ? எனவுங் கடாவத் தக்கவன் ஸி யாதாவால், சின்கும் சின்போல்வார்க்குங் கடவுள் சீரில் யாதொன்றைப் போதிக் காணொழிய ஆசங்கையற்று ஆணை பிறவாதன்றே. ஆறினாஞ் சில சியங்கள் செப்புவாம். நாதமே வேதமென்று கிச்சயப்படி நாத மாகிய வொலியானது அக்காங்களாக வருப்பட்டி, அவை வாக்கி வங்களாக ஏய்ச்சு, அவை சாங்கிரங்களாகச் சுறைந்து, அவை

ஜக ஜீவ பரஸ்கூணங்களை யுணர்த்த ஹேதுவாக விளங்கினாடை நூர் யாவரு முனரற்பாற்றே. அவ்விளக்கத்தன்மைக்கு ஆதாகிய அவ்வொலியாதி யவ்வா ரூகாவிடினும், ஆகியவற்றைப் பாய்குக் கொண்டு வராவிடினும் நம்மனோர்ச்சஞ்சம் உயர்தினை மக்கள் பதின்றி (இழிதினை) அஃறினை யுயிர்களா யிருத்தற் கையம் அதனுற் சர்வ வாக்குமயமே யந்தவேதமாம். கேட்டி. மநுஷரம் பெற்றுக் கானில்வசித்து மானுபியான மின்றி விலங்குபோலத் திகம்பரமாகத் திரிதந்து ஆ ஒ என்று சப்தமிட்டுக் கண்டு நக்கவாரமெனும் பெயரிய தீவிலும் வேறு சில கடறுக மிருந்த காட்டு பனிதர்கள் அக்காரங்களையும் வாக்கியங்களை சாஸ்திரங்களையும் மித்தன்மையிலவன் றணர்ந்ததுமில்லை, யாரெ, பொருள்பட வாக்கியம் புகன்றதுமில்லை யென்ப துண்டுகண்ட அதனுலவர்கள் உயர்தினை யல்லா அஃறினை யுயிர்களாயிருப் பென்னு முன்மையன்றே. அவ்வண்மையானே ஏனைய யுயிர்க முற்கறிய வேதவாக்கியாதிகளே யுயர்தினை யுயிர்க ளாக்க ஹேதுவாக வளவென் றறியவேண்டும். அவற்றினை யுயிர்க முண்டுபண்ணி யிருக்கலா மென்றுலோ அன்றெனக் காட்டுகிறது.

இலாரவாகமப் பொருளாக ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவ விய சிவஞானபோதம் அ-வது குத்திரம் ச-வது யாப்பில் “விக்கவன்றி யறியாவளங்கள்” என வருத்தற்கு அருத்தம்.—ஒரறிவித்தான்றித் தாமேயறியாச் சிற்றணர்வுள்ள ஜீவங்மா ளொனவாமாறு. மேலுளைத்த காட்டுமனிதர்கள் அக்காரங்களையும், அவற்றின் பொருள்களையும் அறிய மாற்றி ரிருந்ததுமன்றி வாயிருந்தும் பேச வேலாமலு மிருந்தார்மின்பு மொழியை வெளியிட உணர்த்தத்தக்க மதுடர்கள் களைப் பலாற்காரமாகப் பிடித்து நன்று தீது புலப்படக்காவாக்கிய முதலியன கற்பித்து நாட்டு மநுடரைப்போலவு நூர்கள். ஆகலின், எழுத்தாக வமையும்படியான சொல்லி பொருளையும் யாவுளைருவன். கற்றுக்கொண்டு மற்றொருவனுப் போதிக்கத்தக்கவனே யல்லாமல் அவற்றைத் தானே யுசெய்வானென்பதுந் தானே கற்றுக்கொள்வா ளென்பதும் ஞான்று மில்லை. கற்றதினின்றும் ஓவெறுங்றை விவேகியான தானே கற்பித்தல்கூடும். இப்முறையின்றி யமையா எழுத்து வெப்பாருளென்றத் திகழ்ந்த வேதாகமாதிகளை வெளியிடற்குப் படி

சாரியா மிருந்தவர் முற்றுணர்வும் முழுத்தொழிலுமின்னள் பரமே அடிரே. அப் பார்மேகரான் வெளிமிடப்பட்டவைகளைக் கேட்ட பரம சிடரும், அவருபதேசிக்கக்கேட்ட மூலையே வெளியிட குரு வும், அம்முறையேயோது சிடருமே பரம்பராக் கிராமாக விடக் கிருங்கின்றனர். இனிவர்து கற்போரும் அப் பரம்பரையினரேயாவர். இவ்வண்மையானே, ஒருவன்து வாக்கிலிருந்து வெளிப் பட்டு மற்றெல்லாவனது செவிவழி நமூந்து ஹிருதாமத்தி துறைந்து பின்ன என்ன வாங்கு வழியாக வருடங்களுமையுள்ள வேதாகபாதி கால்.—ஒருவருக்கொருவர் போதிக்கவந்தனவென்ற துறதியேயாம்.

(கீ)

கீ.—பார்மேசுப் பரமாசாமிய ஏறுவிய வண்ணபே கேட்ட பரமதீர் பிழைப்பாது தீர்க்குப் போதித்தா ரெங்பர்க்கும். அங்கேருப் போதித்தபடியே மீறகும் மற்றையோர்க்குப் போதித்தா ரெங்பதற்குஞ் சான்றென் கொலோ?

குரு—நன்று கடாமினும். பார்மேகர் ஜீவர்க் கனிமத்த மனுக்கிருதிந வாக்கியபளைத்தும் மிக வொழுங்காயும், தீதியாயும், ஆழ் சூத் கருத்துக்க எமைந்தனவாயு மூள்ளவையென்பது சாதம். இங்கிருமை வாய்ந்தநால் எதுவானாலும் அது வுன்மைதாவென வங்கி கிரிக்க வேண்டியது கிபாயமாகலின், அத்திறத்தா வளைத்தும் பேசிய பெரியோர் பிழைப்பா துணைத்தனவென்பதற்கு அத்திற வயியே சான்றூம்.

(கீ)

கீ.—அவ்வாறுவர்க்கப்பட்ட வழிதால் சார்புதால்களுக்கு முதனுவாகிய சுருதியொடு யுக்தியும் அனுபவரூம் ஒவ்வாகம காணப்படுந வின்று கொலோ?

குரு—ஆவசியகமான ஒரோவென்று குறித்தனாந்த வழி பிற் சுருதி யுக்திகட்கு ஒவ்வாபைபோற் காணப்படுவதை வெல்ளாம் ஒவ்வுத்தீவியைப் பந்துழி விளக்கல் செய்வேம். ஏன்டு விளக்கல் செய்வதென்னெனின், சுருதி ஸ்மிருதிகளாயுள்ள பொதுநா சான்து கருமபக்தியோகநான்களையும், நேவதாகுண்ணஸ்வரியன் களையும் உள்ளபடி பயிரானமின்றிப் போதிப்பதில் கருத்தாகின் வல்லக்கமயாதி குணங்களையும், அவ்வாகை வழி கிற்கின்ற ஆன்மாக்களின் தொகுதியையும், அவைகளி னைண்ணகிறுத்தியையும், சுக

அக்கங்களையும், சூர மாயாவிலேத்திர விசாசத்தையும் அனாலி ஸாக்ஞ மாந்றலின்றித் தினகத்து நிற்கும். அத் தினகப்புண் ஸ்ட்ரீட் வந்து விளையாறு மியர், இத் தினகப்புடு—யுக்தி யது பொய்வாலை மாகாது—அற்றுக்களின்றே வாக்குமயமான அனா மூறங்களாலும் அளவிடப்படாதது தெய்வ சென்டானுஸ் கர்ட்டு தெய்வமென்றதிற் பெற்றவாரிடமும் மட்கும். *

புராணகளை முதலிய கிறப்புநாலானது பொதுதுவிற்கொடு யுள்ள சுங்கவாரு பாகத்தையு மொவ்வொரு தெய்வத்தின் பங்கைப் பொதுதுவை யதுசரித்தும் அதுசரியாததுபோல்க் குறிக்கிற்கும். இங்கணம் கிறப்புது உண்மொலீகள் அவ்வச கிறப்புது யே விரும்பிப் பொதுதுவை விலக்குவார்கள். அப் தவிவேகம் என்னை? கிறப்புநாலா அண்டாகின்ற விபரிதவாதங்களைப் பொறுதலே நீத்துக் கொடிக்குபொன்ற பேரோர் துணிபாகவேன்.

(கு)

கூட.—புராணத்திரகாசங்களிற்புகலப்படுகின்ற நாட்டுவர்களையும், ஆண்டோன் வர்ணனையையும், போர்ந்திற முதலா பிரபல விஷயங்களைப் போக்குழி யுள்ளாயி சொல்லப்பட்டனய விளைக்க வேலுதுவில்லை. அது வியப்பாக விருக்கின்றன! அவ்வண்டு யென்னோயோ?

குரு.—நருமங்குறைந்த இக்காலத்துள்ள சாமானிய பிரா களின் செய்கைகளை மாதிரோடாஸ்தமாக வெறுதுவதாகின் அவையெத்துணையோ வீரிவாகவும், உவமிக்கவரியபல சித்திர விசித்திரா எாகவு விருக்கும். இவை பிப்படியாபின், அக்காலத்திற் சும புளிதம் ஞான மென்பவர்களுடு தேவாதுக்கிரக சாமர்த்தி சாதுரிய கூதரிய வீரிய காம்பிரியங்களும் பொருந்தியாழ்வந்த அவர்கள் முதலானேர்களின் நாட்டுவர்ணனையையேனும், ஆண்டோ வர்ணனையையேனும், போர்த்திறமுதலான பிரபல விஷயங்களே பேறும்பென்னபடியோதுவமையாவென்றாக்கையூன்போ? அது வைற்றுண் முக்கியமானவைகளை மட்டும் புராணத்திரகளிற் புகை பட்டன. அவற்றை நாவன்மையுள்ளார் விழு வியாக்கியான செய்த லினிது பொருந்தும். கல்ல கருகினியாகிய வொரு பொனினது வனப்பைப் புலன்கள் அனேகவுவமானங்களான் டியப் பூம் அனாவ போதாகவாயாக நிற்குமேயன்றிப் போதுமானவை கூட லில்லா. மாங்கனமெனிற் சுருவிழியை வண்டென் துவம்

ஏதில் நிறுமட்டு மினாங்கு உருவும் முற்று மினைவதீல்லோ. அவ்வண்டு விழியைப்போன மினுது சென்னிவூது ஞானதுமான்று. மேலிரி எழுகு குற்று யாதோரு சிற்காட்டி யுவமிப்பதில் ஏற்ற ஏற்று சாயல் முதலியன இனி தொவ்வுமாறில்லை. இங்கிதமே ஏற்ற அவ்வேல வுவமானங்களினுமாப். ஆகத்தின் உவமானம்—உவமேய விஷயத்திற் போன்யாம். சில அளவ்காரம் அதிகருமாம். ஒன்றுகாட்டுகும். ஓரளவைத்துவடைய(கோட்டை)ஏற்றனது அண்டமுகட்டுடனாக விழுந்ததென வறைகல். அரம்குப் பொருள்து மருந்தமுழுவன்டு. என்னை? அண்டமுகடு பிரமாண்டத்தின் கடாகமன்ற, கண்ணட்டனவாக மூடுண்டவாகாயமேயது, அத்தை யவ்யா யோா விழுந்ததெனக் கூற விஷயை காரத்தின். இதுபோற் பெண்ணியூர், மற்ற அதி யுவானுதிகள் அணிவிளக்கணத்தில் உவமையனிமுதல் ஏதுவணியிருந்து நறப்பட்ட நாணிகளி ஸ்தானேயதும் போருசு அம். அவை கணவிச்சாமர்த்தியப் பிரயோக பெண்டறியர் கற்று வல்லார். சிற்க. [உவமேயம்தாவமிக்கப்படுபொருள்.]

இந்தேயத்தின் கண்ணே மிக்கால மோட்டுக்கொண்டிருக்கின்ற நூமாதமும், மின்தபாதும் இப்பிராந்தியத்தை வேற்படு மூன்றாம் அவை கேள்விப்பட்ட வரேன்கர் கருகம் மாடு முதலை போன்றிக் கிழுத்துக்கொண் டேகாபல்தானே வண்டி தகாமிவோபொ? ஒரு இதாந்திகிருக்கொருதோதாந்திர்க்குஷமிர்ற இருப்புக்கம்பியுடனே சமாகாக தெரிவிக்குமா? இவை பொய்யெண்ப் புகன்றதைகிட்டி வெம்பியன வொப்புக்கொண்டதை யீண்டியாவ ரீயார்? ஆகத்திற் சுதாநணமல்லா அரியிசெய்கையைச் செய்யவன்லார்செய்க்குவரால்.

இருப்பு எருட்டுக்கட்டு முன்னர்ஸ் சிவகங்கைச் சிவாஸ்யாச் சேர்ந்த கவியகரிச் சுத்திரந்தின்கண் ஒரு வித்துவான் இரக்கு ஜிராயனாப் பிரசாங்கந் செய்துகொண்டு வருகையில் வில்லி விழுக்கு விடுபட்ட அல்கிரங்களி வொன்று—ஏகம், தசம், சதம், சாக்திரம், அயுதம், (இல்ட்ரம்) சிதும், பிஷுதம், கோடி, தசோடி, சதகோடி, அற்புதம், சிற்புதம், சர்வம், மகாகர்வம், பாயம், மகாபத்மம், சங்கம், மகாஶங்கம், கோணி, மகாகோணி, சுதி, மகாசுதி, சோயம், மகாலோயம், பார்த்தம், சாகம், பாதம், அசித்தியம், அந்தியந்தம், அந்தத்ம், பூரி, மகாபூரி, அப்பிடா போயம், அஹாயம், அஹாமிஹம் அவ்வியக்தம் முதலால் எண்ணிருந்த அளவிருங்கைக்குத் தொன்றிர்வெனக் கொண்டதை மார்-

கண்டேயபுராணம் தருமபகுவி ஜஜமினிசம்வாதம் கந்-வது அ; யாயத்திற் காலதூதுவன் குறிய விடையில்—

“ எவ்வ பகவத்துக்காயினும் நல்வரிவைக் கெடுப்பதன் பொருட்டே என்னுவரே, கெடுதியாகிப் நூல்களைப் போதிப்பானே, நூல்கள் ஒருண்மைக் கருத்தின் மாறுபடுத்துக் கூறுவானே, நன்மை தாரா சீராங்களைச் சொல்லுவானே அப்படிப்பட்ட பரவத்தையுடைய விவாதாம் (நூரகத்தில்) மலையுச்சியினின்றும் பலகாலங் கீழே வீற்பவர் ”

என்று போதிக்கப்பட்ட நியாயமுணராத வொருவன் தடுத்து இசிறுவரையு நம்பத்தகாததென்று மனப்பூரணமாகப் பேசிக் கல விளைக்குங்கரலை அவ்வழிக் கௌபினந்தாரியாய் வந்த மஹாத்து வொருவ ரதனையறிந்துவியசனித்துஅந்தப்பிரசங்கச்சவையிற்புச் சூங்கு இலைக்கலந் தைப்பான் வகிஸ்ந்து செருகியிருந்த ஈர்க்குசு லொன்றை யெடுத்துச் சாண்ணவாக முறித்து உயரவெறிந்து சனமுன் அந்தரத்தில் நிறீலுயிடலும் அஃப் தசைவுண்டு தன்னளவு எண்ணிறந்த ஈர்க்குகளைக் கக்கியகரலை அம் மஹானுவர் இது எணவ மகத்துவமாகும்; அதனையறியாது வாதிக்குவேண்டாமென பிரமாணங்காட்டி யருளினர். இதனை யச்சவையி விருந்து கை ஆற்றவரும், உமிழுப்பட்ட அவ்வீர்க்குகளில் ஒரு பிடியளவுத் தில்லங் கொடுபோந்தவரும், இஞ்ஞான்று * பாம்பனென்றும் பசின்கண் தமிழ்ப்பாடசாலைப் பண்டிதரா சிருக்கின்றவருமா கந் தொத்தியாயர் முனியாண்டியாபிளையவர்க் குண்மையா வுரைக்க யாங் கேட்டனம். இவ்வாறு மற்றெழுந்தருங் சொல்லின அற்புடையாய்! இத் திருட்டாந்தங்களானே யாதொரு சிரபல கொண்டு யாதொரு பிரபலகாரியம் இக்காலத்து மியற்றல் கூடுமா விற் புராணுதிகள் புகல் சரிதங்கண் நம்பத் தக்கனவே.

(க. २)

சீட.—நன்று, புராணங்கள் ஒன்றேரேடோன்று மாறுபட்டு புராணங்களும் வேதாகமங்களும் மொன்றேரேடோன்று வேறுபட்ட முன்னன்; அதனால், புராணமெல்லாம் வெறுங் கதைகளேயென்.

* திருவிராமேச்சரத்தின் மேல்பாலை இல்லூரின் வட்டாலில், பாம்பஜீ விற் பன்னிகொண்ட திருமால் கோயிலைன் ரிருந்தது நாரணமாக அவ்டஞ் சார்த்தூர் பாம்பஜை யெனும் பெயர்பெற்றது. அஃப் திக்காலத்து பாம்பன் என கருவித்து. அக்கோயிலிருந்த விடமும் இக்காலங் கடை விருக்கின்றது.

கில சூள்ளி பென்னி அவற்றைப் படியாதும் விட்டு விட்டனர். அவ்வண்ணம் யெவன்?

குரு.—ஒலக்கிருஷ்ண பாரம்பாரானது எத்தனையோடு புக்கட்டு முன்னுள்ளதாய்க் கணித்தற் கரிதாகிவிட்டது. அவ்வாரம்பத்திற் போர்த் வேதம் முறபடாது. ஏனெனின், வேதந்திறுள்ள வொரு வாக்கியத்தில் ஒரேரூத்துக் குறையினும் மிகினும் மாற்றம்பட்டுள்ளதும் அவ்வாரக்கியமானது சுதார்த்தோடு ஒவ்வ வோதுதற்கிணங்பாடையின், அப்படி விணங்பாத்போது வியாகரண கிரோதமும், சுந்தர எனு பெயுந்துக் கணித கிரோதமும், கியாய் காஸ்தோ கிரோதமும், போருள் வேறுபட்டவழி மற்றுமால் கிரோதமும் முண்டாராகஷன், சின்னர் வந்த வேதாபநிடதங்களும், மற்ற நூல்களும் கான்கை விற் பல்லானும் பன்முறை பிரதகள் செப்பப்பட்ட வகையினும், சுருவர்க்கொருவர் போதித்த வகையினும் பாஸ்பாக்கிரோத மௌயக்கடி பென்பது கிஞ்சிக்கத் தக்கடே, அவற்றுட் புராணங்க கொன்றிருப்பொன்ற பாறுபடின், வேத வேதாந்தக்களும், ஆக மாலகளும் பிரமாணமாய்கிற்குப் பேதார்த்தோபநிடதங்களோன்றே பெடான்று பாறுபடின், வேதாகமங்கள் பிரபாண்மாய் சிற்கும், பிறவுபள்ள.

வேதாகமங்கள் புராணங்கட் காநாரமா யிருந்தல்பற்றிப் புராணங்கட்கு இலக்கியார்த்தமும் வாச்சியார்த்தமும் உரிமையாமின. இலக்கியார்த்தமென்பது தத்துவார் தத்தமாம். வார்சியார்த்த அடை வெப்படி பென்னின், சரிதைத்தலைவர் பாரம்பரியம், பிரபஞ்சத் தோற்றம், பிரபஞ்சநாகம், மனுக்களாச்சாட்சி, மனுவமிச வர ஸாது எனும் ஜூந்துஅப்புகளும் பொருந்த விந்துயான்கள் விரிகுக் காறுத் தென்மனூர் கல்லியற்புலவர். இவ்வைந்தனையும் புராணத் தீர்த்துரிய பஞ்சலக்ஷணபெண்பு. புராணங்கண் மாற்றல்லத்தன வெண்பதை யெப்படிக் காண்பதெனின், கேந்தக்குதி யுக்கி அனுபவங்கட் கொவ்வாவழியிலென்றுணர்க. அவ்வழி யுணர்க்கு உண மூட்டுப்பாருள் கோடல் அறிஞர் கடபையாம். சதொழித்துப் புராணங்களை வெறுக்கதைபென வள்ளிப் படியாது விடுவோர் புராண நாம் இற்கிறேனீவறிய அறிவுத்திடன் பெற்றினாரோயாவார். பேதும் புராணங்களைக் கைவிட்டவர்கட்டுப் பண்கட வர்கள் து காலிட டோழிவதந்தி நல்லெருக்கழு சிங்குப், பிரபல கருதியாகிய காக் கோக்கியத்தில் “இதிகாசபுராணம் பலுசமம்” அதாவது ஜூந்

வது வேறு பொன்ற சொல்லப்படுதல்களும், கித்தை பதினாண்டுகளான்று கருத்துறையில், மீண்டும் பொன்ற சொல்லப்படுதல்களும் கிருநாராயணர்த்திக்காயனுர் திருக்காயனுர் அந்தநாராயணர்த்திக்காயனுர் மாணிக்கவாசக சுவாமியும் திருவாப் பூர்ணத்திருவிய நெவார திருவாசக்கங்களிலும் மதுங்காவட்டர்க்கங்கந்ததுந் தமிழ்நாட்டிலைப் புலவராகிய நக்கிரைதெவர் திருவாப் பால்ந்தர்த்திருவிய கோபாப்பிராதசௌஷி * நாற்கண்ணேயா. ஸ்ரீ அருணகிரிநாதசுவாமிகள் திருவாக்காகிய திருப்புகழ் முதல்கைகளிலும் அந்தப் புராணாரிதங்கள் வருதல்களிலும் உபயப்பிலுக்கண்மாகிய புராணங்கள் வேதம்போற் பிரமாணமாக நிலைப்பட மாண்புமையை வென்றல் துணிவே. இலக்ஷ்மியார்த்தம் பின்டுதிதும், வாச்சியார்த்தம் அண்டத்திலும் முன்னபடி பொருந்தும்.

(கா)

கீடு.—வேதம் உக்கிருஷ்டயாரப்பத்திற் பிறந்ததென பேசுவதின்றதற்கு மானுக முகப்பிரது மார்க்கத்தாருள்ளுங் கீறில் மார்க்கத்தாருள்ளுங் கிலர் துவாபரயுக்கத்திற் ரேஞ்சினவரென படுகின்ற வேதநியாசர் அதனை யுண்டுசெய்தாரென்றும், அவ்விடைசர் இற்றைப் போதிற்கு சகூப-வருடங்கட்டு முன்னர்த்தாகிரியைகளை வகுத்துச் சாதி நான்கெனப் பரித்தாரென ககூப-வட்களுக்கு முன்விருந்த ஜூரோப்பியப்பன்றிதர்கள் பகர்க்காரர்களென்றும், கிலர் வேதாகமங்கள் இற்றைக்கு கூட்டு-வருடங்குக்கு முன்னெழுதப்பட்டன வென்றும், கிலர் அவை கூட்டு-வருடங்களுக்கு முன்னரும் புராணங்களுட் கில ககூப-வருடங்களுக்கு முன்னரும் கில நிரூப-சாப-வருடங்களுக்கு முன்னருமாக வெருதப்பட்டன வென அதுமானிக்கப்படு மென்றும், அவை ஒன்றுகொன்று விபரிதமும் தகுதியின்மையுமா யுள்ளன வென்று சொல்லுவ தென்னை கொலோ?

துரு.—அன்புடையாய்! வியாசர் பிறக்கு முன்னரோயேவே, முன்பென்பதை யல்வேதமே யுணர்த்தும். அதனை போது முன்விருந்து ஏனையோர் நிமித்தமாக ஸ்ரீசிவபிரான் திருமாலீஸோகுபு “போந்தவ ஸ்ரீருந்தபின் புகரி ஸாமநை—யாழ்ந்திடன் வங்கும்” எனக் கந்தபுராணங்க் கழறுகின்றபடி நான்கு வேதமும்

* நீயாயனுர், காயக்குர், காதனு ரெண்பவர்களுக்கும் “நாயனுர்” என்றும் நெறவுவாம்.

ஒருவ ரூணர்த்தாடுமே நீ பாராயும்போது உனக் கெளிதாக வருவ மென்றாலுமிய வண்ணங் திருமா லவதாரபுருடாகிய அவ் வியாச முழவிலர் வேதமுணர்த் தொருளையும், தமக்குச் சனந்துமார முழவிலர் போதித்த புராணங்களையும், தாபமிறக்குமூன் அண்ட மிகுந்த ஆகம புராணங்களையும், ஸ்மிருதிகளையும் அதாரமாகக் கொண்டு கூறிய பதினெண் புராணங்களையும் இதிகாசங்களையுன் குறைநிலர் மூலம் உலகர்க்களித்தனர். இவ்வாற்றித்தாலெப்.— பாரதயுத்தத்திற்கு மூன்றும் பின்னுமாக சிருக்க வேண்டு மென் பது மம் துசிப்பிராயம், அப் பாரத யுத்தத்தில் வெற்றிப்படாத்து பட்டாடிஷேகம் பெற்ற தருப்புத்திராது களானகாலெப்.—கவேதய வாக கண்பத்தில் வைவச்சுவத மனுவந்தரத்தில் உஅ-வது கதுர் யுகத்திலுள்ள துவாபர யுகாந்தத்தில் தாதுவருடம் உத்தராயணம் கவகாசியாதம் பூருவபகுஷம் துகிதியை பரணிக்கத்திரம் சிருஷப கங்கினமாருப். பாரத யுத்தாரம்பகாலெப்.—சித்தராத்தி வருபம் மாரகழியாதம் பூருவபகுஷம் மங்களவாரம் திரயோதசியாரும், அவ் புத்தமுடிவு அமைப்பத்து அமாவாஸாரமாரும்.

ஒதி ராண்கும் அவர்றின் சிகந்பங்களும் வியாசர் பிறக்கு மூன் ஜன்னெட்டங்கைத் பயவருக்கு மூன்னதாயுள்ள மதுவுமிருதி கவியங்கள்த்துப். சிவாசமு மூணர்த்தும், கிரியைகளும் அவவாரே ஜன்னெட்டாந்கு அம்மிருதிபு மாகமங்களும் லோதங்களும் கரியாருப். இதம் வெகு கிரிவாயிருக்கப்பொல் அவ்வியாசர் அதன் ராண்கு கவகளில் ஒவ்வொன்றைபு மொல்லோரினத்தார் முதலிற் கற்க வேண்டியென விதித்தனர். அவ்வாறு கற்றுவருகின்றமையால் கிளர் இருக்குவேதிய ரெண்றும், கிளர் யஜார்வேதிய ரோஞ்சும், கிளர் ராமலேவதிய ரெண்றும், கிளர் அதர்வனைவேதியரெண்றும் அங்குணர்களிற் சொல்லப்படுகின்றார். இவ்விதியால் ஒரு யேதியர் ஏற்ற லேதங்களைக் கற்றல் கட்டாதென்ப தன்று. எப்பட்டதை மூன்னர்க் கற்கவேண்டுமென்றுது கருத்து. அதர்வனை யேதியர் உத்தரதேயத்தி சிருக்கின்றனர். [கரி=சாட்டி.]

கி சொன்னவாறு கணக்குவோர் இவ்வகைம் பகுட்க்கப் பட்டு ஆருமிறவுருட மாகுமியன் அபிப்பிராயங்கொடுக்கும் (கிறீல் அமத்தால்) வினியோதுகிற நப்புவோர்களே பாவர். அவர் கணி குதுறையும் அபிப்பிராயத்தையுன் சோதிட கணித பூர்வாகஸ் குரிய சித்தராத்தச்சிற் சொல்லப்பட்டது. சீந்துபா-ப்பொகி

நாற்றுத்தொண்ணாற்றைந்துகோடியேலூம்பத்தெட்டிக்கூத்தெ
பத்துநாலாயிரத்துத் தொளாயிரத்தெண்பத் தொன்பது வருடா
ளாயின வென்பதை யறிகுநர் ஒப்புவாரோ? ஒப்பாரென்க. ஓ
ன்னம் பல்கோடியோடு வந்தவருடங்கள்—இன்னான்றுள்ள பிர.
வக்குச் சிலவயதின்மே விரண்டாயிரஞ் சதுர்யுகங்களாகிய ஒரு
வீரவுகடந்து மறுபக அதித்ததின்மேல் வந்தவையெனக் கொள்

உளாத்தபடி யுகைம் படைக்கப்பட்டு ஆறுயிரவருடமே
நபிப்பிராயங் தராற்காதாரபாயுள்ள (கிறிஸ்துமத்தால்) பைபிலுக்
முழுவிரோதமாக, (பூதத்ததுவ வானதத்துவ சாஸ்திரங்களிற் கே
பெற்றவரும் ஆங்கிலபாடைகற்றவருமான) எம். பிளண்டிட் எனு
பெயருடைய சாஸ்திரியார் பார்மீற் செய்த பிரசங்கத்தில், கிப
பளைத்தும் ஒரே பிரமாண்ட பிண்டமாக விருந்தன. பின்பு நா
டைவிற் பல்கிரகங்களாகப் பிரிந்தன. வெள்ளியும் புதாதிக்க
கங்களும் விபாகபாதற்கு ஆறு பிரளயங்கட்கு முன்னதாக இ
பூமி பிரிந்திருக்கவேண்டும். இதிற் சரியான பிராணிகள் ஜனி
தற்கு ஜூந்துகோடி வருடங்களா யிருக்க வேண்டும். பிரிந்த பூ
யானது சூரியக்கிரக பிண்டத்திலிருந்து நீங்கியகாலம் அறுநா
கோடி வருடங்களா யிருக்கவேண்டு மென்று ஸ்தாபித்தனர். இ
னானும், மேந்சொற்ற சித்தாந்தத்தானும் அவ் வாருயிரவரு
மென்பது அவஸ்ரும் ரூழியும்.

மேலுங்கேட்டி. அன்னிய சபயத்தாருள்ளும் விவேகிகளாயு
ளார்; சொற்ற வேதமுதலிய நால்கட்கும், அவைகளு ஸெழு
பொருள்கட்கும் இமுக்குரைக்கத் துணியார். அப்படித் துணி
மஹிலைகளும் நீயு மறியும்பொருட்டு ஈண்டுச் சில கூறுதும். சித
தாந்த சிகாபணி பத்தத்தலம.—

“ ஏயுமா சார நின்தை யாண்டுள் தவ்வி டத்திற்
போயுற லொழிக வென்றும் புகல்சிவ நின்தை செட்வோன்.
தீயக முருது நிற்க சிவநின்தை யர்க்கு நூருண்
டாயினும் பரிகா ரஞ்செய் தகற்றிடற் கரிது மாதோ.

கண்டன மூயின் மூக்கட் கடவுளை நீக்திப் போனைத் .
தண்டை புரிந்து கொல்க வரிதெனிற் சபிக்க நின்று
மண்டனில் வலிய னண்டேல் வார்செவீத் துணைகள் பொத்திக்
கெரண்டு னைக்கு செல்க குலைகுலைக் தயல பத்தன்.”

கட்கான சாவோத்தமாகாத்தின் சிவகாபோத்தாம்.

“ நிறத்திட வளாணமல தூணிறைய பென்றால்
மறத்திட வளாணமல மார்க்கமய லாந்தே
நிறத்திலன் மறத்தில ஜெனிறகரிச ஜேச
மறத்தவின மாய்க்கைசரி சல்லவற மாடே.”

என்னும் பிச் ரெய்யுன்களில் “ ஆராவ நூஷாஸ பெவ்விடத்
குண்டோ அவ்விடத்துச் செல்லாதொழிக. சிவதாவுணாஞ் செய்
கிண்றவனது தீயவீட்டின்கண் எய்தாது சீர. சிவதாஷாம் புரி
வார்க்கு அப்பாவ நீங்கவென்று நூற்றாண்டும் பீராயர்க்கித்தனு
கொயிலும் அங்குக்கற்றக்கிரதாகி ரீர்சுப்.” என்றும், “ அழுக்கி
ஊச் சிவபக்தியை யுவடபோனுபை அராஸ் மூன்று கண்களை
யுவடய பரமகிவிளைத் தூஷித்தேநோனைக் காண்பானுபின் அவர்கள்
யவ்வரான் கொல்லுப்படி கட்டுளைபீர. கேட்டவன் விர்துவா
னுமின் தருக்கிச்து அவன வாய்ப்பிதழ்றலை படக்குர. அதற்குந்
திறமில்லா தவனுபின் கோர்ணபாரான சௌகிரின்டீனையுன் எக்கார்ந்
பொத்திச்கொண்டு குலைகுளைந் தவ்விடப் பிட்டுச் சீக்குலை.” என்றும்,
“ பாமேசர னானுளிச்செய்தர வேதசிவாகமங்களா னனர்த்
கபபடு மெப்ச்சபாயத்தை ஸ்தாபிக்கவும் அன்றிய சபாங்களை
கீட்காணாஞ் கொய்யுவர் வல்லவனுமிருப்பவன் நன் முன்னர் அவ்வ
வங்கியிய சபாயிகள் அப்பெய்ச்சமய நான்களைக் கண்டித்துந் தந்
தந் சுந் சமயநூல்களை ஸ்தாபிக்கவந்த விட்டது அவர்கட் கஞ்சதலி
ஞைலைலும் கட்டிற் பிரதிப்படுத்திப் பொருவுகோட வீங்குமென்
பத்துளைனாஞ் கோர்வுற்றுத் தனுது சபாயத்கூக் ஸ்தாபியா திருப்பா
னுகில் அவன் குற்றமுடைபோனுவான். ஆகவி எவ்வாறியிடத்து
காவத்த கேசமொழித்து அவனை வெறுத்தல் குற்றமன்ற. அதுவே
தருமம்.” என்றும் பொருளாதலீன், அன்றிய சபாயிகள் வேதா
கம வடம்பாடான சபாயத்தைத் தூஷிப்பது ஒழிக்கொணுப் பரவ
மென்றும், அதனை நாங் கேட்டு வாளா விருப்பதுங் குற்றமென்றும்
கீதிக்கு தால்வழியாகவே யறிகின்றனம்.

ஆகளின், யாம் ஸ்வெட்டித்துக் காட்டுத் தலைகளைபெளின்,
உ.ஷ.சி.நஷ்டி.பி னன்றாயை வெளிமிட வலியற்ற அன்றிய சமய
ஶல்களைப் போன்றதன்று அனுத்திருத்தாகினு ஸ்ரூவிச் செய்யப்
பட்ட சீவதம், இவ்வனுத்து ஜெறியான அனுத்தசபாயத்திற்கு மூன்று
அய சமயங்களுர், உரியதுவனு முன்பென்று எச் சமயதுவு

தித்தா மியாப்பவினீஸ், என்டுக் கிறிஸ்துயார்க்கந்தாரும், முதல் மார்க்கந்தாரும் போவும் முகம்பது கடவும் மதுடார் சீரங்கு முன்னேயே தங்கள பாதுகாலன் இருக்கியவர் மிருஞ் முக்காடிர யாகவீசு ஏற்கெப்படுத்த மல்லிருங்கு மிருஞ் மிருஞ் தான் த சாதிப்பதுக்கும், இச்சாதிப்பு கீழெப்பாகுது, என்கிணங்கப்படுகிற சொல்லப்படுத்தபடி இருக்குவதுடைய பெரிய தங்காகிய முக்காடு இந்துகேவனின் சுதநிலிலுண்டாக முகம்பது மார்க்கந்தாரும், இசரடைவர் சந்ததிப்பாராக கிறிஸ்துயார்க்கிக்கானும் யே கிறிஸ்துகாலம்வரை யொன்றுக் கிருஞ்கு அப்பான் முகம்பக்குரிசு காலத்தி லிங்காந்தாகப் பீரிக்கந்தார், பீரிக்கந்தாருள் முகம்பார்க்கிக்கன் புத்தகமயாக முகம்மதுபெய்யாரே தேவாவுடையகுபா அவருமரக்கு முகாக்கோ யுண்மையென்ற முறையிடுகின்றது, இசொல்லு பெல்லாவற்றையும் தப்பென் நண்றுமாறு யோ பெயாடே தேவாவுடைய குமாரர் அவர்களேய சிசுவாகிக்க வேங்கமென்ற அக் கிறிஸ்துயார்க்கிக்கன் புத்தகங்கள் பறையின்ற வாகலின், அன்றி,—

புத்தகின்றுமென்னு நால் பக்குபா வி இவ்விருசயத்தா ருக்கா கோத்திர பிதாவாகிறுந்தவரும், (தேவ முத்திரை) கிருந்த செதனமென்கிற என்னந்தாகிய ஆண்குறிச்சேதா வைத்தல் மீண்டையைப் போக்கல் தலையை மழித்தல் கக்ஸ்கீன யழுஞ்சு வறுத், ஜெனும் இராஜதன்டீன்கை விபசார குற்றத்திற்காக அடைக்கு வருமான ஆபிரகாமாகிய இபுறுகிள் என்பவரைபும் ஆதி தேவகுமா ரென்று சொல்லளாமன்றே, அற்றேந், யாருண்ணம் பெறப்பவர்? அப் பையப்பாடே மிழற்றிய இராஜதன்டீன்யைத்தானே அந்த இருப்புகிள் கம்மதப்படி முகம்பது மார்க்கர், தம்பரபினர்க்கு இன்னும் விடாது விநித்து வருகின்றனர், குறிர்தொலுத்தா இக்காலத்தினான் சில கிறிஸ்தவர்வழி யுண்டு. இத்தன்டீன்யன்ற வேறு தன்டீனுப் முன்விடன்பதைச் சௌவபுராணத்தின் தருமாங்கினதைக் காக்க - வது அத்தியாயத்தில் அரிச்சங்குதீரன் குமாரனு ரோக்தாகவுனக்கு, பெனாத்திரனுகிய பாகுவிவந்பாறுவடப் பெறந்த வயபுத்திரனுபுதிந்த சகரச்சக்கரவர்த்தி—“அம் மிலேசர் காரிர் சகாலென்னபவர்களைக் குடுமியைக் கத்திரித்துச் சஞ்சீகாக

* இச்சு இஷ்டமலையை முகம்பதுமார்க்கர் இஷ்டமாகில் என்பர்.

வென்றும், (சோனகர்) வவனனா முழுத்தலையும் முன்னிடம்பண்ணிச் சஞ்சரிக்க வென்றும், காப்போதுவா பொவாமில் பயிர்களைத் திருக்கவென்றும் அக்கிரமஸ்தர் ஒவ்வொருவருக்கு பொவல்வெறுவகையாக இவைபோன்ற தண்டங்கள் ஏதிர்து அடக் கொட்டு வகுதான்” என்று முனாகளா இனாரவாப்.

பேசுவும் நபியும் சிடக்கு முன்னடையே அவர்களும் அவர்களுடைய புத்தகங்களும் முன்னிடன்றுள்ளார்க்குமுளா—தலைவனதுக் கலை வியுங் கடுமூன்னே தங்கள் பகன் சகௌரலாவல்லபன் என்பதற்கும், பரிதியுதயமாருமுன்னே மிப்போதுபற்ற பதினொதுள்ளபுதிக் கெப்பதற்கும் இனமாகும். இவ்வாறு பேச கோருதே நு அன்றோர் பாட்க்கம்—ஆதியி துள்ளதென் துவரத்தற் கிடீவில்லை இவ்பாடே பாம். இற்றைநாளில்லேல் தீடுப்-வருடக்களுக்கும்வாக (பூர்வா), இமாகே எழுதிய ஆகமங்களும், அவ்வாகமங்களுடைய கட்சிஅப்-வருடங்களுக்குப் பின் பேதுருமுதலை அப்போவிடவர்கள் விழுதிய கஷ்டேஷங்களும், அவற்றிற் பொறித்தவற்றைபே முதலாதாரமாக்கொண்டு இற்றைப்போதிர்கு கூடநீ—வருடங்களுக்கு முன்னிருந்த முகம்பது நபியாவார் பொழிவுத் தோழிகளும், இந்றைப் போதிற்கு உகான—வருடங்களுக்கு முன்னுள்ளனவாக ஜோப்பியப்பண்டிதர் அபிப்பிராயமிகான்னவனை புறக்காய்யாம் கெளதமபுக்தநால்களும், சமண்நுக்களும், மற்றப் பண்ணப்ப புறக்கசபயதால்களும் வெளிப்படு முன்னடையே இவ்வுலகப்படைக்கப்பட்டு மநுட வேங்கரிருந்தனர் : அவர்கள் விருத்தியில் கெடுங்காலத்தின்மேல் தீர்க்கதறிகிக் கொண்ப்படு நபியார்களே வெகரிந்தனரென அப்புதநகங்களே முறையிடுகின்றன. அதனால், அவை ஆகியாகம மல்லவென்றும், அவை யெறப்படு முன்னபேசுவேல்கிதுங்களும் வாக்கியள்களுமிருந்தன வென்றும், அஞ்சான்று பாதானுமோர் கெறிநின்றோ அதேகர் முற்குறித்த தீர்க்கதறிகிகளானுக்கள் அக்கொறி யின்னேர்சொல்லு கோறியங்களென்றும் திட்டமாகத் தீர்த்திடலாம்.

வாதொரு சமயத்தைக் கற்பிக்க நிமித்தமானவர் தமிழாலும் தமிழ்நாட்டிர்மானிக்கின்ற தெப்பத்தாலேதும் தூந்பாலை, யோன்றைக் கற்பித்து அதனில் இயற்கு மேற்பாக்கிக்கொத்த நிட்டி மிருக்கலேவென்டும். அவ்வாறின்றித் தாங்கொதான்று முன்வரோ நோன்றிபுள்ள பூர்வீக கிரியங்களையே வெறுபடுத்த வாத முகம்

மது நபியானவர் ஆண்டுள்ள அரட்பாஸையில் பூர்கான் கோட
னென்னும் புத்தகத்தை வெளியிட்டது போலவே வேறு அன்னி
சமயிகளும் வெளியிட்டனர். இவ்விதச்செய்கை வேதாகம வுட
பாடாய வட்சமயத்துமூன்டோ வெனின், இலக்கணங் துளக்
வடமொழியைப் பாணினிபாழுனிவருக்கும்,தென்பொழியைஅகை
தியமாழுனிவருக்குந் தெய்வமே நனி கற்பித்தபடி அவை தே
பாஸைகளாம். அவற்றில் வேதாகமாதி நூல்கள் முன்ன ரமைக்க
பட்டன. அவை நல்லிலக்கண நனி யமையப்பெற்றி ஒலிச்சுகை
கவிச்சுவையோடு நாளும் விளங்கிக்கொண் டிருக்கின்றன. ஆகை
னன்றென்க. ஈண்டு, ஆதாம் ஏவர்களன்னும் ஆதம் அவ்வார
காலத்திலேயே நிகழும் பாஸைகளைத் தேவன் விளக்கினுன் அவை
தேவபாஸை யென்றப்பற்றி இச்சபயக் கொண்கைகள் அவற்ற
லெழுதப்பட்டனவென்று அன்னவர் சொல்லவென்றும், அஞ்ச
ஞான்று அச்சமயத்துரூப்க வில்லாபையின் அது பொருந்தாது. என்
னெனின், நாவில்லாவிடிற் சபயபாடையின்றென்றன்றும். உண்டென
னும் மிலேச்சநாட்டது மிலேச்சபாடையாம். பநுடருள் தாழ்ந்தவை
நூயர்ந்தவ னிருக்குபாறு பாடைகளினு முண்டன்றே. மிலேச்ச
நாடு இஃதென்பதையும் மற்ற நாட்டின் யேப்பாட்டையும் மனு
ஸ்மிருதி உ-வது அத்தியாயத்து கௌ-முதல் உந-வாயுனள சுலோ
கங்களில், “சரஸ்வதி திருஷ்டத்வதி யென்னும் தேவநதிகவின் பத்த
தியப் பிரதேசமானது தேவர்களாலேற்படுத்தப்பட்டப்பிரமாவரித்தீ
தேச மென்று சொல்லப்படும். அத்தேசத்திற் பெரியோர்களென்
ஞான்றும் வசிக்கின்றமையால் பிராமணது வருணத்தார்க்கும் சங்க
கர ஜாதியார்க்கும் சிஷ்டாசாரமானது அவ்விடத்தினின்றும் அனு
தியா யுண்டாகிறது. குருகேஷத்திரம் மச்சதேசம் பாஞ்சால
தேசம் வடமதுரை யென்பன பிரமருஷிகள் வசிக்கின்றதேசங்கள்.
இவை பிரமாவர் த்ததேசத்தின் சிறப்பிற்குச் சுவல்பங்குறைந்திருக்க
கின்றன. இத் தேசங்களிற் பிறந்த பிராமணனிடத்தில் யாவ
ரும் தத்தந் தருமங்களை யறிந்துகொள்ளக் கடவர். ஸ்ரீமாசலத்
திற்கும் விஞ்சை பருவதத்திற்கும் நடுவாடும் சரவ்வதிநதி மறைந்த
விசனகதேசத்திற்குக் கிழக்காடும் பிரயாகைக்கு மேற்காடு மிருக்
கிறவிடம் மத்தியதேசமென்று சொல்ப்படும். கிழக்குச் சமுத்
திரமுதல் மேற்குச் சமுத்திரம் வாயில் முன் மொழிந்த மலைக
ங் நடுப்பிரதேசமானது சாதுக்கள் வசிக்கிற ஆரியாவாத்ததேச

வேதத்தைக்குறித்த விபாசம்.

ந.ங.

மென்று சொல்லப்படும். கிருஷ்ணசாரமெனும் மான் எவ்விடத்திற் சுபாவமாகச் சஞ்சரிக்கிறதோ அவ்விடந்தான் யாகஞ் செய்தற குறித்து. மற்றவிடம் அசத்தபான் மிலேச்சதேசமெனப்படுப்.” எனப் பொருளாம்வழிக் கண்டுகொள்க. இம் மிலேச்சநாட்டார் மிலேச்சரனப்படுவாரென்பது முத்காட்டிய சைவபுராணத்து னும் வெளியாயிற்று.

எச் சபயத்தினுஞ் சற்சமயமாகிய வுட்சமய நியாயங்களை யொதுக்குப் பிலீநாட்டப்படும் யாதானுமொரு தீர்வை மெழுகெரக்கும். அது நியாயவாத மென்கிற நெருப்பி ஒருகி யோழிந்து விடும். இது தெளிந்த வித்தகர் கற்ற கல்வித்திறங்காட்டி நிலீநாட்டிடக் கதிபெறுவான் அவ்வுட்சபய நூல்களின் கருத்து முரண்படாகும் பான்டித்தியமுள்ள பாடையிற் சொற்கவையும் பொருட்பொலிவுந் துறுயி னின்கச் சாத்திர தோத்திரங்களாங் கண்கூப்பாகவேனும், வசனஞ்சபமாகவேனும் அரியதூங்களை யியற்றுப் போம்பாடுற்றனர். ஏனோர் வீண்பாடுற்றனர்.

நியாயவாதியாகிய யாவரொருவர் முன்னிலையில் யாதொரு கிடயத்தை நிலீநாட்டிடப் பேசுந் தகுதியுள்ள யாவரொருவர் உட்சமய நூற்பொரு ளாதாரமின்றி யரற்ற முயல்வது கருக்குமட்டை கொண்டு கண்மலையை வெட்ட முயல்வதோக்கும். மேலும், நியாயவாதியின் கடாவுக் காற்றுது பெரிதுந் திகைத்து “அது தேவரத சியம் யாருமற்யார்” என முகஞ்சாதித் தொடுங்கவு நேரிடும்.

கில புறப்புறச்சமய நூல்களின் சிற்கில விடங்களில் ஆட்சே பந் தோன்றுதல் அம்மத கர்த்தாக்களுத்தே தெரியவந்ததின் மீண் னர் அவர் “இப் போதகங்களில் எந்தயேனுங் தர்க்கித்துப் பேசு கிறவர்களே பாவிகள். அவர்கள்தாங் கோடுநரகிற் கிடக்கிறவர்கள். எத்துணை நாவன்பையோடு மொருவன் பேசவான், அனேக ஜித்திகளையுங் காட்டுவான் அவற்றிற்கு நீயிர் செனி கொடாமலுங் கட்பார்வையைச் செலுத்தாமலு மிருக்கவேண்டும். அவற்றின் கண் மனங்செலுத்தா திருக்கக்கடவிர்கள். சொன்னதை விச்வாசியுங்கள்.” எனப் பொருளாகவும், “நப்முடைய அடையாளங்களில் நட்பிக்கை வையாதானா மெய்யாக நரகத்தியில் வறுக்கும்படி நிச்சயமாக அதிற்றன்னாவோம்” எனக் கோரான் ச - வது சூரா - வருத்தமாகவும் எழுதினார் போலும்!

அதுவாறு, ஈடுவர என்னணமுடி கட்டினாயிட ஏது? கொங்கலோ? என்பதையு மின்சாம் பரியாகேரளை கொடி மாற. அழியாதவற்றை யார்க்குகள்லாத் தேவன் வேதந்தை என்று பறிந்தவற்றை உழியாது பழைக்கத் தாட்டிவென்பது டம். அங்கூராமின்; யாதோன்றை வினாவுப்போது அப்பின்டேஷன்க்கு மாற்றலின்றி அதுதேவாகசிட்டின்றுயானாம் வேண்டியதென்னை? அதற்கு ஒரு ஸ்டாப்யூல் விடை கொடி கால் அதனை மொப்புக்கொள்ளா கொதாங்களேவன்டியதென்று கூகவின், வினாவுக்கு கிடைக்காட்டா ஈகப்புத்தகழும், விகாரெக்குறுநால் யொப்புக்கொள்ளாக்காக்கும் வஞ்சப் புத்தக கட்டுவன் சம்பாத் அவ்வளவாரா உவன்கே உண்டு உண்டு

இனி: “நூற்பாசமயின் நரங்கள் சாதிக்குஞ்சாத்திரங்கள் டண்ணாதனவாமினங் கருத்தாவானாயர் முதலிலேற்புமிகுதிய மன்னா மார்க்கங்களையும்கூரியசாத்திரங்களையும் கண்டனாலும் கூட இன்னால்ல என்றால் மார்க்காக இழவையிற்றை கேற்றும் என்று இனி பிவற்றினையே அங்கீரிக்க வேண்டும் அங்கேவை தேவக்காயத்தில் நண்டனை சம்பாக்குமென்று கொல்லி அவரேல், அதுபற்றியுஞ் சில கூறுது—“ பின்பு தேவனுகிப்பதற்கு மனுவுள் தனிகையாகிறுப்பது நல்லதவல்ல ஏற்ற துணிகை ஆக்கு உண்டாக்குவே வென்றார்” என்றபடி தேவன் உலகிருஷ்டிக்கும்போது என்று தீதறியாமே முன்னர்ச் சிருஷ்டி வென்னவும், பேன்னர் நன்றான்றென வறிந்து என்று சிருஷ்டி வென்னவும் பிரதமநீர்க்கத்தரிசி பெண்ப்படு மோசே ஆகிப் பூரா பெழுதிய ஆதியாகமமென்பதை யங்கீரித்த கிறிண்ணபார்க்காமுகமெதுமார்க்கரும் பழைய மார்க்கத்தைத் தள்ளிப் புதிய மார்க்கத்தைப் பராபரானுனவர் அனித்தாரென்று அரற்றுத்தனசெப்பவா

அன்னவாறு பராபரனூர் பழையதைத் தள்ளிப் புதிய மார்க்கத்துமிடென அவர்களேனுக்கப்போல எம்பனேர் குத்த கொள்ளினுங் கிறிஸ்து மார்க்கத்தின் பழையவேற்பா கூந்த அவர்கள் இரக்ஷகராகிய யேகவென்பார் மூல மேற்பட்டபுதி வேற்பாட்டா வோழிந்தலழையே அப்புகிய வேற்பாடும் சின்றுற்பட்டபுதி மார்க்கத்தால் தள்ளுஞ்செப்போம் அம் குத்துமார்க்கமு மிஞ்ஞான் நேர்பட்ட இனி யேற்படு கவி

மார்க்கங்களாற் கண்டனமாமென்று தீர்ப்பு தயைவுடைத்தாமே. இவ்விதங் கண்டனங் கண்டு கண்டு நவீனமார்க்கங்களைக் கூடவுள் கற்பிக்கை ஜீவகோடிகண் மீது வைத்த கருணையென்று போ லிக்காரணம் புகலினும் அமையாதென்பதற்கு முக்கியப் பிரமாண மென்னை யெனின்; மதுரர்கள் செய்த பாவங்கட்டுத் தாமே பலி யாயிருக்கவந்த யேசுவென்பார் மனதாரத் தாமே பலியானுரைநற் கிடமின்ற யூதர்களாற் குற்றஞ் சாட்டப்பட்டுக் கொலைமரத் தறை யுண்டு உயிரிழுந்தவராயிருக்கின்றார். அன்றி, அவர் மரணத்தின்தின் முன்னுள்ளிரவில் ஒலீவமலையிற் நனித்திருந்து ஜெபம் பண்ணிய போது “பிதாவானவரே! உமக்குச் சித்தமானால் இப்பாத்திர மென்னைகிட்டு நீங்கும்படிச் செய்யும். இல்லாவிடின் எனது சித்தத் தின்படி யன்று, உமது சித்தத்தின்படியேயாவதாக” என்று இரத் தக்கண்ணீர்விட்ட மூது யாதனைப்பட்டிருக்கின்றனர். இவ் விஷயம்—யேசுவென்பார் மரணத்திற்குப் பயந்தவரென நனி தீர்க்கும். இவ்விருத்தாந்தத்தை ஹக்கா உடம் அதிகாரம் நடை-முதல் சடுவலாயுள்ள வசனங்களி லறியலாம். “யேசு மிக்க திகிலையும் அச்சத்தையுமடைந்து” மேற்சொற்றபடி ஜெபஞ்செய்தா ரெனபதை மாற்கு கச-ம் அதிகாரம் நடை-ம் வசனமுதலிய வற்றுட் காணலாம். இன்னன காரணங்களானே அவரொரு தேவ பக்தர், அவர் தேகாபிமானஞ்சீவாபிமானமுள்ளவராகக் காணப்பட்டார், அவர் பாவமன்னிப்புப் பெறப் பாத்தியப்பட்டார்ஸ், அவர் கொள்கை யெதுவும் யாவரையுங் கண யேற்றும் புதியவேற்பாடா யிராதென வெளியாமா நற்க.

மேலிசைத்தவழியே பழையவேற்பாட்டைப் புதியவேற்பாடு கண்டனஞ்செய்வ துண்டென்று முகம்மது பதத்தினரும் ஒப்புக் கொள்ளுகிற விதியிருக்கிறதாகவே முடிவஷெய்யலாம். இதனை, ஆதம் அவ்வாள் காலமுதல் பரியாள் புத்திரராகிய யேசுவானவர் காலம் வலாயினுமுள்ள தீர்க்கதறிசிகளின் பரம்பரையும் ஏழுதப்பட்ட புத்த களும் அவ்விரு சமயத்தார்க்கும் ஒன்று யிருத்தலும், “நாம் எவாக்கியத்தினை நீ தள்ளவாவது உன்னை மறக்கவாவது செய்கோடோ அப்போது அதிலு நல்லத்தேயேனும் அதற்கொப்பானதை கேட்க வேற்கொடுவாம்” என ஆண்டவன் முகம்மது எபியாருக்கே சொல்லினு னென்று கோரான் உ-வது சூராவிற் பொறித்து கூறு முறைதிப்படுத்தும்.

கோரான் கச - வது சூரா “தீராக்ஷரசங் தேவனது நன்னகுச் தயவுக்குச் சூறிப்பு. ஈச்சங்கனி களிலும் தீராட்சப்பழங்க அம் உல்லாசமாக்கும் இரசத்தையு நேர்த்தியான போஸ்ட்பை மடைகிறீர்கள். அறிந்து கொள்பவர்க்கு உண்மையாக இதனில் ரடையாளமுண்டு” எனக் கத்துகின்றது. இந்துகோபனான் கச-வகுராவின் முன்னதாய உ - வது சூரா “அவர்க நூன்னைத் தீராட்சத்தையுஞ் சீட்டுகேளையுங் சூறித்துக் கேட்பார்கள். இவ்ணிரண்ணிலும் பெரும் பாவமிருக்கிறது. இவைகளின் பணிதருக்குச் சிறியிரயோசன மிருப்பினும் அவற்றின் பாவமோ மிரயோசத்திலு பெரிது” என்றும், நு - வது சூரா “ஓ பெய்விசவாசிகாள்! நிச்சமாகவே தீராட்சரசமுஞ் சீட்டுச்சூருஞ் சூருபங்களுஞ் சூறிசொல்லு அம்புகளும் (சாத்தான்) பைசாசினது கிரியையின் அருவருப்பே என்றுங் சதறுகின்றன. இம்முன்று சூராக்களில், உ - நு - ஸ் அவருப்பென்று விட்டுவிட்ச்சொல்லியவைகளே கச-ல் விடாமத்தே ஸ்ளச்சொல்லப்பட்டன. [தீராட்சரசம்=முந்திரிகைச்சாராயம்.]

இவ்வாறே யொன்றுக்கொன்று பொருந்தாத மாறுசேர்னுதகுதி யின்மையுமான இலிகிதங்கள் பல கிறிஸ்துமார்க்கத்திலுமுகம்மதுமார்க்கத்திலும் மூள. அவற்றிற்கெல்லாம் அன்னவர் சப்தானஞ் சொல்லும்போது உட்சபயத்தார் தஞ்சபய நூல்களிலித்தியாசம்போற் காணப்படுபவைகட்குச் சமாதானஞ் சொல்லதொழிலிருக்கொல்லோ! மாதுடஸ்தீரியினது சூறிவழிவந்து மாண்மன்னடக்கமாய மறுடர்கண் முன்னிலையிற் கருத்தாவருளிச்செய்து அவர்களாற் போதிக்கப்பட்டனவாச் சொலப்படும் அம்மது கவர் புத்தகங்களினின்றும் அனுதி கருத்தாவினது அற்புத சிருஷ்டியிற் ரேண்றிய பிரபதேவருக்கும், உருத்திரர்களுக்கும், அக்கருத்தாவினது திருமுகங்களிற் ரேண்றிய இருடிகளுக்கும் அக்கருத்தாவினுல் நேரேயருளப்பட்டு அவர்களால் தேவர் முனிவர்கட்குப்போதிக்கப்பட்டுள்ள வேதாகமாதி தூல்கண் மேம்பாடாகாமலிழுகுறுதல் யாங்வனம்? நிற்ச.

இரு பிரபுவுக்குப் பஃபேரூட்டங்க விருக்கு நிரல்போலக் கடலஞ்சும் ஆண்மால பரிபாக நிமித்தம் பதங்களாம் பஃபேரூட்டங்கஞ்ஜா. அவற்றுள் ஜீவகாருண்யம், ஈசுவரபக்தி, பாசவைராக்கியம், பிரபஞ்ஜான மென்பவற்றை விளக்கானின்ற பிரமாணங்க னடங்கியசமித்திராதி விருக்ஷங்களுஞ் செடிகளுஞ் கொடிகளு மூள்.. அவற்

வின்கண்ணவே வெளியருந்தமாகிய கால் முதன்யவைச்சூம், உள்ளாருத்தமாகிய விளை முதலியாவைச்சூம் பயனாகவிருக்குப், அவற்றுட் கொட்டைமுந்திரியாக் கண்ணில் வித்து வெளிப்படையாகிருப் + துபோஸ் கில் வட்பொருள்கள் வளிப்படையாகவும், கொடிமுந்திரிகைக் களிலில் வித்து உண்மொருத் திருப்பதுபோஸ் கில் வட்பொருள்கள் மறைவாகவு முன், கூர்ந்து நோக்காதார்க்கு இருப்பார்க்காய் பாங்காய் போன்றும் மாங்காய் இருப்பெப்காய் போன்றும் தெரிதல் போக்கு கில் வெளிப்பொருள்களும், பொச்சையும் அவர்களை போன்றும் அவர்களை பொச்சையும் போன்று தெரிதல்போஸ் கில் வட்பொருள்களுக்கொன்றி விகற்றுக்கொடுக்கும். அங்கைங் கூர்ந்து நோக்கும் அறிஞரைகிடிப்புண்மையுணர்தல்போல்பீ பொருளுணர்ந்து நியாயநிரவரித்து மத அங்கைங்கு சேய்வதூழி நூனத்தாற் சமாதானமுட்டயோ ராய்த் தந்தந்தில் சீசகாது அகமும் புறமும் அசுத்த நித்த நெறியினின்று உய்வதூழம், தெய்வமின்றெனத்தரிரு நால்கிகர்கட்டும் அஃது துண்டனு நியாயடீடுத் தினி துகாட்டி யவர்களை ஆங்கைரக்க முயல்வதூழம் விடே கிகள் கடமையாம், கண்டுத் தெய்வக் கொள்கையுடைய நல்லாரெல்லார்க்கும் யாம் வந்தனங் கூற சிரார், கீராய முனர்பவனே ! கீ வினைய வினாவுக்கு யாம் போது மாண விடை மிறுதாம்.

(கஷ)

கீடு— ஒழைப் பேற்பாடு புதிய வேற்பாடுதூம் விவகாரம் செய்து குறித்து ஒன்று வினாவுவைகு, இப்பூரோக அராட்சி விலை முன்னரேத்துபுத்திய யாதொரு பட்டத்தைப் பின்னரேத்துப் பெத்திய யாதொருசட்டங் கண்டனஞ்செய்து ஊர்ஜிதத்தீ விருப்புத் தடுப்புக் கடவு னேற்பாட்டிது முன்னெனக் கொண்டா வென்னோ?

குரு— சருவஞான சகிதரல்லா மதுப் அவ்யா குற்றங்குக் கற்றித்துதன்பின் அதன்னும் விசேடமாகர் நோன்றும் யக்தியை பறத்திவனக் கற்பிக்க அவ்விடீட்டுத்தி காரணபாரும். சுருவஞானரகிதரான சுவாரஞ்சார் ஏவ்வாறு கற்பிக்கக் காணமின்று, அன்றி, சுவாரஞ்சியூம் கூருகாது. பாறுந்தனபைத் தாகாது, முன்னெவேற்பாடுக வளாழியாபலிருக்கப் பின்னர்க்கிடையேற்பாடுக வெப்பும் சுகராருளிச்செய்தன சென்பதோன் அங்கைங்கு இனயைப்,

(கடு)

கீ. — அதேகல், ஆணிமாண்டவியரை ஓ முனிவர் ஒருவிற் களவுசய்தார்களோடுகேர்க்கப்பட்டவரகிழவர்கள் அங்கூர் அல்லது எனுஸ் தண்டிக்கப்படுப்போது அவருள் கழுதிவற்றப்பட்டார்க்கூடியிருக்கலீன் இன்பு, இத்தன்னீண். — அறியாமென்றே செறிந்த சிறுவதிற் சிவறபுனடச் சிறுதுப்பிளை முன்னுயிலிற் குத்திக்கிருத் தபு விளையாடிய குற்றத்திற்காக வேற்பட்டதென மத்தாரா அனார்த்த அனார்ந்த அம்முனிவர் “அதிலி எதவர் செய்துத் தினையாத பவமாய்—மறவு ரச்செய என்றவோ வியாவிது வருக்கேதே—விறவு மேழிரண் டாண்டன வியற்றிய சீர்வை—நானுதினினை யாற்றவு முறுதுகா தினிக்கே.” “அன்ன காவத்தீ அனார்வாச் செய்புவற் கலகி—வின்ன எனுள் மழங்குவர் பாதக ரினி ரான்—சொன்ன சொற்படிச் சோர்வற நடக்கவென் ராஞு—முன்னர் வியென் முனிர்தாக ரண்ட்தினுன் முதல்வு,” என்பு பாதகம் அதிபருவத்துச் சம்பவச்சாருக்கன் சாற்றாராது மத்தாரா கோக்கி இனி, இவ்வித நீர்மானங்கு செய்யக் கொண்டேற்பாடு செய்ததின்மேல் நீ செய்த நவற்றிற்காகப் பூலோகத்திற் குத்தீ எனக்கப் பிறக்கக்கடவாயெனச் சமிர்தபடி அந்தநாயகும் விதா கூப் பிறந்தனன்; அதுமுத ஏறிவிலா இளைஞர்வெய் குற்றமேகா மவரைச் சேராம ணீக்குந்தீர வை டாண்டாபிற்கென அச்சிரித்தின் வெளியாதல் பெரம்போ? மெம்போ?

குரு.—இது “ஏலமையாபிற்றி” என வருத்துச் சம்ம அலை பாபிற்கென மரபுறித்து பொருள்கொள்ளாமல், சம்ம மையாயிற் கெறனார் பொருள்கொட்டல் யொக்கும். இன்னனும் பேசுதலைக் கண்ணிப்பிற் சிக்குண் இளால் குழுதுபடை யுனக்கு முன்டாடுமா! காளாப்! கீ கூறியசுதிந்துப் பகுதையைப்பாடொழுத்துப் புதியவேற்பாடு தாபித்தாரென்ற திலவளவேதுங்காட்டாது. எப்படியென்னின், ஜீவர்கள்செய் பாவபுன்னியின்களின் தாந்தாமிய மோர்ந்துசொடுவென்றியதைச் செய்யபடிச் சிருஷ்டதேவனுறுக்கும் தண்டாய்க்குப்பிய தருமனுக்கும் சுரை னதிகாரங் கொடுத்த வாது, வட்டெமாழிப்பாரதம் ஆதிவமிசாவதாரனைபருவத் துன்னிப்படி பெருக்கவழமுடையவராயிருந்த ஆணிமாண்டவியாருவு கொடுத்தும் கிளையத்தில் அவ்யமனுவார் சம்பதிச் சிருஷ்டதுஅயியாவின்றும், அல்லிஷாத்திற் பின்னுள்ளாத்தவாது செய்வது சியாய்வின்றும்

வேதத்தைக்குறித்த விபாகம்-

ந. 5

வேதியனார் வேற்கீதினைய விளக்கி வெளிப்பட்டது பழூட்சோன்றிருப்புவை தன்று. தென்றைக் கோணுவார் அது கவர்ந்தையை புத்தி கூருவமாகச் செய்த திருத்தமைப்பற்றி யவரிருக்கப்பட்ட அவணாந்தாங்கிறது. கேள்ட்ட வறிய தவர்த்திகாக முனியரது சாபப்பட்ட அந்தாராட்டு ஏமிக்கொர்ண்டு விதுரானுசத் தோன்றியிருக்கும் முடிவில்வரைகாடு விடாய்க்கொன்றுதலிக.

(கஞ்)

சீடு.—ஷாய மின்வாறு நுபபப் புறப்புரச் சபமிக்கிறது கிறித்து மார்க்கார் தமது மார்க்கா “நூனான்ஸானம்” பெரும்பூர்த்திரமிக்கோ அனுநானிக்கொன்றும், முகம்பது மார்க்கார் தமது மார்க்காக் “கவிராச்” சொல்லா வெவ்வேற்றுக் காப்பென்றும் குபிடிடுவதும் அமா தென்னைகொல்லோ?

குரு.—ஏச் சமயத்தார்ய்களுட் தர்க்கின்கைப்படும் எர்க்கிள்கு முனும், ஒன்மூர்க்கும் பிரபுவ்களும், மூட்சங்கும் ஸ்ரத்தவாண்மூர்க்கு உள்ளென்றும், கடவுளை முன்னமலோடு வழிபடுவார் அனுநானிகள் காபர் குபிடிரெனப்படுவாரோ படாரென்றும் அறியறிவர்து அவ்வார முகரக்குத் தெவாரோ அவரே பய்முத்திரத்தாரு பாவலிரென்றல் முகம்பதுத்தெத்தினை பாறுபாட்டுக் காரரென இங்காட்டவரிற் கிளர் தெரிப்பார். காரணம்:—கடவுள் வழிபாட்டுவோயில் அக் கடவுளுண்டெனும் பொருட்குறியாக அத் திருநாய்மெனும் அந்கமல்காரபேஷுங் கோடல் பல்லோர் வழக் கூதுமுடம்பாடா மிருத்தற்கு மாருகக் கலிமாயின் நெடுக்கத்தில் இள்ளீவியதும் பொருள்பட அச்சரித்ததும், எனுதுதனில் ஆதி தொடர்ந்து வணவது யாவருக்கு முடம்பாடா மிருத்தற்கு மாருக அந்தாக் தொடர்ந்து வரைதலும், குரியோதயத்தை வராத்தின் நெடுக்கமாகக் கோடல் யாவருக்கு முடம்பாடா மிருத்தற்கு மாருக இந்த வாரப்பத்தை வாரத்தின் நெடுக்கமாகக் கோடுவார், தேவ வணங்கங்கள் கிழுக்குகோக்கிச் செய்தற்கு மாருக பேர்க்குகோக்கிச் செய்ததும், ஜஸ்தைப் புஜத்திலிருங் தொழுக்கிட்டுக் காங் கருவுதற்கு மாருக அனிகோர்தொடக்கி முழுங்கைவினா யோழுகவிட்டுக் காழுவதற்கும் அம் முகம்பது பதத்தினர் கெவினக்களாதல் காண்க. எவ்வா வெஸ்ரைய்வை பெவ்வாறு மாறுபடித்தும் வாயா துண்டு அபாளாத்தாற் கழிக்க வேற்பட்ட கூரக்கு மாறுபடுவ தின்மீது வழும் அன்ன. [குபிரீ=இருந்கட்டந்தவர்.]

ஞானள்ளனமென்பது பழையவேற்பாட்டின்படி சிராத் சேதனமாகிய ஆண்குறித்தோ எதுச்சல் கூத்தின் மூழ்குவித் தொகும், புதியவேற்பாட்டின்படி ஜஸ்ரதைத் தலையிறிசெலிச்சா என்கிலும் நோக்கிறின்துவை விச்வாசீ யாரிட்ட கட்டளைகளை மறவாதவானுகிக் கருத்தைரச் சிரத்தியனுமா அ சொல்லுதலைப் பல்மாவென்பது இல்லை அல்லா அவளையன்றி, மூக்காது என்பது அவனுலே மனுப்பப்பட்டவரென்று பொறுளாப்படி அடிப்பாலை மீற சொல்லிக்கொள்ளும் ஒரு நீர்மானமே பொழிய வேறான் அது “ ஸாமிலாஹு இல்லஸ்லாஹு ” முகப்பது நூக்குலஸ்லாஹு எனவந் வசனங்களோயாம். பூர்வாகஷத்தைத் தழுவிபுள்ள இல்லைகள் யொராநுவன் செய்து கொள்ளுதலைதுவுட் கொல்லிகிடுதலீல மூம் பாவம் மன்னிக்கப்படு மேஜ்ரும் அவன் ஞானியாவை மோக்ஷஞ்சீர்வா என்றும் நன்னீப்பாது அறியாவையே யென்றும் எம் பத்தக்கறுப்பினுட் வைவகிந்தாந்த மார்க்கத்தின்படி ஆகிடிவிச்வாசமும் சுக்ராக்தியும் ஏத்திமும் சிராசையு முடிடுவேலுகிர் கம்பாவளையிற் சுத்த சாத்துவிக்கனும் மனக்தனும்பாத சமாதியினின்று தன்னையுந் தல்லவளையு மறிந்திருப்பவனெனவிடு அவனே பாவமினி யுவனே ஞானி அவனே மோக்ஷவாழ்வுவடியா என்றும் நீ ஏனியுனர்வாயாக.

(கங)

சீட.—இவ்வாறு ஞான மோக்ஷங்கள் யாவர்க்கும் உட்சையாகித்தாந்தத்திற் பொதுவாயிருப்பச் சிலர் உண்மதமகிடுப் பார்மதம்புகுகின்ற காரண மென்னையோ?

தூது.—உமிர்க்குறுதி யாதென் முனராமே வகைவில் புகிரபையும் புலால்சேர் புகிப்பையும் உடைனயையும் நடைனயையும் சூடுயையும் பொன்னையும் மன்னையும் பெண்னையும் அவாளின்றவர்களும், சால்திரவிசாரம் ஒழிந்தவர்களும், (பழையான கள்ளத்திற் கீடாகத் தாவர சுக்கமாதி பல ஹினயோனிதோதும் மீறந்த சிறிது புண்ணியத்தான் மதுஷபோனியிற் புறச்சமயிக்கட்கும் புறப் புறச் சமயிக்கட்கும் புத்திரராகத் தோன்றிமிருப்பவருட்சிலர் புஞ்சியைப் பூமியாகிய பரதகண்டவாச விசேஷ சிவபுண்ணிய பலத்தாறு பயிபக்குவமடைந்து உட்சமயத்துட் புகுவதுபொலப்பு) பூர்வகாலத் தில் உட்சமயந்தைத் தாழ்த்து அப் பாவயாசத்திற் கட்டுண்டவர்

வேதத்தைக்குறித்த வியாசப்.

ஈடு

கனு மப்பழும் முகுவர்கள், அவர்கள் “அருங்குற மறிலி வான் செம்பும்—பெருமினை தானே தனக்கு.” என்ற தெய்வப் பிழவர் தெரித்துவாறு அருமையான வேதத்தைத் தள்ளிவிடுகின்ற மட்சோன் தனக்குத்தானே பெருவருத்தத்தைச் சொல்நுகொள்கின்ற தென்பதைப் பொருச்சுகின்றார்கள்.

(கஈ)

கீடு—புறமத் புறப்புறமத் துவக்கவில் வரைத்துள்ள குரும் மற்ற தீதிகள் அறிவர் யாவோ ஜூ ராக்கிளிக்குப் புடுவனவோ?

குரு—ஷாத்தைகாறும் ஶளவின கண்ணதாய (முத்து) சிற்று வந்தினே யாவருஷ் கோடல்யோல் அர்தாங்களிலுள்ள அந்தக்கு தீதி களையும் யாவருஷ் கோங்கலரப், தீர்ட்டாரிதம்.—சுமான தயத்து ராய காணமுனிவர் சொற்று “காக்யுயார்” என்னு நாலீதுள்ள தீதி களை யட்சமயத்துறும் ஏனேனுறும் ஓயிருக்கிரோடல் யாழ்க்காதல் காண்க. அந்தக்கு தீதிகளை வெளிபிட்டிருக்கும்தான் காதாரம்களும் உலகவழக்குகளும் மிகுந்தவின்மீண்டும் பொதுமீவார்.

(ககு)

கீடு—உலகில் உட்சாயத்தான் வேதக்காரரென் நழையாமல், தீர்த்தவரை வேதக்காரரென் நழைக்கும் காரணம் யாது?

குரு—வட்சிசால்லான வேதம் எனும் பெயர் உட்சாயத்தார் முஸ்கால்தீர்த்ததீகை யுரித்து, மற்றைப் பிரதோதய மனைந்தத்தின் பேங்கார, நங்கன் மதக்கிறநூர் சிறுப்பா மிருக்குபெண் நெங்களிற் தங்கள் புத்தகங்கட்டு அப் பெயரிட்டுக்கொண்டனர். அப் புத்த கள்களில் “வேதம்” எனுவிசொல் இருக்கீ. அதனால், வேதபார, வேதப்பாரர், வேதபாராயனர், வேதாத்தியபார், கூயதிகர், முதல்காரர் என்பனவருமிய கொல்லெல்லாம் உட்சாயத்தாரர்களை யிருங்க, கிறித்தவரைச் சால்தீர விசாரமுடையர் வேதக்காரர்களை யிருங்கு. அப்பிள்ளைப் பேதைக்கொயர் அவ்வாறு கூறுவர்.

(ஒ)

கீடு—ஏரானுதி கிளிகள் எவ்வாறுதான் வேதம்? ஏரானுதி அவ்வுசுத்தின் வருடத்தை, மாதங்களை, மாண்பாலை அமர்த்தி விடுவதை விடுவதை?

சூரி.—அப்படியுமன்று. அவ் வருடாதிகளை யுள்ளடக்கமில் முன்னே பின்னே வசனத்தில் வரையப்பெற்ற சில நூல்களை பிரதி செய்துள்ளார் அவற்றினிடம் அவ்வருடாதிகளை வரையா விடுத்தமை காரணமாக அவை யொழிந்தனவெனவும், நூலை எடுக்கமுற்ற கல்ப மனுவந்தரங்களும் யுக வருஷங்களும் முக்க மான மாதம் நகஷத்திரம் திதிமுதலியனவு மொழியவில்லை யென மறியவேண்டும். அன்றி, இக் கடைபுகமாங் கலியுகம்பிறந்து ஓயிரவருடங்கட்கிடையிற் சூருக்கமாக வேற்பட்ட புத்தகங்கட்கு சில புறச்சமய புறப்புறச்சமயங்கள் போலாது மிக்கு விளங்கு உட்சமயமானது அனுதிதைய்வ மாதியாய காலமான அன்று தொடின்றுகாற்றும் ஏற்பட்ட புத்தகம் பலவுடைத்தாகவின் அவற்ற அனேக புத்தகங்களி னுற்பத்திகாலங்க ஞாயிலடங்கா தொடு தனவெனவும், அப்புத்தகங்களைச்சமய புத்தகங்கட்கும் முற்ற டனவென்றகு அவையிற்றில் வெளியாங் கேத்திரம் தீந்ததம் மூந்து முதலியன பிரத்தியக்கச் சான்றெனவுமறிதல் கல்விமக்கள் கூட மையே.

(உக)

சீட.—உலகெங்கு மொன்றுய் விளங்குஞ் சூரியனைப் போ வேதமும் ஒன்றூயிருந்து பிரகாசிக்குமென்பதை விட்டு, வேஷ நான்கென்பது நியாயமன்றனாச் சிலர் கிளத்தக் கேட்டுளேன். இவிடயத்தில் நானுணரவேண்டிய நியாயம் வேறுண்டோ?

சூரி.—அனுதியான பிரணவவேத மொன்றே. அது இவ்விசம் சா-வது கடாவிடையிற் பிரகாசப்படுத்தியபடி பெருகும்போ நான்கெனப்பட்டது. பகலில் உலகை மிக விளக்கிக்காட்டச் சூரி ஜையு மதன்கிரணங்களையு. நிருமித்த நிரல்போல அத்துவித ஞாகாச விழுப்பொருளையும் ஆன்ம பெந்த முத்திகளையும் அதிகம் ளக்கிக்காட்டப் பிரணவவேதத்தையும் அதன்கிளார்ச்சியான நான் வேதாதிகளையும், இரவில் உலகைச் சிறுவரைவிளக்கிக் காட்ட சந்திரனையு மதன்கிரணங்களையு மற்றைக் கிரகங்களையு மென்ற நந்த விண்மீன்களையு நிருமித்தநிரல்போலப் பிரபஞ்சத்தையும் டபஞ்சநாயக னதிகாராதிகளையுன் சுவல்பம் விளக்கிக்காட்டப் புறசமய நூல்களையும், புறப்புறச்சமய நூல்களையும் பகாபசனது நீவுகுத்திருக்கின்றதெனு நியாயத்தைப் பரமானுப் பரிமாணமே முனைர மதுகையில்லாதார் “வேதமொன்றே வேதமொன்றே

என வோயாது பிதற்றவர். அதனாலாவ தென்னை? சொற்ற வெள்ளுன பிரணவவேதம் பரமாகசியமும், வேதாந்த வர்த்திய மாகும். அது புறப்புறச்சமயிகள் குறிக்கும் வேத மொன்றென் பதை யெவ்வாற்றுனுஞ் சேராது. அகச்சமயங்களும் பகலொளி மொக்கும். மற்றச்சமயங்களும் இரவொளிமொக்கும். இருதிற வொளிகளிலும் படிபேதமும் முன் வெனவுணர்க.

(22)

சிட்.—இருக்காதிவேதம் நான்கென்னுது மூவ்ரென்று மாணவ நிமசாஸ்திரம் க - வது அத்தியாயம் பேசுகின்றது. அவ்வண்மை யெவுன்?

துரு.—இருக்கு யதார் சாமமெனப்படு மூன்றுமேவேதம். அம் மூன்றுங் கலங்கிருக்கு முன்மையே அதர்வணம். அதுவே நான் காவது வேதமென் வர்யிற்று. இதீன நாலாவது கடாவிவடக்கண், சிளக்கினாம். மறந்தனை போலும்! “இருக்குமுதலிய நான்குவேதங் கணும்” எனப் பொருளாமா அச் சாஸ்திரமே பகர்தலே அதன் உ - வது அத்தியாயம் க - வது சீலோகத்து வறிகுதி.

(23)

சிட்.—நான்கு வேதங்களையும் மீடுக்கரவினப்படி சிலபெரு மானு சருளிச்செப்தனரெனச் சிலதுல்களும், பிரமதேவனு ராஜிச் செய்தனரெனச் சிலதுல்களும் தெரிக்கின்றன. உண்மையாது?

துரு.—மீடுக்கரது மகாசிருஷ்டி-காலத்தில் அவ்வீச்சரால் அவருடைய நாற்றிசை முகங்களின்வழியாக அங்கான்கு இவதங்களும் மரு அச்செய்யப்பட்டன. அக் காரணத்தானே பந்தான்கும் அவ்வீச்சர் முகங்களிற் ரேண்றியவை யெனவாம். அங்கான்கும் அஷ்ட வித்யே சூர்யகளிற் சிரேஷ்டரான அநந்ததேவ நாயனுராற் பிரமதேவர்க் குணாக்கப்பட்டன. அந்தப் பிரமதேவரது அவாந்து சிருஷ்டி-காலத்தில் அவரால் அவருடைய நாற்றிசை முகங்களின்வழியாகத் தெவர் மூஜிவர்களுக்கு அங்கான்கு மருளிச்செய்யப்பட்டன. அச் சாரணத்தானே அவை அந்தப் பிரமதேவருடைய முகங்களிற் ரேண்றியவை யெனவாம். இக்காலநிகழுமதைக் கிடைவதே, இம்மதை மூலத்துவமின்கு மோவ்வொந் சந்தப்பழம் ஒவ்வொருபேரியோர் கால மாசி அவரால்து வேளிப்பட்டதுபொலவு கிடைத். அவ்வாறு நீங்கியோடு அது ஆன்ரேராற் பழுமறையாகவே கொள்ளப்படும்.

இவ்வாறு கோட்டையிலிருந்து இங்குதெய்தலின் வட்டமேற்கெள்ள பராபிக்கும் பரிசிடில் குடிகளைப் பூரிக்கன் இந்து தேயத்திற் குழு யேறிவதன் மின்டு பார்ப்பார் சென்னிப்பட்டார்; அவர்கள் கொடிவிவந்து புத்தகமே பல்வேதம்; அதனில் அவர்களைத் திட்டங்கள் சில வெறுதயிப்பட்டங்களென்ற அந்தியதையுறுது ஆகினில் பாடுப்பட்டிருந்த சிரமாக்கில் வெறுத்ததை எப்பியினால் சில அவர்கள்— காண்டுகிலீருந்த பொன்னை சிவப்பிரானாருளிய முதலைகள், அப்பிரமி பூரி கிவாக்காமே முதலை, திருஞானசாமி தெர்மா முதலை காண்யை மாருவிஸ்செய்து தேவா திருவாசகங்களை தெங்கிமாழிலில் வேத மாகளின் அலை நமிழ்ச்சிவத் தெங்கிமாழிலில் பெண் தீவியநும் நீடு முனையுரா ஏ சங்கடயாம் வினாக்க வென்னவின், “ததாம் பாதா நான்குதிசைவதுவைக்கு—மதாம் பொழில்கும்மண்ணக்காட்டுவதை மாத்ரம்” “வேதம் பலவோம் வியந்தியுமோத்ர—வோதம் பூஜை பாதாக்காட்டு அன்றயாம்” “பூஜைத்துக்கார—மாண்ண் அகும்பார யங்க போதிய—நான்னை பயித்தொழு” என்ற அத் திருஞானசாமி பாதாக்காரரிசெய்து, “வித்தானை நான்வர்க்கும் வெல்லுவேத வேதங்கள்—புரித்தானைப் பதஞாக்கிப் பொறுஞ்சுநூயாம் புன்னியவே” “என்பதனையுரு—குறினர் கூறினர் வேத பங்கறும் கீழ்க்கண்ட வாணரே” சிவனுறுவத்தில் “நான்மாறாமி தெலுங்கிரோன்று நப னர் தோன்றும்” என்ற அத் திருக்காங்க்காச சுவாமிகளும், “வின்னாவர் தம்பு மூண்பிறரி பொத்தலைம் வேதியனே *ஒட்டுக்கொள்கினி பெய்பெகுமான்” “பாதா நான்குங்கல் ஓன்மூர்கிப்பு—பன்னிய வெங்கள்போன்ற பழ மண்ணிப் பதிக்கனவே” “பாதாயாசி வாயனே ஏதை பின்பொரு வானயனே சுதஷ * நடவுட்தனம்” என்ற அச் சுந்தரமூர்த்திச்சுவாமிகளும், “வேதங்க—னையா உவைகோங்கி மாப்புந்தகைந்த தன்னியனே” “சுந்தம் பாதியி னுன்மாதா போனு—யந்தம் லாரிய னுயமீக் கறுநியும்” “ஆவா நான்மதை முதலையா போற்றி கீழ்மறைபோர் கோல உருவியே போற்றி” “பாவுரா தியையோர்கள் பாடுவன ஏவுவேதம்” “ஆயான் மன்றாயுததை கீவே எத எறிக்கியா னியாவரி னாக்கடைய னுப—நாமினேன்” “மன்றுகளை குண்டுவிப்பாருவன் பாரான்கேவான்சாடாத—நான்னை பேயுகோவனமாச காத்தினன்கான் சாமுலோ” “நன்றாக நால்வர்க்கு நான்மதையில் வைப்பொதுவை—யன்றுவின் சீழிருந்துக் கறழுணைத் தாங்காடுவே” அங்கைப்பத்தில் “வேதமொழியர் கிவங்கி

ந்றர்” என்று அம் மாணிக்கவாசகசவாமிகளு பருளிச் செய்தனர். இவ்வழுத வுகாகளுள் நான்குவேதங்களும் பரபசிவனாரது திருவாக்கென்றும், அச் சிவனுரூபம் வேதியனுரென்றும், அவர் சனகாதி நால்வர்க்குங் கல்லாலின்க ஞுபதேசித்தது நான்குவேதங்களில் ஒட்ட பொருளென்றும், அப்பொருள் அச் சிவனுரேயென்றும், சிவாநுக்கிரகத்தால் நான்கு வேதங்களையும் பிரமன் வெளியிட்டு நான்மறையவனெலும் பெயர் பெற்றுள்ளன்றும், சிவனுரணிந்த கோவணி மல்வேதங்களே யென்றும், அவை யவஹாப் புகழ்கின்றன வென்றும், அவ் வேதமார்க்கம் அவர் மார்க்கமென்றும் வெளிப்பட்டவா றணர்க. மொழிந்த அண்ணீப்பத்தில் ‘வேத மொழியர்’ என்றதற்குத் தமிழ்வேத மொழியரெனப் பொருள் கூறி ணெண்ணீயெனின், அம்மொழியை வெளியிட்ட மாணிக்கவாசகப் பெருமானார் தமிழ்த் தேவாரமருளிச்செய்த மூவர் தோற்றத்திற்கு மிக முற்பட்ட காலத்தே முத்தியடைத்துளா ராகலின் அது பொருந்தாது. ஏனைய வெடுத்துக்காட்டுகெளில் நான்மறையென வருதலுங் கல்லாற்கீ முபதேசித்ததிறங் காணப்படலும் வடமொழி மறையினேய பொருந்துகின்றன. ஆண்டு மறையென்றதூலம், நான்மறையென்றதாஉஞ் சரியையாதி நான்கு பாதங்களையுடைய ஆகமமென் ரூகாவோ பிறவெனின், “ஆகம மாகினின் றண்ணியப் பான் ரூள்வாழ்க” என்ற திருவாசகம் அச் செய்யுனிர்ரூனே “மாற்ற மனங்கழிய நின்ற பழையோனே” என விளக்குதலின், ஆகமம் வேறு மறைவேறுதல் தேற்றமாம். அன்றியும், மறையெலுஞ்செரல் மறைபொருளுடைய வேதத்திற் குரித்தாகுமன்றி விரிபொருளுடைய ஆகமத்திற் குரித்தாகாது. ஆகமத்தை நான்மறையெனலும் வழக்கிலில்லை. உண்டெனின், அது பின்வரு நாலு கொகளோடு முரணும். ஈங்கு, வேதத்தை யொப்பாமே ஆகபத்தை யொப்புகின்ற அச் சைவர்க்கு அத் தேவார திருவாசகங்களுந் தமிழ்வேத மாகாமல் தமிழாகம மாதலே யமைவுடைத்து, இவ்வாசமாடைமை யெல் வழக்கினும் பொருந்துபா றின்றன்றே. 1 ரளியுடையாய் இன்னுஞ் சில மேற்கோள் காட்டா முடிவு கூறு 1. 2. இவ்விடயத்தில் நீ ஐயுற்று எட்டுக்கீழேப்பு மருளற்க.

“அருணமயின் மறைநான் கோலமிட்டரற்ற டப்பனே யமதமுடுதே” எனத் திருபாளிகைத் தேவரும், “தெருண்வ திகர்வாழ் திருவிடைக்கழி” எனச் சேந்தனரும், “பூரண

வாரணம் பொழியும் பல்வாய் மனியே” “ஆரணத்தேன் பருதி யாநுக் தமிழ்மார்ஸ் கமழுவருஷ—நானுக்கி எஸ்பெந்ற கருதுவான்” எனக் கருதுந்த தேவருட திருக்கிசுப்பாவி ஸருளிச் செய்தனர். “வேதக்ஞைக்குட்ட வழயின்ஸை யேதர்தி—லோதந் சகுசந மென்னா முன்னுக்க—யாதந்தூ கிட்டு மதினர் வளமுற்ற—வேதக்ஞை யோதியே விடுபெற் றூர்களே.” எனுங் தாக்கு—திருமந்திரத்தில் ஆகமச்சிறப்புக் கூறுவதன்மூன் வேதக்ஞைப்புக்காறிப் புதிகாரத்தில் அன்னது. சின்னர் அம் மாந்திரத்துகழு “வேதமியாடாகம மெய்யா மிகநவனு—லோதநு சீரப்புர் பொதுகவிளங் அன்னன—நாத அயரவியை காடி விரண்டக்கப்—பேதம் தென்பர் பெரியோர்க் கபேதகபே,” என்பது ஸருளிச் செய்யப்பட்டது. இத் திருமந்திரத் திற்ருளே வேதாந்தநிதிலுள்ள “தத்துவாசிவாக்கியம்” என வோதிகாரமும், “பகாவாக்கியம்” எவ வோதிகாரமுங் கறப் பட்டுள்ளன. இவைகளுட் தெளியினட வைதிகர்துவாய வேதஞ்சந முதனாலாக வறுதிப்படுத்துப் போம்பாடு குக்கின்றன. பெரிய புராணத்துத் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் புராணத்தே “ஆரமூ மூலகேழு மீண்றநுளி” என வாருநதும், காமிகாகபத்தே சுகராஹடைய நாற்றிகை முகங்களிலு நான்குவேதங்க டோன்றின, மேனேஞ்காடுள்ள சகானமுகத்தில் ஆகமங்க டோன்றின வெனப் பொருளாதலும் வேதம் முதனுவிலை வெளியிடுகின்றன. “திரு மறை நம்பர்தா மூன்பருள் செய்த வதனைச் செப்பு—மொருணயீ னின்ற தொன்டர்” எனப் பெரியபுராணங் கூறுதலினால், பரம சிவனுர் மேனு ஸருளிச் செய்த வடமொழித் திருப்பறையினையே தென்மொழித் திருப்பறையாகத் திருஞானசம்பந்தப் பின்னையார் பாடியருளின ரெனவும், அவ்வாறு பாடப்பட்ட தமிழ்மறைப் பொருளே யாரியவேதப் பொருளெனவு மேற்படுகின்றது.

இனி, வேதத்திற் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட அத்துவித்த்தை யொப்பி “அருமறைக ஸொன்னென்னு—தத்துவித மென்றறையு மாங்கு” என மெய்கண்டடைவ ஸருளிச் செய்த சிவஞானபோதுக் கெறிப்பது முனரற்பாற்றே. அருணந்திசிவாசாரியர் பாடியருளிய சிவஞானசித்தியார் பட்டாசாரியன் மதமறுதலைக் - வது செய்யுட் கண் “மறைகளாய்வந்த வாப்பொழியும் வேறிந்து சேகரனதே” என வாருநல் ஒரு நல்லைற் சொல்லப்பட்டநாக நிச்சயிக்கும் வேறுமும் வேறுன சந்தியவசனங்களுஞ் சந்திரசேகர விடத்தடை

வேதத்தைக்குறித்த வியாசம்.

ஏ

யென்றும், அச்சித்தியார் அ - ம் சூத்திரம் கநி - வது பாட்டில் “அனுதியபலன் ரூருநாலிரண்டும்” என வருதல் வேதம் ஆகம மெனு பிரண்டும் அனுதியான் சிவபெருமானு வருளிச்செய்யப்பட்டன வென்றும், கச-வது பாட்டில் “அருமறையா கபருத்தான்” என வருதல் வேதமு மாகமமும் முதனுலென்றும், “மிருத்திபுரா ணங்கலைகண் மற்றுமெல்லா பெய்ந்துலின் வழி” என வருதல் ஸ்விருதி புராணம் கலைகள் உபாகமமெல்லாம் வழிநாலென்றும், “புடையாமங்கம்வேதங்கம்” எனவருதல் காருடம் தக்கின் முத விய ஆகமாங்கங்களும் சிகை கற்பமுதலிய வேதாங்கங்களும் முறையே சார்புதாலென்றும் பொருளாகின்றன. சண்டுத்துங்க்கிய சிவஞானபோதாதி சைவசித்தாந்த சாஸ்திரங்களானும் வேதம் முதனுலெனப் பெரிது மொப்புக்கொள்ளப் பட்டதாயிற்று.

இக் காட்டுகளானே வேதத்தை யிழித்துரைப்பார் கூற்றுத் தலைதூக்குமா றில்லையன்றே. நமதாராய்ச்சி பெரிதெனக் கொண்ட வழியெழு மவ்விழிப்புலை வேதத்தையங்கீகரித்த அருட்பெருஞ் செல்வகையெல்லா மவமதித்த ஏதத்துக் காட்டபடுத்து மன்றே! மேலைய திருமங்கிரம் “இரண்டந்தமும் பெரியோர்க் கபேதமே” என் றதனால் வேதாந்தமுஞ் சித்தாந்தமுபாகிய விரண்டும் பேதமெனக் கொள்வார் யாவரும் பெரியோரல்லரெனப் படுவாரன்றே. ஆத் வார்கள் தென்மொழியிற் பாடியுள்ள நாலாயிரப்பிரபந்தத்தினையே வேதமெனக் கொள்ளி வடமொழி வேதத்தை யொதுக்கி யழித்தரு சில அவைதிக வைணவரொத்த இந்த அவைதிகசைவ ரணவரும் “அருமறைகடிருக்காப்புச் செய்துவைத்த வக்கதவங் திறந்திடவம் மறைக ஓலாதும்” எனத். திருஞானசம்பந்தசவாமிகள் புராணங் கூறுமாறு திருமறைக்காட்டில் வேதஞ் சிவபூஜை புரிந்து கத வடைத்துத் திருக்காப்புச் செய்திட்டதையும், அக்கதவினைத் திருநாவுக்கரசுகளார் திருப்பதிகம்பாடித் திறந்ததையும், அங்கன் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் அதனை யடைக்கவுங் திறக்கவுமாக “நுள்புரிந்ததையும், அப்பிள்ளையாரே “வேதமும் பொருள்களு சுளி—யங்கயற் கண்ணி தன்னெடு மமர்ந்த வாலவா யாவது துவே” என்றாருளிச் செய்வதற் கேதுவான மதுளை மூதுரில் “ஏதத்திற்குப் பொரு எருளிச்செய்த திருக்ளையாடலையும், சோ ஃாசரன் வேதங்களைக் களவாடிச் சமுத்திரத்தி லொளித்திருந்த ராது ஸ்ரீமந் நாராயணர் மச்சாவதாரஞ்செய்து அவனைச் சவட்டி

அயற்றை மீட்டுவந்தன ரெண்பதையும், மின்ன சுக்கரித்த அர்மஸ்க்குநால் சிவபிரானுர் எகித்து அகன் கண்களைப் பெய்ரவிட உத்து அனியோட்கிட்க்கத்து காரணமாக அவர்க்கு “மச்சாரி” எனும் திருப்பெயர்ந்துவிட்ட தெண்பதையும், மற்றும் வேத சபாந்தமாக அடுத்த ஏரித்திர மூளிட்ட புராணேதிகாசாதி யில், அதை மொப்பாதவர்கள் வாவர்கள். இவ்வர் குழிவுகள் வேதந்தைக்காகிய புராசாமிகளைப்போல உட்கமயதான்களி லேதுமந்தாவர் வே யாவர்கள். இவ்வித அதைக்கவசவமொன் உண்டென்றாகும் அது என்றான்றதும் பாம் ஸல்லாசிரியர் வாக்கியபோன்றும் கூற இல்லம், இவர்கள் ஸொப்பிழவுள்ள நாள்களைக்கொண்டே யிருக்கக் கூடிய தகவல்கள் இங்கே கூறுகின்றிருப்பன. குன்றின்போன்றப் பிளக்கிகளையாதனிற் சாட்டிய காட்டன மேற்கோள் பலவற்றை பூஷ காட்டாது விடுத்தாம். ஆகமி விவர்களது கோப்பாட்டை பூர்த்தன்றி நாக் காண்பதாவது—

“முதலாகும் வேத முழுதா கமமாகப்—பதியான விசங் பகர்க்க திறன்டும்” எனக் திருமஞ்சிரங் குறுவதுபோல் முதலையை வேதப்பொருள் மூழுதுமே யாகமமாக வருளிச்செய்யப்பட முழுக்கின்றன வெனக் அணிபு கோட்டாம். இத்துணிபே சினானபோதப் புதைஞலாபிய சிவப்பிரகாசத்துமி, “பக்கஜைய கபதேநம் பாகவமிதழங் கருத்துப் பதிப்பொ ராதெதித்தங் வணங்கம், மேற்காட்டப்பட்ட சிவஞானகித்தியர் அ—ம் குத்திராகநி-வதுபாட்டுமி “வேதாந்தத்—நீதில்பொருள் கொண்டுவாக அல் வசவம்” எனவும் நாகின்றனவென் அணர்வதோடு வேத கம வடப்பாடாம் வைத்திக்கைவ மாங்க்கமே சும்மார்க்க பெண் மூணங்கேவன்டும். இதனிபே திருஞானசங்பந்தப்பின்னையார் மூலிய பெரியர் விளக்குநராயின ரெண்ற்குப் பெரியபுராணத்தி “வேதகௌறி தழைத்தோங்க மிகுணாவத் துறைவினங்கப்—புதபாப்பொலையிப் புளிதலாய் மலர்ந்தழைத் *** திருஞான சுப்பதர்” எனவும், “வசவமுநல் வைத்துக்கழுந் தழைத்தோங்க” எனும், நாரமானக்கவமிகள் பாடலில் “வைத்திக்கைவ மழுகு” எனும் வருவன கீர்க்க. நிற்க.

பேள்ளிந்தறப்பட்ட ஆங்கிலபாடைப் பண்டிதர் குறுமார் பாரசீகக்குடுகள் இந்துகோயத்திற் புக்க துண்பையாமின், அங்கு கலிற் பண்டிதாயுள்ளார் வடத்திரக்கண்ணே ஆகாத்திரா

வெத்தக்குறித்த வியாசம்

४८

வழங்கப்பட்டுவந்த வேதத்தினைக் கைப்பற்றத் தடையில்லை. இஃப் தொன்று பொருந்தும். வேறுகூறல் பொருந்தாது. ஆவதேல், ஆகமத்திற் சொல்லப்பட்டது போல வேதத்தில் ஒரேதெய்வன்கு சொல்லப்படாமற் பல தெய்வங்கு சொல்லப்பட்டமை யென்னை னின், சிவனடியார்களைச் சிவனுகவே வழிபடவேண்டுமென ஆகமம் விதித்தரங்குப் பரமேஸ்ரன் து விடுதியிலுள்ள சருவழுர்த்திகளையும் பரமேஸ்ரனுக வழிபடவேண்டுமென அவ்வேதமும் விதித்ததெனக் கொள்க. அன்னனம் விதித்த வேதந்தானே தேவர்களில் இந்திரன் பெரியவன்; அவனினும் பிரம விஷ்ணு உருத்திரர்களர்கிய மூவர் முறையே பெரியவர்; இம்மூவரினும் மகேசுவரன் சதாசிவனைனுஞ் சொற்களுக்குரிய (நான்காவதான) சிவம் பெரிது; இதுவே கார ணப்பொருள்; (காரணப்பொருளாகாப் பிரம விஷ்ணு உருத்தி ரோந்திராதி தேவர்களால் தியானிக்கப்படுந்) தியேயப்பொருளா கிய சர்வைச்சவரிய சம்பன்ன சம்பு; அத்துவிதப்பிரமம்; பர மாத்துமாவன முடிபுக்குறவுத்த வேதமுணர்ந்த யாவரு மறிவர். இதனை, (பூது)யஸாரா பூவங்கொவஶா ஶாக்த ஶிவ ஓடுதெஷ்தா வதாயீடு ஒந்துதெ) “பிரத்யயஸாரம் ப்ரபஞ்சோப சமம் சாந்தம் சிவமத்வைதம் சதுர்த்தம் மந்யந்தே” எனத் தசோபநிஷத்து என்பவற்றுள் ஒன்றுகிய மாண்டுக்கியோபநிஷத் தும், (வகூது பூது)ய யஸாரா பூவங்கொவஶா ஶாக்த ஓடுதெஷ்தா வதாயீடு ஒந்துதெ) “ஏகாத்மப் பிரத்யயஸாரம் பிர பஞ்சோப சமம் சிவம் சாந்த மத்வைதம் சதுர்த்தம் மந்யந்தே” என நாரத பரிவிராஜகோபநிஷத்தின் எட்டாவது உபதேசமும், (ஶாக்தீ) ஶிவங்கெஷ்தப் வதாயீடு ஒந்துதெ) “சாந்தம் சிவ மத்வைதம் சதுர்த்தம் மந்யந்தே” என இராம தபநோபநிஷத்தின் உத்தரதாபிநியும், (கூடுதெஷ்தா வதாயீடு பூஹவிஷ்டா ராதீ தீதெகை ஓஶாவஸ்து ஹமவதை) “அத்வைதம் சதுர்த் தும் விஷ்ணு ருத்ராதீதேக மாசாஸ்யம் பகவந்தம் சிவம்” பஸ்ம ஜாபாலோபநிஷத்தும், (பூஹவிஷ்டா ராதீதீ ஹ வூங்பூ-வாக்கை வை-காணி செவங்குயாணி வைவாக்கை தநட்காரணம் காரணாநா யாதா காரணாதா யெறுய வெ-ஸாய-த வூங்வதா வைவெ-ஸா ஶாங்க-ஏராகாஸா ஓயெறு) “ஹப விஷ்ணு ருத்ரேந்த்ரால்தே ஸப்ப்ரஸ்துயங்கே ஸ-வாணி

செந்தராயாணி ஸஹபூதைத்தாரனைப் காரணதாம் தியாதா காரணத்திடையெல் ஸர்வைச்வர்ய ஸப்பங்கள் ஸர்வேச்வர சுப்பு ராமமத்தேய" என அதர்வசிகோபநிஷத்தும் அதையு மாந்திரதும் அதமுமிக்குப் பூமிதேயியும், அக்கிளிக்கு அக்கிளிதேவதும் தெய்மாக வுள்ளடையபோல வேதங்கட்டும் வேததெய்வருண்டு, இவினால் வேண்டியதை வினாவுக.

(உச)

சீ—ஆரின், "அன்ன நான்மறை யனுதியாம்" என்றால்கூட வேதங்களும் ஒருவராற் சொல்லப்படாமல் அனுதியாமி சின்றனவென்று தால்க னுவலுமாறென்னீர்?

துரு.—சுசநனது திருவுள்ளப் பாட்டின்படி பிரணவலேவு தின் விரிந்த நான்கு வேதந்தையும் முடிவுபடுத்தின்; அனுப்பொருட்டன்மை வெளியாம். அப் பொருட்டன்மையைச் சொல்கிற அவை அனுதியெனவாம். அனுதி சிவனுடைய அனுதி பறமாகயையான் குடிக்கியே அந்தப் பிரணவமெனும் உண்ணப்பயால் வேதம் அனுதி பெனவாம். அனுதியெனும் பெயரிய கருத்தால் கருவிச் செப்பப்பட்டது வேதயாகல்ளின்; அஃ தனுதியென பெயர் பெறும். இது கருத்தாவாகுமியையாம், இவ்வாறு கருதால், அவ்வனுதியெனப்படு மறையே கருத்தாவெனவாகும். அபெழுத்து வாக்கிய ரூபமாகவுள்ள அது அறிவற்ற ஜடயாக கருத்தாவாதல்கூடாது. கருமத்திற்குத்திரமுடையோன்கருத்து

(உரு)

சீ—வடமொழியிற் கடின சந்திகளாகவும், (பொருமைறவு) கருகளாகவுஞ் சொல்லப்பட்ட அவ்வெதங்களீ கேள்வேதது மந்தனை ஆழிரவருள்ளாருவரேனும் வாகித்துப் பொருப்பகரமாட்டார்; அவ்வண மனமந்துள்ள அவற்றின யான்மானாறிந்தொழுகுமாறு கடவளரும் அவற்றுக்கிரக முன்டயாகு பளிர்சொய்நை ரென்பது யாவர்க்குஞ் சம்மதபாரா? தருமபாரா என்று கிளர்க்கடாவ யான் கேட்டதுண்டு. அக் கடாவுச்கு வினையென்னீர்?

துரு.—பொருள் வெளிப்படையாகத் தோன்றச் சூத்திரிதமாற் குற்றத்து ஒன்றின் தும், வீணேவிரியாது கருங்கிரித்து சொல்லுததும் அழித்தகருத்தை யுணுத்துத்துவார் நால்புகி ரீட்டுத்துவார், சில குத்தின்திகளைக்கொண்டாப்பதுணரத்துருபுபொரு

வேதத்தைக்குறித்த வியாசம்.

நூக்

வைத்தலும் ஒருமொழியில் இருபொருள்பட வியப்பலும் முப்பத் १ திரண்டு உத்திகளி விரண்டென்றும், இவையுயிர் இவைபெய்யென அறியவரு குறிச்சுத்திரமும் புனர்ச்சினிதியறிந்து புனர்த்தலையும் முடிபுனிதியறிந்து முடித்தலையுஞ் செய்யுஞ் செய்கைச்சுத்திரமும் உண்டென்றும், இவை யிலக்கணவிதியாபென்று முனர்த்தோர் வேதங் கடினசந்தி கருக்கலென்றும், அவ்வண மக்மந்தவற்றைக் கடவுளாதியர் அருளிச்செய்தன ரென்பது யாவர்க்குஞ் சம்பத மாமா? தருமமாமா? என்றஞ் சொல்லத் துணிவரோ! துணியார். அவ் விதியறியா * முசலக்கிசார் அப்படிச் சொல்லத் துணிவர். கலாநாயகமான அவ் வேதத்தினுக்கு அவ் விலக்கணங்களைமயாமல் வேறெதனுக்கு அமையவேண்டு மென்றல் அவர்கருத்தோ அறிகிலேம். ஓராறு, ஏழூக்கிளாஷிக ணிரப்பிச் சொன்னயங் குன்றினவைகளும் அவர்கள் வாசித்துவருகின்றவைகளுமான கதைகளையே வேதமென்றும், அதன்கண்ணே யவ்விலக்கணங்கள் உளவென்றஞ் சொல்வார்போனும்! அன்பின் மிக்கோய்! வேதபாராயனஞ் செய்பவன் வித்தையிற் சிறந்தோனு யிருக்க வேண்டுமென்பதை விவேகிகளே யறிவர். [கிளவி=சொல்.]

(உகு)

சீட.—**குத்திரநும் பெண்களுஞ் சமமாவார்கள்.** அவர்கள் வேதமோதவுங் கேட்கவும் அருகரல்லரெனச் சின்னுள்கள் கூறுபாற நென்கொல்லோ?

குரு.—**குத்திரநுட் பெரும்பாலார்க்கு ஊன்முதலிய ஆகாராதிகளாலும், இழி தொழில்களாலும், பெண்களுக்கு மாதப்பூப்புக் கர்ப்பாதி குதகங்களாலும் அசத்த முன்மையால் அந்தால்களவுறைக்குறும். பார்ப்பார் குலத்திற் பிறந்து கள்ளுனருந்தி ஆசாரங் கெட்டவனும் இழிதொழில்களிமூப்போனும் அவ் வேதமோதக் கேட்க அருகரல்லாதவாறே ஆசாரமில்லா பற்றையருமாவரென்றல் நீதியாம். வேதத்தின் கருபகாண்டம்—விசேடகிரியைகளாதனின், அது யாவர்க்கும் பொதுவாகாது. ஞானகாண்டம்—வருணுச்சிரமங்கள் கடந்த ஞானத்தை யினிது கூறுதலின், அது யாவர்க்கும் பொதுவாகும். இதனையும் சம்லக்கிருதத்தில் ஒதுவுங் கேட்கவும் முதன்மூன்று வருணத்துப் பெண்களுக்குஞ்சுத்திர**

*முசலக்கிசாலம்=உணக்கைக்கொழுங்கு. அதுபோன்று முசலக்கிசார்.

குத்து இருபாலர்க்கும் அதிகாரமில்லைதாகிபாக்குவதைபாலை
களில் அவ்வதீகர முன்வெட்டுப்படித் தெய்வைப்பார் தீர்மானம். இது
கியாயாக மாட்டாது. எனவே; ஆசாரமுடைய கால்கு வரு
ணத்தாரும் ஒதுக்கேட்கவுபராகவுள்ள சிவாகமங்கள் அச் சம்பள
கிருத பாலையிலேயேயிருக்கின்றன; அவ்வாறுமைக்கப்பட்டபுரா
ஞோதிகாசங்களும் அப்பாலையிலிருக்கின்றனவாகல்லின் இதுடைய
மன்றி, இருக்குவதைக்கொடுத்து ஹர்த்த ஜூதோயப்பிராற்றும்னம்
உ-வது பஞ்சகத்திலுள்ளபடி தாசபுத்திரங்கிய கவசஜூலுஷனை அம்
பெயருடையான் இருக்குவதை கங்கிளையினை யுனிப்பன்னவிய
கிரங்கர்த்தனுக் காணப்படுதலினாலும், அங்குதேசத்தாசத்துனாடுவ
அடிவைப் பெண்ணின் மகனுய காலைது வன்பான் ஆரியதீவத
முன்னுசெய்த கர்ந்தர்களாகிய இருந்தானிலொருவனுக் கிருத்துவி
அனும், புலோமனிபுத்திரி சகி - காணமயத்திரி கிரங்கர் - அங்கு
தியர்பத்தினி புலோபாமுத்திரை - சத்திபுந்திரி கோரவி-ஆபயிரினு
புத்திரி வாக்கு எது மிப்பெண்கள் இருக்குவதைத்திற் கில்பாகங்
களுக்குக் - கிரங்கர்த்தர்களாக விளக்குவதினாலும் குத்திராகும்
பெண்களும் வேதமோதலாமெனவு பேற்படுகின்றது. அவ்வாறு
உத்தராத்துபத்துள்ள சதுர் வருணத்தாரும் அவ்வேத மோதுதலை
கிக்காலத்துங் காணவாம். [ஆரியப் = வடபொழி.]

இனி, யஜார்வேந சதபதப்பிராஹ்நபாம் க - வது அந்தியா
யத்தில் பாககர்த்தா விப்பிரனுபின் ஏகி=வருக, யாககர்த்தா கஷ்ட
திரியனுபின் வைகியனுபின் அகதி=இவ்விடம் வருக, யாககர்த்தா
குத்திரானுபின் அதாவா =இவ்விடம் ஒடிவருக என்றமூக்கும்படி
விதித்தவர்தா குந்தினன் வேதகர்ம யாககர்த்தாவாகவு மிருக்களை
மென்பது முணர்பாற்றே. அற்றுகளீனன்றே மேற்றெரித்த கவச
ஜூலுஷன் பின்னர் யாககாரியத்திற் சேர்க்கப்பட்டனன் என மோவைய
ஜூதோயப்பிராற்றும்னம் உ - வது பஞ்சகமுங் கூறிற்றுரோ என்க,

மூதன் மூவருணத்தார்க்கு மூன்னவாறு குத்திராக்கு உபநயன்
மெனப்படு துவிஜத்துவ மிக்கெகாலாமென்று ஸ்மிருதிகள் மிழற்
தும், அப்படி வேதம் மிழற்றுது. மநஸ்மிருதி உ-வது அந்தியாயா
ககள் - வது சுலோகத்தின்படி பார்ப்பார் பிருகு வமிசத்தினாகும்,
கஷ்டத்திரியர் ஆங்கீர வமிசத்தினாகும், வைகியர் புலஸ்தியர் வமிசத்
தினாகு பானவாறு குத்திரர் வசிஷ்டர் வமிசத்தாராயுள்ளர் டாக
வின் அங்குத்திரர் இருஷ்கோத்திரத்தாலே யாவர், சண்டு, அனின்

வருக்கோன்ற முதன்மூலப்பான யெழுந்தருளிய செவ்பாஞ்சோதி
கையக் கூறுவது சிறாப்பாட்டையின் பாவநூல் சிவகோத்திரத்தாயு
ஶாவர். சொற்று இருடுகோச்திரத்துச் சூத்திரகுப், இழியன கிழி
தொழிலின்கா அவர் போன்றனாருஞ் சர்க்குத்திரதாவர். ஏனைய
குக்கிளி அச்சுஞ்சுத்திரதாவர், ஶாஉத்-ஏனுங் தா துவினின் து சூத்
திருவினாலுஞ் செலல் உண்டாயிற்று. ஶாஉத்-கத்திகிளித்திருவெண்டப்
பிபாருளாகுப். ஆகவே கழல்களைச் சந்திகிஸ்து பயிரிடுக் கொழி
வரனர் குத்திராவ கொங்கு. இந்தொழில் பயறு, உழுந்து, குக்கு,
கட்சி, என்னு, கொன்னு, அவனா, துவனை யெனும் எண்வகைப்
உண்டமும் வினைத்து உண்ணாலும் வளசிபர்க்கடவெண்டப் பொரு
ஸாம்படி “மெய்வெதரி வகையினெண்வகை யுவகின்—கெய்தீயும்
யகாயா யப்பா லான்,” எனுங் தொல்காப்பிய விதிவழியேயும்
ஊவிசியர்க் குரித்தானதுபோலக் கற்குத்திரகுக்கு முரித்தாயிற்று.
அநதச் சுக்திகிளித்தல் முதன் மூவருண்த்தா குடையவனுஞ் சார்க்குத்
திர சூதையவும் விடுகழனிக்கோச் சுத்திசெப்பதவெனப் பொருளாம்
வழி அக்கொழில் பேற்கொற்ற அச்சுஞ்சுத்திரக் குரித்தாம். இச்
குக்கிளோ ஊழியக்கார் ரெனப்படுவார். இங் வசந்குத்திர சப்த
மானது அங்பட்டர் சண்டாள வென்பார்க்கு-முபயோகிக்கப்படும்.
ஏதும்மிருகி அ-எது அத்தியாயம் உசநு-எது சலேசுத்தின்படி
யந்தத்தில் வெற்றிப்படைத்து கொண்டுவரப்பட்டவன், பஞ்சிமினுல்
வேலைசெய்கின்றவன், தன் ஒதுக்கியான் குமாரன், விலைக்கு வாங்
கப்பட்டவன், ஒருவனுற் கொடுக்கப்பட்டவன், குலவழியாகத்
தொன்றுதொட்டு வேலைசெய்கின்றவன், குற்றத்தின்பொருட்டு
வேலைசெய்கின்றவனினும் இன்னேன் குத்திர காகின்குரு. காங்கு
உண்பார்செப்பதல்மிருத்தில் (ஶாஉத் யாஷக யூராநுவர் பாரித்தா
நாக) வாடுதொ வாவதி | கவிசபை : வந்தகி : வனநாவ : ஜ
நூல்கண் வாங்குலை : கூராவி : ஶஸ்வ கார : தெகளிகி : வூத்தி

உதீ வாவாகார : மெலுகு : ஷணகு : வாக்கு உணகு : மணிகா
வளாகிகு : வாபாபு : நின்சாநு காஜக வாங்ரா : வாதாய
நாயூது : வங்வாது : கூவாக : நிவுதகது : கவோகூபு |
வந்தநார : குவாபுவுதி மூதமூபு | வந்தநார : யாகாவமது
காதஙவதி |) “ ஶாஉத்ர மாஜகவன்வந்திரல்ல பரித்யாகா ந
ஷகோபவதி | அடிகப்த : பதிது பெளார்ப்பவர் புருண : பும்சுவம்

அதிகாரங்களைக் கொடுக்க சக்ரி ந்துவதே கவர்ணகார ஜெகா ஒண்டக் கல்தகி கணக்கு கணிகா வெள்ளகிக் கியாத் பிழாத் ரஜக புராடசர்மகாரா | ஏதான் துண்ட்யஸ்யபாதிதத்தறவ்யாத் சிஷ்பாரங்க மஞ்ச மபோஜ்யம் | ஏதேஷும் திரவ்ய பப்ரீகிக் கிராந்தியம் | ஏதேஷும் யாகார்ஹுதா ஸுவத்தோ” என வருந்தகுசு—குத்திரானுக்கு வேள்ளி செய்தவன் பொருளாளினர்னையும் விட்டு. கீங்குதலினாற் பரிசுத்தனுகின்றன, அபவாதமுற்றவன், சபயவொழுக்கங் கெட்டவன், மஹாநான் செய்தவன் மகன், கருவழித்தவன் அல்லது சிகாவனத் செய்தவன், ஆண் அவாவுற்றபெண், சுத்தமினான், ஆயுதங்களுண்டு செய்தோன், எண்ணையின்றபோன், குயவன், தொடிபிடிப்போன், தட்டான் அரிப்புக்காரன் அல்லது பொன்னடிப்போன், சித்திரங்காரன், பேபடி, வர்த்தகன், கணக்கன், கணிகை, ஊன்சிற்பவன் அல்லது பரதவன் செம்படவன், வேடுன், நிஷாதன், வண்ணன், குறிசொல்லபவன் சகுனஞ்சொல்லபவன், தோல் விரைவனுன் அல்லது செம்மான் எனும் மிவர்களுடைய கைப்பெராருள்கணிப் புதித்தலாகாது தாண்மாகக் கோடலாகாது இவர்கள் வேள்ளி செய்தித்தல் கூடாதெனப் பொருளாகின்றபடி அபவாத முற்றவன்முதல் அளைவருஞ் குத்திராகின்றன.

ஙன்டு ஊழியக்கார தொனப்பட்டார்முகல் விளக்கப்பட்ட பல்லோருட் பெரும்பாலார் இழிதொழில் பற்றியே குத்திரானுப் பட்டங்கையான் அவ் விழிதொழில் மேலான வருணத்தார் செய்துள்ளுஞ்செய்தமட்டில் அந்தச் குத்திரோயாவர். அங்ஙனம் அத்தொழில்விட்டு உரிய மேன்றேழில் பற்றுவாராயின் அவர் மேலான வருணத்தாரோயாவர். இவ் ஏண்ணையபற்றியே “பெருமைக்கு மேலைச் சிறுமைக்குந் தத்தங்—கருயமே கட்டளைக் கல்.” “நெப் பொக்கு மெல்லா வழிக்குஞ்சிறப்பொவ்வா—செய்தொழில் ஓவற்றுமையால்,” என்றார் செந்நாப்போதாரும். கோமாமிச முண்பவன் பஞ்சமனுவானனு முடிபொன்று பிற்கால முண்டாயிற்று.

உயர்குலத் தந்தைக்கு மிழிகுலத் தாய்க்கும் பிறந்த பிள்ளைகள் அதுலோமர், உயர்குலத் தாய்க்கு மிழிகுலத் தந்தைக்கும் பிறந்த பிள்ளைகள் அதுலோமர், அதுலோமத் தாய்க்கு மிழிகுலத் தந்தைக்கும் பிறந்த பிள்ளைகள் அந்தராளர், அதுலோமத் தாய்க்கும் பிரதிலோமத் தந்தைக்கும் பிறந்த பிள்ளைகள் விராத்தியர் எனப் பனுவல்கள் பகர்கின்றன. இத் தாய்தந்தையர் விவாகத்தாலேல்லூஉ

களவாலேனும் கூடிப்பெற்ற பிள்ளைகள் பலஜாதியா ராவளொவும் சண்டைப் பகுத்துணர் வேண்டுமன்றே, அங்கனபாயின், ஒன்றற் கேளு முடன்பட்டுநிற்பா குளி லுளராதல் வேண்டுமே. இல்லோ யானின்றுர்,

இன்னனம் உற்பத்தியானவராயும் ஆகுரனாயுப்பற்றிப் பரியா லோசனைசெய்துகின், எத்தந்தைக் கெவர் பிள்ளையாப் பிறந்தனர் எவர்பிறப்பானத் தீர்மானிக்க ஒல்லாதென்று முடிவேப்பிறக்கும். இதுநிற்க; விடேகமில்லாதவனைச் சூத்திலென்பதே வேதத்தின் கருத்தாகும். யான்னனமெனின், (நான்குருஷ்க்குப் பணில்லை புரிந்து ஞானம் பெறவேண்டுமெனும் விடேகமின்றி அன்னதானத் தையே மிகவு நடாத்திவர்த) வெளத்திராயண ஜாநகருதியெனும் பெயரிய ஓராயன் சாகவாலும் பெயரிய ஒரு சிரமங்களியா காச் தரிசித்து அவர்முன்பு அதாறு பசுக்களையும் அரும்பெரும் பரிகள் பூட்டிய தேரினையுன் காலிக்கையாக நிற்கு வந்தித்துப் பிரமங்களேபடுத்தசத்தை விரும்பியகாலே அந்த ஞானியார் கூத்து ரியலுகிய அவ்வணாயின் “எடா சூத்திரா!” என்று விரித்தனர் கண்டாய். இதனை,—

(தொஹவரா ஸ் பூது) வாஹாஹ ஹாஹாஹா ஶா-மு-ஷு-த
ஹெவ வஸஹ ஹாஹிவி-தி தழாஹ பா-ஹரோவ ஜா-ந
ஶ-ரு-ஷி-ஃ வள-தூ-யண வஸஹவு-ஂ நஹா-ஂ நீ-ஷு-ஷா-தா-
ரா-யா-ஂ உ-ா-ஹி-தா-ஷா-தா-ய பூ-தி உ-கு-ஓ-॥)

“தமுஹபரா ஸ் ப்ரிரத்யுவாசாஹ ஹாஹோத்வா சூத்ரதவை
வஸஹ கோமிரஸ்ததுவிதி ததுஹபுநரோவ ஜாநகருதிஃ பெனத்
ராயணஸ் வஸஹஸ்ரங்கவாம் நிஷ்கமச்வதரி சதம் தஹிதங்
நதாதாயப் பிரதிசக்ரமே॥”

என வளூங்கு சாந்தோக்கியோபநிஷத்து ச - வது பிரபாடகம்
உ - எது கண்டம் ந - வது அநுவாசந்தி னரிக. இவ்வாகுபின் முனி
யெது மொரு விசேஷணமொழி, பார்ப்பார்க்குமல்லா ஏனைய
குத்த ததித்தவர்க்கு மாங்கொல்பிறவெனின்; அறியாது சடா
பினுப்: பாணிசீயம் ச - வது அத்தியாயம் உந - வது சூத்திரங்
துள்ளவாறு மனீஸ+உச்ச=பனேருச்ச என்று சேரும். மந-தாது.
‘பாநேருச்ச’ என்னும் விதியால் அந்த பகாத்தின்மீது உகாம்
ஆதீதமாக வந்து சடாலும் முந்-என்னுருப். ஆகவே இகாப்

பிரத்யயங்க சேர்க்கு ‘முகி’ என வார், மா - ஜானாமுடிமலின், முடிக எண்பது ஜானாமுடியாக்கு ஜானத்திருப்பையுள் என்பது போது என்பது மொக்கீழாக நிறுப்போனும் முக்காய்க் குன்னுமூழ்மெம்மொந்தும் கல்லுரூஸ்ள பல்வருணத்தார்க்கும் போருக்குத்தனின் அவர்க்கெல்லாம் அம் முஷ்மொழி யாருப்பன்க். அதனால்கூடு தில்லைவா முந்தன்று பொருவாய சிகாற்றவன்குடி உயாபதிக்காசாரியார் தாமரூஸிச்செய்த ரேக்கிழுர் புராணத்தும் வேநாவாகுந்தினராய ரேக்கிழுர் கவாயிக்கூத் “தேவிப்பார் குண்ணரமுக் கேக்கி மூர்” எவக் கூறியருவிதர். இத்தோ மேர்கோல் பலங்கு, இம் முகித்தன்கா பார்ப்பார் குந்தத்தவர்க்க கிளாவிடின் அவநுப் புத்தன்மையுள்ளக்குக் கீழூராவர். இக்கருந்தே பற்றியன்றே ‘கீவு’ எனுஞ் சொல்கீலச் சொல்துவின்றவன் ராகிவிற் சண்டான்னுபிருப்பினும் அவனைக்காணின், அவனேனு சலந்தபேசு அவனேனு உநைய அவனேனு இன்னுக் கென்று பொருணாம்படி (* கவியா யுந் ஜாலுகி பரிவ உதிவாவும் வடிடுதெத்துவமை வஸங்கடுதெத்துவமை வாங்வஸலெத்துவமை காத்தி) “அபிவா யர்க்கண்டரன் கிவ இதிவாசம் வரேதெத்தேநால்லு ஸம்வடேதத் தேநால்லு ஸம்வணேத்தேந ஸலு புந்தீ |” என முண்டகோபங்கிதம் மொழிசின்றது. இனித் தமிழ் வழக்கின் முனிவலென்னபபடுபொழி உலகை முனிர்துகொண் டவினனப்பொருளாம்வழி உலகை வெறுத்துக் கடவுளிப்பற்றிய பல்வருணத்தாரும் முனிவர் முனீனவ ரெங்வரமாற முனைத்தக்கடித் தமிழல் முனீனவெனுஞ் சொந்தக் கெறுத்தில்லவும் பொருள். ஆகலின், திருவள்ளுவதேவர் “எப்பொருள் யர்யார் வாப்க் கேட்டினு மப்பொருங்—மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிய.” என்றபடி இவ்வுறுதி யுந்துணர்ந்து நன்னெற்பிழுத் தொழுகுக்கண்மை கல்லவர்மாட்டே யார்.

வேதபோநான் கேட்கவு மதிகாரமில்லர் வேத மூலமாக பிரணவத்தூபு மூர்சாரிக்கொனு தென்பதுஞ் கில்வேதியர் ரீராமம், இதுவும் மேல்விளக்கிய அசத்தமுடியார் பக்ஞமாமே யன்றிச் சத்தமுடியார் பக்ஞமாகாது. இம்முடியவை ஜானகாண்ட அதுஷ்டிப்புக் குரிய பிரணவத்தினால் கிருத்தியாகத்தக்க யோக

* இது கில்வெந்டபாவழியத்து ச - ம் அத்தியாயத்து க - ம் பாத்துப் பட - ம் குக்கிரபாவழியத்தின் ஓடிய ஏன்பபடினிறது. இட கிக்காய் கிக்கிட்சின் முண்டவோபங்காத்துப் பிரதிகளில் இல்லை.

வேதத்தைக்குறித்த வியாசம்.

குள

ஞானங்களை ஆசாரமுள்ள பலவருணத்தாரு மடைந்து அந்தமின்பம் பெற்றனவிரணக்குறி பன்னுள்களு முதிப்படுத்தும், “இயர்க்கோர்க் குரிய வோத்தி னன்,” என்று தொல்காப்பியனுர் குறியதும் அது. இங்கணம் சூத்திரங்க்கு ஒங்காரங்கிக் குகமத்திற் சொல்லப்பட்ட பஞ்சாக்ஷரமே யுரியனவெனின், அப் பஞ்சாக்ஷரமும் அக்கடவுளும் வேதஹிருதயமாக விருத்தலின் அனவ வேதியருக்கு முரியனவாயின். அன்றி, “பஞ்சாக்ஷர ஜெபந்தில் ஸம? முன்னேவர ஜெபிபபது பிராமணர்க்காம், அங்கம? பிண்ணே வக ஜெபிப்பது மற்ற வருணத்தார்க்கம்” எனச் செவட்டாளத்து கித்தீயகரசங்கிதை கூவது அக்கியாயமுங் கூறுகின்றது. ஆகஸ்ரி, பஞ்சாக்ஷரம் பொதுவென்க. துணிவு.—எஷ்வருணத்து உதித் திருப்பிதலும் பூர்வபுண்ணிய பலப்பிராப்தி யுள்ளார்க்குக் கிக்கோ ரான் அந்தப் பிரணவாதிக் குபதேதசிக்கப்படும் அரியதுறுங்கிடும் எனக் கோட்டற்பாலது. ஒழுக்கம் சூரிப் பேற்படுத்திய கூது வேறுபாடு அவ்வொழுக்கத்தினின்றும் கித்தீராசெய்வோன் கைப் பொருள்போலத் தானே கீங்கப்பெறுதல் தக்கார் பக்கமேயாம். பிரமணத்தன்மைக் குரியது ஜீவனன்று, உடப்பன்று, கூது மன்ற, கல்விபறிவன்று, கருமயன்று, தருமயன்றெனத் திருங்கடாக்கு வாயிலாக விளக்கி அக்கட்சவாதுபவப் பிரமஞ்சனமுடைய வகை பிராமணவென்று வக்காகுசிபுபநிடதம் முடிவு கூறுதல் போலப் பலவுபநிடத் சம்மத முன்வெட்டப்பது முனர்க். இதுயே யதுபவத்திற்கு மொத்தது. இப் பெற்றிப்பியா துணப்பா குவா களியெல்லாம் அதீத வகைபெனக் களைக் கேட்க. வேதஹிருதயமால் வங்வாறெனின்; மூன்றுவேதங்களின் கடுகிதுள்ளது பகுஏ இவகம். அதன் ஏழாண்டங்களி னுவிலுள்ளது நான்காவது காண்டப். அக்காண்டத்தி னுவிலுள்ளது ஒருந்தாவது பிரச்னாயா சிய ஶ்ரீருத்திரம். அதனுவீ துள்ளது “நமசுசோமாயச” எனும் வாக்கியம். அதனுவிலுள்ளது “சிவ” எனும்பதினினது தீருஷாயம் என வழிக். [ஒத்து—விவகம்.]

(2-5)

கீ—கட்டு சூஷிக்கெய்க் கேதாகமாநிக்குக்கு மாறு கூத்துக் காலானுமிரா புத்தசத்தை பால்க்கூருவ ஜெருகி

அதைக் கடவுளர் சொல்லினால் யாமெழுதினுமென்று சொல்லின் உண்மை என்றால் வதையாறு?

தீரு.—ஒக்ஜீவ் பரல்லூணங்களையும், அறநம் பொரு அரிச்பா விட்டு நான்கு புருஷார்த்தங்களையும், வழுகிலாவின்ப வழிபாப டற் குரிய சரியை கிரியை போகம் ஞானமெழு நான்கு சோபாகா கணையும் பிரகாரப்படுத்திப் பேசா ஏற்றுதும் மாவரணருளிய வகு மைப்பா இனர்ந்தாந் சாகுதியர்க் காட்டாதென்றும், அதை கிடே கிகள் விசாரிக்கப்படுகின் யுக்திக்கும் அனுபவத்திற்கும் பொருந்த வெற்றுரையும் வெறுங்கிறதுமே யாகுமென்றுக் தீர்மானிக்கும் வழி அது கண்டிக்கப்படுவதே.

இன்னனால் கண்டிக்கப்படும் யாதா அமியரு புத்தகத்தைக் கடவுளர் சொல்ல வெழுதப்பட்டதெனக் கொள்ளின், அக்கடவுளாகாரண காரியங்கள் தெரிக்குதாயா அபூரணராவரெனும் தீர்மையுண்டாம். ஆனுமின்ப அருட்கடனால் கடவுளருளிய சுருதிக்கு யுக்தி அனுபவமென்றும் இரண்டும், ஏனையோ ராநிய நாலுக்கும் சுருதி யுக்தி அனுபவமென்று முன்றும் பொருந்த வேண்டும். முன்றும் பொருந்தா அனாகாவின் அறு மயில் இராவணன் கதை சுக்கண்டாவணன்கதை முதலியல்போலத் தன்னப்படுவதே. அன்றி இற்றைநாள் காறும் எத்தனையோ மதநால்க போன்ற பழிக்க வழியே யழிந்தும் போரும். ஆக்கியோ அக்குப் பாவரும் மீதான்னால். இதனை,—

“யாவ ரொருவராண் வேதத்திற்கு வேறொன சாஸ்திரங்க ஞான்டாக்கப் படுகின்றனவோ அவை யொல்லையி வொழிந்தபோம். பின்னும் அவை யொருவரா கேற்படுத்தப்பட்டனமொல் அவற்றை மதுகரிக்கின்றவர்களுக்குப் பலறையில்லை. எனவனின், அவை வேதமூலமான பிரமாண மில்லாத முழுப்பொய்யாக வருமாற்றிருத்தவினால்.”

என்று மாணவதருமராஸ்திரம் கூ - வது அந்தியாயக் குறையாறு முனைர்க, சுகலட்சணமாகிய பரிசுத்தம் வல்லமை காருண்மூதலிய பெற்றிகளை வெளியிடவேண்டியதுல் சுருதியாதி கலைகளாலால் அவை பெத்திறந்த வாதங்களானும் பேநங்கொள்ளதிருக்க வேண்டுமென்றும், பேதங்களாளின் நூலென்னு மொழுங்கில் நாவதுமன்றிப் பொய்யுமென்று முனைதல் கற்றுவல்லார்க்கு நளி சோலினே, இதனைப் பகு - வது வீஞாநத்தாந்தினாஞ் சுருபக்க சொல்லினேப்.

(உ.அ)

சீட.—ஆகம மென்ப தென்ன?

குரு.—ஆகமம் என்னும் வடமொழி தென்மொழியில் “வக்தது” எனப் பொருளாம். எங்கிருந்து வர்த்ததெனின், பரமாப்தவரது திருநாலீ விருந்தென்றாம். அதனால் “ஆப்தவாக்கிய மாகமம்” எனப் பூஜேருர். அவ்வாப்தர் சர்வபுனை கர்த்தாவாகிய பரயகில் ஆராணம், ஆகமமென்பது மற்றொரு வழியில் ஆபாசம், காபச, மைபதிலெனவும் அருத்தமாம். பதிபக்பாசத்துக்கணங்களைச் சால விளக்குதலின் இப்பொருள் கொள்ளுமென்ப. அன்றி, ஆகாணம், காரோக்ஷம், மைலாசுசமெனவும் அர்த்தமாகுமென்ப. இவ்விரண் டகுத்தமும் ஒன்றற் கொன்று மாறுகோளோ யென்னின், அன் நெங்க, எவ்வாறென்னின், முற்பொருளின் ய- என்ற பதியே ஏற் பொருளில் மலாச மாதவின் மலத்தைக்கும் பரவல்து பதி யெனவாம். முற்பொருளில் ஆ- என்ற பாசம் பிற்பொருளின் அராணமாயிற்று. அப்பாசம்—ஆன்மாயின தறியை மறைத்துள்ள ஆணவயல்த்தை நீக்கி யறிவு பிரகாசிக்கும்படி காற்றிலென்று பதியினு வான்மாவுக் குண்டாக்கப்பட்ட தனு கரணங்களாகும். இங்கெனம் இப்பாசமும் இதனால் விளங்கு மறிவாகிப் பூர்ணமூ மொன்றுபட்டவா நறிக. முற்பொருளில் க- என்ற பல பிற்பொரு ஸின் மோதூமாகவின் அதனை யாட்டும்பொருள் பதியன்று பார மன்று பகவாகிய ஆன்மாவே யெனவாம். மேகாழிமென்பது பக்த விடுதலை. இவ் விடுதலையாகிய மஞ்சங்குதிசை தருங்பவடை முற் சொற்ற பதி. இவ்வாகமம் பதிதால், முன்னால், முதல்வன்வர்க்கு, சைவசாஸ்திரம், தந்திரம், மாந்திரம், சித்தாக்தமெனும் பெயர் கொண்டு விளங்கும். அறிக. [ஆப்த-=என்று குறுவோர்.]

(உ.க)

சீட.—அவ்வாகமம் ஒன்றே? பகவோ?

குரு.—காரிகமுதல் வாதாம் கருது இருபத்தெட்டரம். அவற்றுக் கூடாலத்து இல்லாதன பல, உன்னன சில, இச் சிலவுன்னும் முழுதுமின்றிக் குறைபட்டுள்ளன சில.

(உ.ஒ)

சீட.—இவ்வாகமம் கணோப் பரயகிலை யாருக்குப் பிரதிக்கமல் விவரமெப்படி?

துரு.—விஞ்ஞானிகள் சிரளயாகவர் கடல்ரெஹும் மூலகை யான் மாக்களின் உயர்வுடைய விஞ்ஞானிகளிற் பரமசிவாதுக்கிரகம் பெற்ற பிரணவர் மூத்திய பத்துச்சிவன்களுக்கும் அந்தப்பாமசிவனுர் தமது சத்தியோதாதமுகத்தாற் காமிகம், போகதும், சிர்தியும், காரணம், அசித் தெருமுனையும்; வாமதேவமுகத்தால் தீப்தம், குக்குயம், சக்கிரம், அஞ்சமான், குப்பிரபேதமெனு மெந்தனையுப் பூபதேதித்தருளி என். பாமேகரிட மூபதேசம்பெற்ற அனுதிருந்திர் முதலீய பதி னென்மருக்கும் அத்தப்பாமசிவனுர் தமது அகோரமுகத்தால் விஜயம், நிச்சவாசம், சுவாயம்புவம், ஆக்கிணேனயயாகிய அவாவடு, வீரமூடு மைந்தனையும்; தற்புருஷமுகத்தால் இலாரவம், மகுடம், சிமலம், எங்கிரநூரானம், மூகவிப்பமெனு மெந்தனையும்; சசானமுகத்தாற் புரோத் தீகம், இல்லிதம், சித்தம், சந்தானம், சங்வோத்தம, பாரமீஸ்சரம், சிரணம், வாதுளியெனு மெட்டனையுப் பூபதேதித்தருளினர். இவ்வரை மூபதேதிக்கப்பட்ட இருபந்தெட்டு ஆகமங்களுள் முன்னைய பத்துஞ்சிலபேத மெனப்படும். பின்னைய பதி னெட்டும் உருத்திரபேத மெனப்படும். ஒவ்வான்கும் ஊற்றிசைமுகங்களிற் ரேஞ்சினாலையின், ஆகமங்கள் மேறேனுக்காடுள்ள சசானமுகத்திற் ரேஞ்சினவென்று காமிகாகயங் கழுதும். இவ் வையந்தினை ஒவ்வொருமுகமும் ஜவவாந்து முகங்களாக விளங்கவின், அவற்றிலுள்ள ஐந்து சசானமுகங்களினுங் தோன்றினவென் ரெப்பித்துக்கொள்க.

பின்னிரிந்தச் சிவாகமங்களைப் பரமசிவனுர் விஞ்ஞானிகளில் அஷ்டவித்தியேசர்களிற் சிரேஷ்டான அநந்ததேவநாயனாநுக்கு உபதேசித்தருளினர். அங்காயனூர் ஊற்றுப்பதினெட்டு உருத்திரச்களிற் சிரேஷ்டான ஸ்ரீகண்ட பரமசிவனுர்க்கு உபதேசித்தருளினர். அவர் சிவகணங்களுக்கும், தேவர்களுக்கும், முனிவர்களுக்கு மதுங்கிரகங்கு செய்பாக்குத் திருக்கந்திதேவர்க்கு உபதேசித்தருளினர்.

சிலபேதம் பத்தையுங் கேட்டவர் ஒருவரிடத்தெளாருவராக ஒவ்வேர ராகமத்திற்கு மும்முன்றுபோய் அனுசதாசிவருட் டலைவராய் பிரணவர்முதன் மூப்பதீன்மாவர். அவர் பெயர் வருங்காரு:—காமிகன் கேட்டவர் பிரணவர், திரிகலர், ஹுரர். போகதுங்கேட்டவர் சுதாக்கியர், பஸ்மர், விபு. கிஞ்சியங்கேட்டவர் சுதிப்தர், கோபதி, அங்கிக, காரணங்கேட்டவர் காரணர், சங்வருத்திரர், பிரகேசர். அசித்தகீகேட்டவர் காசிவர், சிவர், அச்சதர். தீப்தங்கேட்டவர் சுசர், சிரிசூர்த்தி, நாசனர். குக்குமங்கேட்டவர் குக்குமர், வைச்சிசுவனர்,

பிரபஞ்சனர், சகச்சிரங்கேட்டவர் காலர், வீயர், தருமர், அஞ்சமான் கேட்டவர் அஞ்ச, உக்கிர, ஆதித்திபர், ஈப்பிரபேதங் கேட்டவர் தேசேசர், விக்கினேசர், சகி.

- உருத்திரபேதம் பதினெட்ட்டையும் கேட்டவர் ஒருவரிடத்தொருவராக ஒவ்வோ ராசமத்திற்கு இவ்விரண்டிடேபொய் அனுத்திருத்திரர் முதன் முப்பத்தற்குவராவர், அவர் பெயர் வருஷாது:—விஜயகேட்டவர் அனுத்திருத்திரர், பரமேசர், நிச்சவாசங்கேட்டவர் தசார்ணை, நார்ப்பதி, சுவாயம்புவங்கேட்டவர் சிருதேநார், பத்மதி, அனலங்கேட்டவர் வியோயர், உதாசனர், சீரங்கேட்டவர் தேசர், பிரசாபதி, இலாநாவங்கேட்டவர் பிரபேசர், நந்திகேசர், மருதங்கேட்டவர் சிவர், மகாதேவர், வியணங்கேட்டவர் சர்வாந்தார், வீரபத்திரர், சங்நிரானங்கேட்டவர் அங்கத், பிரகந்பதி, முகவிம்பங் கேட்டவர் பிரசாந்தர், தத்சி, புரோந்திக்கேட்டவர் குளி, கவசர் இல்லிதங்கேட்டவர் இல்லித், ஆலயேசர், சித்தங்கேட்டயெர் விந்து, எண்டேசர், சுந்தரனங்கேட்டவர் சிவஞ்சிடர், அசயாதர், சர்வோத்தமங்கேட்டவர் சோமதேவர், நரசிங்கர், பாரமேஸ்சாங்கேட்டவர் சிதேவி, உசனர், சிரணங்கேட்டவர் தேவனிபு, சம்வர்த்தா, வாதுனங்கேட்டயர் சிவர், மகாகாளர்.

சிவபெருமாற்குக் காமிகங் திருவடிகள், யோகதுங் கனைக்கால் கள், சிர்தியங் திருத்தாள்விரல்கள், காரணங் கெண்ணடக்கால்கள், அசிதம் முழுந்தாள்கள், தீபத் தொட்டைகள், குக்குமங்குப்பத்தானம், கக்ச்சிரங் கடித்தானம், அஞ்சமான் முதனு, ஈப்பிரபேதம் உந்தி, விஜயம் உதரம், நிச்சவாசம் நாசி, சுவாயம்புவம் மூலீகள், அனலங்கள், விரங் கழுத்து, இலாநாவங் காதுகள், மருடம் முடி, விம வங் கைகள், சந்திரானம் மார்பு, முகவிம்பம் முகம், புரோந்திம் நா, இல்லிதங்கபோளங்கள், சித்தம் நொற்றி, சுந்தரனங் குண்டலம், சர்வோத்தம் முனூல், பாரமேஸ்சாரம் ஆரம், சிரணம் இரத்தினுபரணம், வாதுனம் பரிவட்டம், மற்றை யுபாகமெயல்லாம் பரிமாந்திர வியங்கள் புட்பங்கள், சைவசித்தாந்தம் ஞாவேந்தியமெனவாம்.

ஆகமம் ஒவ்வொன்றும் சரியை கிரியை யோகம் குருனமென்னுள்ளுபாதங்களை புடையனவாகிப் பதி பா-பாச இலக்கணங்களையும், பாா-இலக்கணந்துளைய சிவதந்துவமுதற் பிருதிகித்துவங்காவுமின்ன உ-கு - தத்துவோற்பந்தி வயங்களையும், வயனேசர் காக்கின்ற

புவனங்களின் யோகரிசைப் பிரமாணங்களையும், பிரமாணப்பிரமாயம் பிரக்கிருதப்பிரமாயம் மத்தியப்பிரமாயம் மஹாப்பிரமாயம் பிரமாயம் பொறுத்த நூல்களைப் பிரமாயங்களையும், பாகபதம் மதுராகிருமி காபாலிகமுடிய மத்தசாருபங்களையும், சிவாஸம் முன்னிசெய்து நடாத்தவில்லைய வொழுஷ்குகளையும், ஆண்மைப்பந்த முத்திலங்களை களையும் விளக்குவனவா யுள்.

காமிகம் கழுற்றாற ஆகமானது இலெனகிகம், வயதிகம், அத்தியானமிகம், அதிமார்க்கம், மார்த்திரமெனும் ஜங்கற்றினைப் பூட்டத்து. அவற்றுள் இலெனகிமாவது இம்கூயிற் பயன்றால், வைத்திகமாவது மறுகூயிற் பயன்றால், அத்தியானமிகமாவது ஆன் மய்ப்பொருள் விசாரணை, அதியார்க்கமாவது யோகம், மார்த்திரமாவது ஞானமெனவும், இவை யொன்றாகுக்கொள் துயர்வாகும். வீராச மந்திர யீருசவர் தமது மதாதாரசாங்கிரமாக கொண்டன். அவர் மசுடாகமக்குலும் யாதுளாகமத்துலும் அங்வாறுகிலகொள்வர்தாநிக.

(உக)

நட.—வேதப்பொருளுக்கு ஆகமப்பொருள் வேறுங்கொன்பதை யென்பேரல்வார்க் கறியித்திட வெவ்விதம்?

துரு.—ஓகண்மோ. வேதப்பொருளின் கிரிவிளக்கமே யாகமம். வேதத்தின் கருப்பாண்டம் ஆகமத்தின் சரியையிலும் கிரியையிலும் மட்டும்கும். வேதத்தின் ஞானகாண்டம் ஆகமத்தின் யோகமும் ஞானமுமாக கிரிந்திருக்கின்றது. வேதத்தின் மிகுந்து வருகின்றதும், யேத ஜனிதயமாப் பிற்பதும், இவ்வியாசம் உடைவது கடாவிடைக் கடைசியில் எடுத்துக்காட்டியள்ள மாண்புக்கியம் நாரதபரிவிராஜம் இராம நாபினி பஸ்மதூபாலமெனும் டபநிடத்வாக்கியங்களில் வெளிப்படுகின்றபடி பிரமா விஷ்ணு உருத்திசாகிய மூவருக்கு மேலரய (உத்தா யேடா - சதாந்தம்) நான்காவது தெய்வம் கிவமென வறியத்தக்கது மாண 'கிவ' சப்தத்திற்குரிய கிவபெருமானையே யாவரும் வணக்கத்தக்க பதிப்பொருளாக அந்த ஆகமங் துணிவுக்குறிகின்றது. நாரத பரிவிராஜகோபநிடத்தில் (நாதி * * விடை * * கலா * * குலாத் தா * * பாநி * * பாநாபுநித்தர * * உநநி * * உபோநநி) “நாரத சிக்து களை களாதிதா சாந்தி சாந்தியதிறை உந்மநி முகோந்மகி” எனவருமிடத்தில் தொகுத்துக் கூறப்பட்டவைகளே, ஆகமத்தில் விவித்தி, பிரதிஷ்டை, வித்தை, சாந்தி, சாந்தியதை, நிதே

தை, காதை, காதாந்தை, சக்தி, விபாமினி, சபானி, உண்பனை, விழியாபருடைப், அனாந்தை, அனுகாந்தை, அனுசிருதையனான் சோடசகலைகளாகவும் இன்னும் புலவாகவும் விரித்தைக் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆகமத்திற் சரிஷையாதி நான்கின் பாயனைக்கை கொல்ப்படு சாலோகம், சாமிப்பும், சாகுபம், சாபுஞ்சுப் பெண்பாலவடையை முக்கிண்கோபிசித்திற் சாஷேக்கியம், சாங்ஸுப்பியம், சாக்ஷிப்பியம், முந்திலையனுது, சாயுஞ்சு மென் முறையிறழுஞ்சு வசுகின்றன. பிரஹமன்ன. வேதமும் ஆகம மும் அந்தச் சிவபெருமானுகிய பிரஹப்தரூபத்தை திருவாக்காதலின் இரண்டும் ஆகமமினங்கும், இரண்டும் நாதத்தை விளக்குதலின் இரண்டும் வேதவோகைவும் பொரிப்பதும். ஒக் காரணங்களானே அவ் சிரண்டு முதனுவூல்களுமொன்றேயெனவும், அவற்றிற் துணியப்பட்ட பொருளு மொன்றே யெனவுக் கொள்கிடுவர் தெருஞாளுள்ளோர். இம்முடிவுகொண்டே இவ் வேதத்தைக்குறித்தவியாசத்திற்கு வேறுத ஆகமத்தைக்குறித்த வியாசமொன்று கூறிற்றில்ல. ஈண்பிடான்று கேட்டு!

வவதிகளிருக்கி யில்லாதவர்க்கும் வேதவோறி வழியெவர்க்குடிமீ சிவன் ஆகமத்தை யருளிச் செய்தனவென்பதாகக் கூறம்புராணம் பாத்யபுராணம் குதசங்கிவதை வாசித்தலீலங்களாதி நால்கள் கூறு கிண்றனவாகவின் ஆகமம் வேதம்போற் பிரஹானபாக மாட்டாதென்றும், பிரஹானான கீத்தை பதினுங்காணி.இம் அது சீரகில்லை யென்றால் சிலர் கூறுப. கூறுதல் சென்கிவகாண்ட சில காவைரும் அங்கனம் யான்குப. இவ்வாறு நேரிடுவதற்குக்காரணம் உண்மைதலிரி யப் பெருமையே யென்பது எமது காருந்து. என்னை? அவ்விரு பாலார்க்கு மிகைபுடைய பாஷண்ட வாம சோம ஸாகு பைவாகி யாகமங்கள் சொல்லப்பட்டன வென்பது அந்தக் கூறம்புராணத்திற் தூல்களுமாக்கு முறையின் கருத்தன்றி மேலோய காமிகாதியங்களாக கன் அருளிச்செய்யப்பட்டன யென்பது அங்குறைக் கருத்தன்றும். இவ்விதமே அந்தக் கூறம்புராணத்தின் திருக்கல்லான அந்தியாஸம் “காறு வரகன் காபாலன் காற்றும் பாஞ்ச ராத்திரநான்—மாது செய்யும் வாமமுள்ள மங்களச் செய்த நாலாகுஞ்—தேறி மின்றாற் படிசின்றே சியற்றை யுகிற் செப்பிடுவோர்—பாறு தொடரு காற்றி வணப்பில் காலீம் படிச்சிடுவோர்.” எனக் கழறுகின்றது. பாத்மபுராண யென்றது “பாத்மியத்தை” ஆகமின் அது அவ்வார்க் கறப்பினச் சுல்யபெனப்படுமென்பது கூறு கட்டுகிடக்கன் விளக்கினும்.

ஈசுவரகமங்கட்டு இப்பிலேற்றுவார் குற்றனைத்தும் பிரமலித்யாவிலாச சிரகன மெனும் பழுத வாய்விளக் கும்பத்துவ ஸ்ரீகாணமெனும் அதிகாரத்துவம் மேர்வேட - நுதிவாயிலாக என்கு கண்டிக்கப்பட்டது. அன்றியும், பதினாங்குசிறி தமி வென்றும் பூராணம் பன் ஸிட்க்காரிதும் ஆகமத்தைப் புகழ்கின்றது. ஈசுவபுராணத்து வாயு சுங்கிலத்யானது தேவர்களுக்கு ஆகமயனிக்கப்பட்டதனாக சாலப்புகள்து ஆகமமெறிந்தலா ஞானம் ஞானமாக மாட்டாதன மூற்றங்கள் காத்திக்கின்றது. இந்த ஏதுக்களால் வேததிரி வழாத யாவர்க்கும் ஆகமமுட்பாடும் பிரமாணமுாமென்றல் பெறப்பட்டதும் காத்துக் கிடிக்கும் வேதரூதலிய பதினாங்கு வித்தத்தையப்போல ஆகமம் பொதுவாக விசீடமாட்ட வாசுவாஸமயதுவா பிருத்தலின் வித்ததையினு வொன்றுக் அந்த ஆகமம் வைக்கப்படகில்லை யென்பதுமாற். சிவாதங்கிரக யெம்திய ஆஸ்யாக்களாற் சொல்லப்பட்ட நியாயம் ஸமிருதி முதலியவற்றை யொப்புக்கொள்ளி அச்சியபரஞ்சுடால்அரு ஸிசுசெப்பப்பட்ட ஆகமத்தையாப்புக்கொளாமதியும் ஒருமதியாமோ ஆகாதிதன்க, வேதத்திற்கும் ஆகமத்திற்கும் பேதங்கண்டிலென்ன ஸிலகண்டபாவியமும், வேதாந்தமும் ஆகமாக்கறமும் பெரியவர்க்கு அபேதமென்ற திருமூலங்களும் திருமந்திரத்து “வேதமொடாகமம்” என்ற தொடக்கத்துச் செய்யுளும் குறுகின்றன. அன்றியும், திரு ஞானசம்பந்தப்பின்னோயா தேவரை திருவிற்கோலத்துப் பதிகம் ஈ - வது திருச்செய்யுளும், திருவொற்றியூர்ப்பதிகம் கா - வது திருச்செய்யுளும், சுந்தரமூர்த்தியடிகளார் தேவா ரம் திருக்கானப்பேர்ப்பதிகம் அ - வது திருச்செய்யுளும், திருவா ஞுப் பரவைப்புண்டன்னிப்புதிகம் ஈ - வது திருச்செய்யுளும், திருக் கயிலாயத்துப்பதிகம் அ - வது திருச்செய்யுளும், பூஞ்சு மணிவாகப் பெருமானு திருவாசகத்துச் சிவபுராணத் திருச்செய்யுளும், சிர்த்தித் திருவகனும் ஆகமத்தை மேற்றுவாக விளக்கி வழுத்துகின்றன. இத் திற நாலாசிரியர்க் ஞானர்ச்சியினும் ஏனெனு ஞானர்ச்சி மீக்கொள்ள தென்றல் பேலோர்கொள்ளுக்காதலும், எம்பிரானுகி இளம்பெருமா ஞுகி உம்பர்கோனுகி யான்மீப் பரிபூரண ஞானவியாபகப் பொரு ளாயிராங்கிற பகவானுகிய ஸ்ரீக்ப்பிரமணிய பரமாத்துமானினா பேருருவத்தை அனைக் பிரமாண்டாதிபதியாகிய தூபன்யான் தரிசிதா ளான்று அவன் அப்பேருருவத் திருநாவிற் சிவாகமங்கள் கிழவெற்

வேதத்தைக்குறித்த வியாசம்.

கடு

ஸ்ரீருக்கக் கண்டனனைக் காந்தங் கூறுதலின் அவ்வாகமம் புதுவ தல்லாப் பண்டைநூ ஸாதலும், வேதமும் ஆகமமும் பிரயாணமெனக் கொள்ளுஞ் மார்க்கமே வைத்திகசைவ மெனப்பட்டும் இதுவே தாய்யா ஞா சம்மதமுமென்றாகு அவரது திருப்பாடலில் “வைத்திகசைவ மழுகு” எனவருதலு முணர்க.

(ஏ.2)

சீட்.—ஆகமத்தின் வழிநூல் சார்புநூல்களைவை? ஆகமத்திற்கு வேலூய தந்திரங்களைவை?

தீரு.—மிருகேந்திரமாகிய நாரசிங்கமுதல் விசுவாண்மகம் சுருக வள்ளுகிறுதோற்றேழும் உபாகமமாம். இவைகளே வழிநூல்கள். உக்கி ரக்கிணாதி சத்தியச்சோதி பிரகற்பதி முதலியோர் சொற்ற போக கார்ணக, மோகஷ்காரிகை, பரமோகஷ் நிராசகாரிகை, நாதகாரிகை, தத்துவப்பிரகாசிகை, தத்துவசங்கிரகம், தத்துவத்திரய நிர்ணயம், இரத்தினத்திரயமெனு மோரொட்டும் அஷ்டப்பிரகரணமாம். இவை களே கார்புநூல்கள்.

பரமசிவஜுடைய தற்புருஷம் அகோரம் வாமம் சத்தியோஜாத மெனு நான்குமுதங்களா னுபதேசிக்கப்பட்டவைகளைக் கேட்ட காரு பர், தக்கிணா வாமர் பூதலாஹும் பெயரிய நால்வராற் செய்யப்பட்டவை காருடம், தக்கிணம், வாமம், பூதமெனு நான்குதந்திரங்கள். அவற்றுட் காருடத்தந்திரத்தில் எத்தகைய பிணியையுங் தீர்க்கத்தக்க மருந்துகளும் மந்திரங்களும், தக்கிணதந்திரத்திற் பகைள்ளை வெல்லத் தக்க மந்திரங்களும், வாமதந்திரத்தில் இரசவாத முதலியவைகளும், பூததந்திரத்திற் பூதப்பிரோத பிசாசகளை யோட்டத்தக்க மந்திரங்களும் மருந்துகளும் ஆங்காங்குக் கூறப்பட்டுள்ளன. இவைகளுஞ் சார்புநூல் களாம். [தக்கிணம்=ஸபரவ சம்பந்தம். தந்திரம்=கிரியை.]

பாசுபதம், மகாவிரதம், காபாலிகமெனு நூன்முன்றும் அதி மார்க்கநா லெனப்படும். இவை முறையே அசுத்தமாயையிலும் கித்யா தத்துவத்திலும் காலதத்துவத்திலுமூன்ஸ மூன்று உருத்திரராற் செய் ப்பட்டனவாம். இவற்றை யதுசரித்து நடப்பார்க்குமொழிந்தமுன்று தத்துவங்களி லுரியதொன்று கதியாயெய்தும்.

மஹாவிஷ்ணுவினுற் சொல்லப்பட்ட பாஞ்சராத்திரம், வைகாநச மனு மிரண்டும் வைணவசமயத்தை யுணர்த்தும். வைணவத்திற்குரிய கமம் இவ்விரண்டோயாம்.

(உ.உ.)

ஈடு—ஆகமாச்சி மாவதியாது?

குரு—சிவாகாரத்தின் ஞானபாதமே ஆகமாக்கம். அதனே மேற் கொற்ற மாந்திரம் சித்தாந்தமெனப்படும், சித்தாந்தமெனபது முடிரத் மூடுவதையும் பொருள்து. இமருடிஷ்வர் எருக்கி சினகவந்தது சிவஞானபோதும், இல்லியாததனின், இவளாரவாக்மூத்தில் எடு—வது பாசுவிழோசனப் படிஸ்தில் கூ—வது அத்தியாயத்தினுள்ள பள்ளின்னி வடமெழுச்சுக்கிரமென்றாய். ஸ்ரீமாணிக்கவாசக சுவாமிக் கால திருவாதவுறட்டங்குக்கு ஸ்ரீகண்டபரமஸிவனு ரதங்கரகஞ்சிகெப் பாக்கு ஏடுத்தருளியகாலை அச் சிவஞானபைய திருக்காத் திருத்தது இச் சிவஞானபோதுமேயெனத் திருவாதவுற் புராணத்துந் திருப் பெருந்துறைச்சகுக்காதெனிகின்றது. இந்தப் போதமானது திருக் கவிளாயகரியி வெழுந்தருளிய ஸ்ரீகண்டபரமஸிவனால் திருத்தத் தேவருக்கும், அவராற் சனற்குமரமுனிவருக்கும், அம் முனியாற் சத்திபதுஞானர்சனிகளுக்கும், அத் தரிசனிகளாற் பரஞ்சோகிழுனி வருக்கும், அம் முனிவரால் திருவெண்ணப்பகுதூர் - மெய்கண்ட தேவருக்குமரக ஸ்ரீதுசிக்கப்பட்டது. அம் மெய்கண்டதேவர் அதி யினாயியிலேய அதன்பொருளைத் திருவெண்ணப்பந்தூர்ப் பொல் வெப்பின்னொராலேப் ஸிரயகாழ்த்தி இனிதுபதேசித்தருள வணர்க்க வர்: மின்னர் அப்பியினொயாரது கட்டளைப்படி அப்போகுப்பொருளை (இத்தமிழ்நாட்டிற் குப்போகமாமாறு) தமிழிலமைத்துச் சிவஞான போதவினைப் பெயரிட்டுத் தன்சிப்பக்கட் கனித்தனர். அவர் பல்லோ ருந்தாங்க கள்ளகம பண்டிதாகிய திருத்துறையுர் - அருணங்கிசிவா ஸாரியர் அப் போதத்திற்கு வழிநூலாகச் சிவஞானசித்தியாகோய நாலீசு செய்க்குறுளினர். அது பரபக்கம் சபக்கமெனும் இருக்கற்றது. இத்துற்கு உணவும் பலவுள். கொற்றவன்குடி - உமாபதிசிவாசாரியர் சார்புதாவாகச் சிவப்பிரகாசமெனு நாலீசு செய்தருளினர். இவ்வா ஸிரியாருளிய திருவருப்பயனும், சினுவெண்பரவும், போற்றிப்பெற்றுக்கூடியும், கொடிக்கவியும், நெஞ்சுவிதொதும், உன்மைநெறிவிளக் கழும், சங்கற்பளிராகரணமும், திருவியலூர் - உய்யவர்க்கதேவ ராஜருளிய திருவர்த்தியாரும், திருக்கடவுழர்-உய்யவந்ததேவ ராஜருளிய திருக்களிற்குப் படியாரும், மேற்கொற்ற அருணங்கிசிவாசாரிய ராஜருளிய இருபாக்கு பஃதும், திருவதிகை - பன்வாசதங்கடர்தா ராஜருளிய உண்மைவிளக்க மூலு சிவாகம ஞானபாதப்பொருளைச் சுருக்கி யினிதுளின்க்கு நால்க

ளாம். இப்பதினினரு நால்களோடு மேலீஸ் சிவஞானபோதான் மூன் ரணியுஞ் சேர்க்கிற பதினூன்காம். இவற்றையே சித்தாங்கால் பதினூன் கென்ப. இவற்றுள் கொடிக்கவி ஜில்லை கட்டாஜா து உற்சவத்தோடு கொடிக்க மொன்றவில் ஏருது நின்றிருந்த கொடியை யேறும்படியருளிச்செய் மப்பட்ட காரணத்தான் “கொடிக்கவி” எனும் பெயர் பெற்றது. திருக்களிற்றுப்படியார் கூடைசர் கன்னிதூயின் வைக்கப்பட்ட பேர்ட்து அதனை அச்சன்னிதிப்படிக் கற்களிறுக்கையானெடுத்துத் தில்லை கூடைச சிட்யாரித்தக காரணத்தான் அது “திருக்களிற்றுப்படியார்” எனும் பெயர் பெற்றது. வடமொழிச் சிவஞானபோதத்தை முதல்யள்ளாக கொண்டுத்து அச்சுக்கிரங்கட்டு ஆதி சங்கராசாரியருளுடைய சீடுபாம்பாரிலொருவாகி நூற்றெட்டுபெநிடத்தத்திற்கும் பாஷ்வாநிசெய் த கித்தியாரண்யர் தமது ஏகான்மவாத பாமாக வடமொழிசில் ஒரு நாயெழுதி வைத்தனர். அது எவ்ருமெடுத் தாளப்படாமே யானா கிடக்கின்றது.

திரிலோகனகிவாசாரியர் சம்ஹகிருதந்தி வருளிச்செய்த சித்தாங்க சாராவளியும், தத்துவப்பிரகாச எவாமிகன் தமிழி வூத்விச்செய்த தத்துவப்பிரகாசமும், சிதம்பரம் - மஹநானசம்பந்த ராதூரிச்செய்த சூசவசமயகூறியுஞ் சிவாகம நெறியுணர்த்து யான்களாபி. அராதத் திவாசாரியர் வடமொழியில் வருளிச்செய்த கதுவேதநாற்பரிபங்கிரக மும், துப்பைய தீவிதிச் வடமொழியில் வருளிச்செய்த சீவத்துவ விவேகமும் வேதாகமசம்மத நூல்களாம்.

மெய்கண்டதேவருளுடைய சிரதானசீபர் மேல் சினக்கப்பட்ட அருணர்தி தேவலொனவும், அவருடையசீபர் திருக்கப்பங்கத - மறை ஞானசம்பந்தரொனவும், அவருடைய சீபர் மேல்சினக்கப்பட்ட கொற்றவங்குடி - மாபத்யாமானவு மறிக, இந்கால்வருங் கைவாச பரம்பனாச் சுந்தரானுசாரிய மொனப்புவீர், இப்பாம்பா ஆகிரியர்களைத் தொடுமானுர் எங்காட்கண்ணியில் குருமாயின்வனங்கத்தில் கங்கு குதித்துள்ளர். அவர்வாங் தங்கருத்திற் கிடையாத மற்றும் மத்துருட்க சூன் எவ்வரையுஞ் துதித்தாரவளர். அதேத் துடியார்வனங்கத்திலும் முருளுளுளசம்பந்தப் பின்னொயார் முதலிய பெரியானாத் துதித்துவங்கா ஓயன்றி மற்றுமாந் குதித்தாரவளர். ஆகவே இத்தாயுமான சுவா மிக ஸினிச்செலை அளர் வெளிசிட்ட பெரியார்களிலிருந்து ஒருவில் மான தீவுவயியன்க. இது நிற்க,

கல்லாலின்கி மூழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீபரமசிவனுர் சனகாதிமுனி வர்தால்யர்க் குபதேதசித்த திரிபதார்த்தவஞ்சௌம இந்த ஆகம னானாட் தாவெனனக் காந்தபுராணமும், அந்தச் சிவனூர் சனகாதிமுனிவர்க் குபதேசிக்கும் வழியில் திருநங்கிடேவர்க்குக் குருமாடு விளங்க வெனு அந்தநிதேவர்க் குபதேசிக்கந்தருளிய கொறி வேதாகம நேற்பேபயனத் தருமசங்கிறதுயுன் ஈந்துதலை யாடின்கால் வேதாகமமுடி பொன்றே யெனவும், அவ் வேதாகமங்களே அத்துவித ஞானவாழ்வுப் பயர் பன வெனவும், மேன்மிழற்றியவாறு கைவாசமரம்பனாக் குருமாடு ஏற்பட்டதுண்டெனு மறிவு தறிவுடையர்க்கு நனிமெலிதாம்,

(ந.க)

ச.ட.—இன்னும் வைத்திகங்கவ சதாசாரத்தைத் தலக்குகின்ற தமிழ்நால்க எனவை?

துரு.—திருநானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் தேவாரத்திருமுறை மூன்றும், திருஶாங்கரகங்காயனார் தேவாரத்திருமுறை மூன்றும், சுதாரமூர்த்திளாயனார் தேவாரத்திருமுறை யொன்றும், மணிவாசகப் பெருமானுர் திருவாசகத்திருமுறை யொன்றும் தமிழ்வேதங்களெனப் படும், திருமுறைக்கணக்கில் எட்டாம், இவையற்றை பறுஷிச்செய்த நால்வருஞ் கைவஶமயாகாரிய ரொன்புவர். ஒன்பதுநாயன்மார் அருளிச்செய்த திருவிலைச்சப்பா ஒன்பதாங்கிருமுறையாம். திருமுள்ளாயனுருவுளிச்செய்த திருபந்திரசெய்தியுண் மூவாமிருமும் பத்தாங்கிருமுறையாம், ஸ்ரீசோமநக்தரக்கடவுள், காநாக்காலம்மை, ஜூயடிகள் காடவர் கோன், சோமான்பெருமாள், நக்கிரர், கல்லாடர், கமில், பரனார், இளம்பெருமானடிகள், அதிராவடிகள், திருவெண்காட்டடிக ஓரகிய பட்டினத்துப் பின்னோயர், ஈப்பியாண்டார்கம்பி இவர்கள் பாடியருளிய காசவப்பிரபந்தங்கள் பதினேராங்கிருமுறையாம். இப்படிவருங்கார் மாவிரென்னின், முன்னை முதுவராய அபயகுலசேகர சோழனுரும், நப்பியாண்டார்கம்பி மென்க, பெரியபுராணமாகிய திருத் தொண்ட்புராணத்தைப் பன்னிரண்டாங் திருமுறையாகக் கொள்க, இப்படிக் கொண்டவர் அங்பாமசோழன் முதலினேவான்னுஞ் சேக்கீழார்ப்பானம்.

இப் பன்னிரண்டேதிருமுறைச்சாரும் வேதத்தின் ஞானகாண்டப் பொருளை ஆகமத்திற்கு மாறுபடாவன்னாம் அறிவித்தலின் வேதந்துசித்தாங்தசமரங்களாம். அருணகிரிநாத சுவாமிகளின் திருவாசகா

வேதத்தைக்குறித்த வியாசம்.

கூ

இப் திருப்புகழ் - திருவகுப்பு - கந்தரந்தாதி - கந்தரநுழுதி முதலிய நால்களும், சிவவாக்கிய சுவாமிகள் ரூஸிசெய்த சிவவாக்கியமும், கண் ஞுடைய வள்ளளா ராருளிசெய்த ஒழில்லொடுக்கமும், தாயுமான சுவாமிகள் பாடலும், குமரகுருபர சுவாமிகள் திருவாக்காகிய திருச் செந்தூர்க் கந்தர்களிலென்பா - சிதம்பரச்செய்யுட்கோவை முதலிய நால்களும், பாம்பன் - குமரகுருதாசசுவாமிகள் ரூஸிசெய்த செய்யுள் வடிவான பெருநூல் சிறுதால்களும், வசனவடிவான வியாசமுதலியன வும் அவ் வேதாந்தசித்தாந்தசமரச நால்களேயாம். இச் சமரசங்கு எமே நல்லாரடையு நன்னிலையாகும். “வேதாந்த சித்தாந்த சமரச நன்னிலை” என்று தாயுமானசுவாமிகள் சாற்றியது மிதுவன்றே.

சித்தாந்நால்க் களனப்படுந் தமிழ்ப்புத்தகங்களிற் சிவசப்த அங்கோரம் ஆங்காங்குக் காணப்பட்டனும் அவை யெல்லாம் எழுத்து - சொல் - பொருள் - யாப்பு - அணியெனும் ஐந்திலக்கண்ததிற்கும் பொருத்தமில்லா வழுச்செய்யுள்கண்ணும், மிக விளர்த்தசெய்யுள்கணையுமே யுட்கொண்டிருக்கின்றன. அன்றி, இன்றுகாறு முன்டான சிறந்த நூலாசிரியராவது உலோயாசிரியராவது பிரமாணமாக எடுத்தாளமே வாளா கிடக்கின்றன. அன்றி, வேதாகம புராணத்திகாசங்களிலுள்ள சில சரித்திரங்கட்டு மாறுகோள் கூறுகின்றன. அன்றி, ஒரு புத்தகத்தை யொருபுத்தகம் இழித்துாத்துப் பொய் யேற்றுகின்றது. சில புத்தகங்களில் வேதமுதலிய சுருதி நின்தை காணப்படுகின்றது. இன்னன காரணங்களானே அவற்றை யாழும் பிரமாணமாக வெடுத்து ஆண்டிலம். அவற்றிற் சொல்லப் படும் வைத்தியம் யாதாயினு மாக. நீர்க்.

வடமொழி நால்களிலுங் தென்மொழி நால்களிலும் பதியாகிய சிவபரஞ்சடனாயே பெரியபொருளை நூலெல்லாம் பதினாலென வும், பசவாகிய ஆன்மாவையே பெரியபொருளை நூலெல்லாம் பசநூலெனவும், பாசமாகிய ஜடப்பொருளையே பெரியபொருளை நூலெல்லாம் பாசநூலெனவுமாட். வேதாகமங்களை யொப்புக்கொண்டு இந்த ஆன்மாவே சிவனெனக்கூறு நூலும் பசநூலில்டங்கும். இவற்றுட் பதிநூலைன்றுமே பெரியோரா னங்கீகரிக்கப்படுதல் பழுதறு பண்டையார்வழக்கா யிருக்கின்றது. என்னை? “பசநூல்கற்கும்—பிச்சாக் காணு கண்வாய் பேசாதப் பேய்க் கோடே” என்றார் திருவிசைப்பாவில் திருமாளிகைத்தேவர். இவ்வண்ணம் பக்தால் தள்ளப்படுதலின், பாசநூல் தடையின்றித் தள்ளப்படுவ

தேவார், புராண பிரகிருதியை மிரண்டிற் பிரகிருதியே பெரிடெ
லும் சபோராது கடவுள்மூலம் (நிர்ச்சர) சாக்ஷியசால்லிரும்போலும்
ஊங்களே பாசனானாப்.

(உ. ५)

கீடு.—ஈவராஸ்திரங்களின் சூடுக்கந்திர் பிள்ளைவார்ஷி
பெண் “ஏ” இல்லித அடையாளமியான் ஸ்திரக்கிறது. கன்
தெற்று ?

குரு.—நுகர நுகர மகாரங்களாகிய மூப்பிரணவத்தின்
யடக்கியுள்ள சாதப்பிரயோகிய ஒம் என்பதன் மூர்ப்ப வழியே
அது அதிகான விருத்தவொருப்பும் சிவசத்திப்பிடமெனும் துவியட
வென்றும், சிங்கிற்பது மூலங்களம்பெம்மூஞ்சு சிவலிங்கமென்றும்,
மூத்துயே பிரதுமென்றும், நாதமென்றுஞ் சொல்லப்படும். செநும்
உங்கட்டுத்துவ மூலநாரா பீடபெண்ணும், நிலவடிவ அதிரியை
பிரமாநியனவும், அது மூலக்கணபதி நிலயமெனவும், அக்கண
பதி சொருபமாகிய பிரணவாதாரமெனவும், அக்காரங்களின் சிக்
தெணவும், வேதாந்த சிரசாய்நிற்கும் மொனக்குறி யெனவும்,
ஊயமியழுத்தெனவும், பிள்ளைபார்க்கி யெனவும் பேசப்படும். இந்
சொற்களை கிரிக்கின் வரம்பின்றி ரடக்கும். அக்காலியினை யாதாத
மோராமுத்தைத் திட்டத் தொடங்குமுன் திட்டத்தெலான்வதாத
யாதாஜமொரு கிரியை கிக்கினமின்றி நிறைவேற்றிக்கொள்
வான் அக்கிரியைக்குமுன் பிள்ளையார் உருப்பிடித்து வைத்திரிய
கைச் சிவனும். பெரியோனுற் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பிண்டத்தில்
நாரக சூகாரம் எவ்வித மனமக்கப்பட்டுள்ளதோ அவ்விதமே நமி
ழிதுங் கிரந்தத்திலும் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஏனைப்பாடை கே
முத்துக்களில் அவ்வித மனமக்கப்பட வில்லை.

(ஈ. ५)

கீடு.—வேதாந்தத்திலுள்ள மஹாவாக்கியங்க ஜொவை ? அவை
களின்பொருள் ஜொனை ?

குரு.—இதுக்குவேதத்து ஐதரோயாரண்யகோபநிஷத்து மஹா
வாக்கியம் பிரங்குனம்பிரங்கம். இதன்பொருள், பிரங்குனம்—பிர
ங்குஞ்செல்சொருபமாகவள்ளது, பிரங்கம் = பராபர வள்ளுவாரம்
பராமாஸ்பர, என்றுவர்து.

பெரியஞானமென்றத்தால், அன்னானயாவது, கேள்வித் திகாரமாவது பிரயக்தினுடைய சொருபமாகமாட்டாதென்று ஒரு தலைபான தீர்வையாகும். ஆகவே பிரமம் சிர்கிகாப்பொருளாம். இப் பொருளுக்கு அதன் சொருபமாகிய பெரியஞானம் குணமாம். அப்பொருள் குளியார். சுனத்தைச் சுந்தியெனவும், குளியைச் சுந்திமானுடு சுந்தினனவுக் கூறுப். இவ்வள்ளப் பேதுபோனு மென்னின், குரியிசிரணமுந் குரியதும் போதுமென்க. இங்குப் பிரமத்திற்குக் குணங்கூறுதலின் வேதத்திற் சொல்லப்பட்ட நீர்க் குணப்பிரம மல்லாத சகுணப்பிரபோ வெள்ளின், அன்றுவன்வாறநன்னின், பிரக்குதிபின் இராகத நாமத சாத்துக்கிக்க ளாகிய மூங்குணங்களுள் ஒன்றுவது இரண்டுமாவது மூன்றுமாவது கிருயியாவ துள்ளது சகுணப்பிரமம். அக்குணத் தொன்றுமில்லாதது சிர்க்குணப்பிரமம். இப் பிரமத்தினது தாதாண்மீய சக்தி அதாவது மேல் விளக்கிய சுந்தி நீர்க்குணை விட்களை மென்வாம். இது ஆகமங்க்குறவன்னம் கிருபை, சருவங்குதை, திருப்தி, அனுத் போதம், சுவதந்தெத்துவம், விசுத்ததேகம், அநந்தசக்தி, சிராயம் எனும் எட்டுக் கல்யாணகுணங்களாய் விளக்குப். விளக்கவே அந்த நீர்க்குணப்பிரமம் என்குணத்து எனவாம். யாதோரு குணமில்லாதது யாதோரு பொருளாகாது. குணமுந் தனியே பிராது. அதனால் ஆன்மகுணமாகிய கேயல் அறிவுவத்தானே பிரயமிடதும் ஆன்மவாதி குற்றை யவலக்கூற்றிறன மறுக்க. “சிவன் சர்வவைச் சுரிய சம்பந்நன்” என்று அதர்வசிகோபசிடதம் அர்த்துகின்றதா உம் என்குணவன்னாட பற்றியேயாம். “கோவில் போற்றிந் குணமில்லே யென்குணத்தான்—ஒளை வணக்காத் தலை.” என்று திருவன்னாவனுர் தெரித்ததோம், “தானு யென்குணன் சங்கரன்” என்று பிங்கலநிகண்டர் கூறியதோம் அது. [அனுத்திபோதம்=அனுதிமுந்தக்தன்மை.]

இம் மறைவாக்கியத்திற் பெரியஞானத்தை ஏடுடையது பாரமான்மாவென அறியப்பட்டதனுர் சிறியஞானத்தையுடைய ஜீவங்மா வண்டென்பதும் பெறப்படும். பட்டவே அவ்வாணம் சுந்தியாகிய ஞானத்தைச் சுருக்குவின்ற ஆண்வயமறும், அந்த ஞானத்தைக் கண்மைல் வழியே சிறியஞானங்கிசப்பட சிற்கின்றமாயாமலறுமிழுண்டென்பதும் பெறப்படும். மலம் மூன்றும் பாரபெறுங் சொல்லி ஷட்க்ரும். பிரஜான மென்பதிறுள்ள (பூ) ‘பிர’ எனும் சொ

கருக்கம் சண்டி அதிகத்தை அதிபுத்தயத்தை விளக்கின்றது. எது பொலு மென்னின், “மிருஞாம்” என்பதுப் “பிராசாரியன்” என்பதும் அதிகருணாம், அதிபுத்தமாசாரியனைப் பொருள்விளக்கற்குப் பிரவெணு முபாருக்கம் அவ் சிருபொழுதிக்கண்ணும் சிரலே சின்றவைபோதுமென்க. அதனு எதிக்குஞானம் பெரியஞானமெனப் பட்டது, பிரங்குஞானமெனும் பெரியஞானம்.—பிற்கு வியபுகீக்கிய விதைண மொழியாம். (தூங்) ‘ங்குஞாம்’ என்னுது (புதூங்) ‘பிரங்குஞாம்’ என்றஞால் இதுவே துணிபொருளொன்க.

இதிற் பதி பசு பாசுமெனு மூன் அம் வந்தமைகான்க.

யது ஏங்கேவதத்துப் பேரகதாரன்யகோபனிஷத்து மஹாயாக்கியம் அஹம்பிரஹமாஸ்மி. இதன்பொருள். அஹம்=(தேகந்தோடு உடிய) நான், பிரஹமாஸ்மி = (பிரமர்தந்னமை யடைந்து) பிரஹமாகின்றேன். எ - று.

இது ஜீவனமுக்கதனைனும் ஞானி ச்ரங்குகிளையாம். இத்தான் கிய உள்ளிடத் திருக்கின்ற அதாவது ஆன்மாவுக் கான்மாவா மிருக்கின்ற அந்தரியாமியே அவ் வறுங்பத சுதந்திரவள்ளது. அவ் வள்ளுவை சீக்காமல் அத்துவிதமாய் திற்கின்ற ஆன்மாவுக்கும் அச்சுபத முரியைபாயிற்று. அதை அந்தரியாமி ஆன்மாவின துள்ளக்குணக்கி லிருப்பவனதலிற் குவழன் எனப்படுவான். அவனைத் தக்க ஓராபாசனைத் திருவருண்ஞானத்தா னறிந்து ஜீவக்கந்திரமின்றி திற்குகிளையே பரிசூரண ஞானிகள், அது சிவசமான கதியாம்.

இம் மஹாவாக்கிபத்தில் நாவெனுபான்மா அறியப்பட்டவழியே அதன் பாசமு மறியக்கிடக்கின்றது, இதிலும் பதி பசு பாசு மெனு மூன்றும் வந்தமை கான்க.

சாமவேதத்துச் சாங்கோக்கிபோபனிஷத்து மஹாவாக்கியம் தந்தவுமஸி. இதன்பொருள் தத்=(பரமான்மா வெனப்படும்) அது, துணம்=(ஜீவான்மா வெனப்படும்) சீ, அகி=ஆழினா, எ - று.

அந்தச் சிவபரஞ்சுடரும் சீயும் அனுதியத்துவித சம்பந்திகளா மிருக்கின்றனவீர். சூரியன் தொலியினுற் கண்ணிற்குப் பார்க்குஞ்சக்தி யுண்டாவதுபோல அந்தப் பரஞ்சுடரின் ஞானத்தாலே உண்ணறிவு பிரகாசிக்கின்றதென்று குரு சீதாங்குபதேசிப்புகே அவ்வாக்கியப் பொருள்.

இம் மஹாவாக்கியத்தினும் ஜீவான்மா அறியப்பட்ட வழியே அதன் பாசமு மறியக்கிடக்கின்றது. இதினும் பதி பச பாசமெனு மூன்றும் வந்தமை காண்க.

அதர்வணவேதத்து மாண்டுக்கிரோபநிஷத்து மஹாவாக்கியம் அயமாத்மாப்பிரஹம்மம். இதன்பொருள், அபம்=அந்த, ஆத்மா=பரமாத்துமாலே, *பிரஹமம்=முந்ரெசாற்ற-பிரயம். எ - ஶ.

அயமென்பது சமீபந்தையே குறிக்கும்; அதனால் அஃ தந்த ரத்துமாவாகிய கடவுளுக்கே யுரிய சப்தமென்பர் வடநாலார்-அயமாகிய அந்தவெனு கட்டு இந்த வாக்கியத்திற்கு அன்றை யாப் மேற்போக்கு தத்துவமலி வாக்கியத்தில் 'தத்' எனும் பதப் பொருளாகிற்கும் பரமாத்துமாவைக் குறிப்பதாகும். ஆகவே முதல்வாக்கியத்திற் சொல்லப்பட்ட பெரியஞானப்பிரயம் இந்தப் பரமாத்துமாலே யல்லாமற் சீவாத்துமா அன்றையும் முடிவு கூறிற்று இங் நான்காவது மஹாவாக்கியமென்க, ஆத்மாவென்பது கியாபகமெனப் பொருளாம். அயமாத்தயா வென்பதற்குச் சீவான்மாவென்று பொருள்கொள்ளத்தக்க ஆன்மாவாகிய தான் எனச் சின்னால்க எருந்தமுடையின், அது பரமான்மாவின் அனுதிக் கலப்பாகிய அத்துவிதத்தால் யப்சரித் துணைப்பதென்றாலும் இப் பொருள் “அரங்கொடுகோர்த்தி” என்ற ரெடுக்கத்துச் சிவஞான போதச் செய்யுளானும் வல்லியுறுத்தப்படும்.

இம் மஹாவாக்கியத்தினும் ஜீவான்மா அறியப்பட்டவழியே அதன்பாசமு மறியக்கிடக்கின்றது. இதினும் பதி பச பாசம் மூன்றும் வந்தமை காண்க.

ஈங்கு, அது சீயானும் ஆகின்றுவியெனப் பொருள்படு தத்துவமலி வாக்கியத்தைக் கேட்ட தீடன் பெரியஞானமே சொருபமாகவள் எது பிரயமெனப் பொருள்படு பிரங்கானம்பிரஹம்மெனும் வாக்கியத்தினால் அது என்பது இத்தன்மைத்தெனச் சிரிதிப்பவஞாவான், அந்த ஆத்துமாலே பிரயமெனப் பொருள்படும் அயமாத்மாப்பிரஹம்மெனும் வாக்கியத்தினால் பெரியஞானமே சொருபமாகவள் அது ஆத்துமாலே; அந்த ஆத்துமாச் சிறியஞானமூன்ஸ் ஜீவாத்துமா அன்றெனத் தேவிபவஞாவான் நான் பிரயமாகின்றேனவைப் பொருள்படும் அவற்றியிருக்கமாஸ்மியெனும் வாக்கியத்தினால் நான் ஜீவத்தன்மை நீங்கி அந்தப் பெரியஞான சொருப பரமான்மா வர-

இப்பிரமத்தன்மையை யடைஞ்சு பிரமாகின்றென் சிவசமானக்கீ
யடைகின்றென்ன நிட்டை கூடுபவளைவான். கேட்டலீஸ் கிரவண
மென்றும், சிர்தித்தலை மனனமென்றும், தெளித்தலை சிதித்தியாரன
மென்றும், நிட்டையைச் சமாதியென்றும் வடநூலார் மொழிப்.
கேட்டல் ஞானத்திற் சரிஷய, சிர்தித்தல் ஞானத்திற் சரிஷய, தெளி
தல் ஞானத்தில் யோகம், நிட்டை ஞானத்தின் ஞானமாம். இவற்ற
உண் முன்னெனியவிரண்டும் அபரஞானமும், பின்னையவிரண்டும் பர
ஞானமும் மாம்.

மஹாவாக்கியங்கள் ஆஸ்மாவினது பந்தமுத்திகளையே விளக்கு
கின்றனவாகலிற் பந்தமுமில்லை முத்தியில்லை மென்பார் கூற்று
எவ்வாற்றானும் பொருந்தாமை கான்க. அவ்வாறு கூறுங்கற்றார்
சவாதுபவத்திற்கும் விரோதமாம். அவ்வாறுபவம் சினாவுஞ் சருக்
கணையும் போறலின் அறுபகிக்குப்பொரு எான்மாவும் அறுபவர்
பொருள் பரமான்மாவுமாம். ஆகவே இங்ஙனம் அபேதவாதமான
ஏகப்பொருள்வாத மெட்டுணையேனு மியையாது. திருவிசைப்பா
வில் திருமாலிகைத்தேவர் “பேத வாதப்—பிக்க்கணாக் கானுக்கள்
வாய் பேசாதப் பேய்க் கோடே” என்றபடி, பேதவாதமான துவி
தப்பொருள்வாதமு மியையாது. (ஏகம் துவிதம்) ஒன்று இரண்டு
அல்லத் அத்துவிதமொன்றே மியையும். இதனை ஒழிவிலொடுக்க
நூலார் “என்னுணை பென்னுணை பென்னுணை யேகமிரண்—டடன்
ஞமற் சம்மா விருவென்று—சொன்னான்—திருஞான சம்பந்தன்
கொழி சாட—ஏருளாளன் ஞானவிலை தன்,” என்றும், அருண
கிரிநாதசவாமிகள் திருப்புகழில் “ஏகபோகமாய் சீயுநானுமாப்?”
என்றும், கந்தரதஷ்டுதியில் “சம்மா விருக்கால் ஸ்ரவென் ரதுபே—
யம்மா பொருளான் றுமறிந் திலடேன்,” என்றும், தாயுமான
சவாமிகள் மெளனக்குருவனாக்கம் ஞி-வது செய்யுளில் “இரண்
டொன்றென்னுமோர்—மானத விகற்பமை வென்றுநிற் பதுநமது
மரபென்ற பரமக்குருவே” என்றும், தேஞ்சோய்யாகந்தம் க-வது
செய்யுளில் “ஒன்றே டிரண்டெனுச் சமரச சொருபசுசு முற்றிட”
என்றும், மண்டலத்தின் உ-வது செய்யுளில் “ஒன்றிரண்டாய்
விவகரிக்கும் விவகாரங் கடந்து” என்றும், பராபரக்கண்ணியில்
“ஒன்றிரண்டென் றுன்னு வனர்வகொடுத் துள்ளபீடி—பென்று

* “#குப்புவட்டை வாய்மூத்துக் கண்டார்ளாப் போல-விருப்புவட்டா
வின்புகுணல் மேவுங் ஜெந்காணோ” எந்தாயுமானாகுஞ் சொல்லியருளினர்.

மென்னை வையா யிறையே பராபரமே.” என்றும், பைங்கினிக் கண்ணியில் “உன்னுமை லொன்றிரண்டென் ரேராமல் வீட்டுநெறி— சொன்னுன் வரவும்வகை சொல்லாய்நீ பைங்கினியே.” என்றும் சுவாதுபவத்திற் சொல்லியருளியவற்றை முனைக். சைவசித்தாந்த நாலு மிவ்வாரே சாற்றும். வந்துழி வந்துழிக். காண்க. ஒன்றென் னின் முத்திபெறுவா ரில்லையாம். அலது முத்திப்பொரு னில்லை யாம். இரண்டென்னிற் பரங் கண்டப்பொருளாகும்; முன்னிலை யற்ற சிவசாயுஜ்ய சுவாதுபவமு மில்லையாம். ஒன்றேடான்று சேருமென்னிற் சேருமுன்னர்ப் பரமிருந்தவிடத்தி அயிரும் உயிரி ருந்தவிடத்திற் பரமு மில்லையென்றுகி யிரண்டுங் கண்டப்பொரு ளாம். ஆகலின் ஜூக்கியவாதமுங் கூடாது. இதனைப் “பதியிற் கல வாமன்—மாசில் சமத்துமுத்தி வாய்க்குநா வொந்நாளோ” எனத் தாயுமானசுவாமிகள் நிற்குநிலையி ஒலைத்த வுரையானும், “சென் றிவண்று வென்றிற் சிவபூர னாஞ்சிதையு—மன்றவன்று வென்று மெனி லங்கியமாம்” எனத் திருவதிகை-மனவாசசகங்கடந்தா ருலை த்த வுரையானும், “வந்து புகுதலுஞ் சென்று நீங்கலு—மின்றி யொன்றூய் நின்றவக் நிலையி—லொன்று காம ஸிரண்டா காம— லொன்று மிரண்டு மின்று காமல்” எனத் திருத்துறையூர் - அரு ணாந்திசிவாசாரியா ரறைந்த அறையானு முனைக். “சித்துஞ் சட முஞ் சிவத்தை விடவில்லை” என்று அத்தாயுமானுர் உடல்பொய் யுறவுக் கடைப்பாட்டிலருளிச்செய்தவாறு சித்தெனப்படுமான்மாச் சிவமெனப்படு பரமான்மாவை விடாமல் அனுதி சம்பந்தப்பட்டுள் ளது, அதுவே அத்துவிதவுண்மை, அந்நிலைதௌர்ந்து பாசந் தனக் குப் பயன்படாது அவ் வத்துவிதவுண்மைநிலை நிற்றல் வழுவற்ற முத்தியெனத்தெளிக். சித்தாந்தமல்லாத பூர்வபகுதியான ஒன்றென் பதிலும், இரண்டென்பதிலும், ஒன்றேடான்று சேருமென்பதி அம் அனேகசமயங்க ளடங்கிவிடும். அவ்விவரம் இதனெடுத்த வியா சத்தில் னினக்குவாம். ஈண்டுப் பரமான்மாவக்குப் பந்தமுமின்று முத்தியுமின்றென்பது இனிது பொருந்தும்.

“ஏகமிரண் டென்னுமைற் சும்மா னிரு” என்றுதுபற்றி—ஒன்றென்று மிரண்டென்றுஞ் செய்யப்படு வாதமிழைத்துக்கொண் டிருப்பையா யின் வாக்கு மனமில்லா நிட்டை பொருந்தாது ஆகலிற் சும்மாவிரு வென்று சொன்னதே அது, அதனால் அஃதொன்றென்பதை மறுத்த தாகாதென்று கிளர் பேசுப. அப்பேச்சு அறியாபையின் வீக்

ஈடுதனின்தெழு வெற்றாற்றலென்றே கீடுவகை ஞானர்வர். அது விளக்குதும். அவ் வாக்கியத்தை வெளியிட்ட கண்ணுண்டைய வள்ளார்க்கு சூந்டாயிருந்த ஒன்றே? இன்போலே எதுவையம் நீக்குத் தற்பொருட் பெறுந்தருவிய பூரி ஞானசம்பந்தமூர்த்தியாயனார் ஒன்றுமிருப்பி தென்டிரைப்பொவும், இரண்டாயிருப்பி விரண்டே யெனவும் துபிடை அருளிச்செய்விரன்றன் மரபாம். அவ்வாறின்றி, அவ் விருதிநமல்ல வொருதிநமுண்டென வணா திருந்த அவ் வள்ளார்க்கு அதனை யுணர்த்துவான் “அதுவென்று மொன்றன் நதுவன்றி வேறோ—யதுவென் நறியறிய முன்டே—யதுவென— நறிய விரண்டல்ல ஒன்கறிவி கிரிந்த—எறியுபறி வேசிவழு மாம்.” என ஆசிரியர்-வெய்கண்டுதேவரது சிவஞாளைபோதாக தெரிந்தாக்கு “ஏகமிரண் பெண்ணுமல்” என்றாகுளியதனாலே ஒன்றென்றார்க்கு மின்ன் பெண்றாகு மியையாத அத்துவித்தந்தையே யுணர்த்தியருவிவிரென்றல் இவித்தெய்க்குத் துணிபாகும். ஆகவே ‘அஃ’ தொன்றென்பதை மறுத்ததாகாது’ என்பார் மாற்றம் மாபின்மையுற்று மாய்ந்திடியாறிக். இதுவேயுயன்றி, “ஒன்றே டிரண்டெனச் சமரச சொருப கசம்” எனத் தாயுமானு ரூநாத்தவளையிற் சிவசமத்துவ அந்து சித்தத்தையே யுணர்த்துகின்ற ‘சமரசசொருபக்கம்’ என்றநூலாம், பிறிதொருபாட்டிற் ‘சித்தஞ் சடமுன் சிவத்தை மிடகில்லே’ என்றநூலாம், பொய்யத்துவித்தங்கண்டா ரஸ்பொன்னுத ஈத்தாத்துவித வுண்மைகண்ட மெய்கண்டுதேவரது திருவருளை மான் பொருந்த காளென்றேவெனப் பொருள்படு “பொய்கண்டார் காணுப் புளித் மெனுமத்துவித—மெய்கண்டாதனருஞ் மேயுா ஜெங்காஜோ.” என்றநூலாம், மற்றெருபாட்டில் “யாங்களே கடவுளென்றிடும் பாதகத்தவருட்” என்றநூலாம், வெளிருபாட்டில் “மாயபழுத ஜென்பர்சிலர் * * * நாமென்பர் சிலர்” என்றநூலாம், இவை போன்ற பிற செய்யுள்களும் அவ் வேசவாதத்தினர் புகற்றாகுப் பொருந்தாமே சிற்றலுணர்க. அன்றியும், அன்னேர் கருத்துப் போல ஒன்றெறும் வாதமும் இரண்டெனும் வாதமும் போ திருப்பது சிற்குவிலை யாமாயின், அவ் வேகவாந நால்களை யோது தலினுலும் ஒதுவிந்துவினுலு முறைய நென்றுமின்றென்றும். அவ் வாரேருத்தலு மோதுவித்தலு மொருவித சம்பிரதாய வழக்கென்னில், அங்கனம் ஏகவாந நால்களை நீக்கிக் குவிவாருதாக்களைக் கொடல் அவர்க்கு ஏற்சம்பிரதாய வழக்காமன்றே. மாறுபற்றி

யென்றால், அவையிற்குற் பல்புண்ணியம் பயன்படுதல் பற்றி. இவ்வாரூபியிற் ‘சம்மாஹிரு’ என்றதற்குப் பொரு ளெண்ணோகோ வெனின், ஒன்றேபொருள் அது நானேயெனக் கேவலாவஸ்தையிற் கிடங்குதற்குதலும், “நானவனென் ரெண்ணீனர்க்கும் நாடு மூள முண்டு” எனச் சிவஞானபோதங் கூறுமாறு நானுந் தெய்வமு மாகிய விரண்டுபொருளுண்டெனச் சிந்திக்குஞ் சிவபோதமுள்ள சகலாவஸ்தையுமீது விழித்திருத்தலுமின்றிச் சுத்தத்தினி லமர்வா யாக என்பது அதன் பொருளென்க.

இனி, அந்த * அத்துவிதத்தைச் சில உவமானங்களான் விளக் குதும். அலியென்னு மொருமொழி ஆனுமன்று பெண்ணுமன் ரெனவும், வாயிலென்னு மொருமாற்றம் உள்ளுமன்று வெளியுமன் ரெனவும், நடுவென்னு மொருகிளவி அடியுமன்று முடியுமன்றெனவும்; (பதம்) சோதென்னுமொருசோல் அரிசியுமன்று குழைந் ததுமன்றெனவும், மாலையென்னு மொருகூற்று இரவுமன்று பகலு மன்றெனவுந் தீர்மானிக்கும் வலியுற்று நிற்றல்போல அத்துவித மெலு மொருசோல்லும்—எகமுமன்று துவிதமுமன்றெனத் தீர்மானிக்கும் வலியுற்று நிற்பதாகும். அது பதியும் பசுவும் பிரிவற் றள்ள அனுதிக்கலப்பினையே யுணர்த்தும். இது—பாம்பினது கட்டொளையிற் கண்ணுஞ்செனியும், யானையினது துதிக்கையில் நாசியுன் கையும், மாதுட வுருவில் உடம்புமுயிரும், பேய்பிடித்தா ஊருவிற் பேயும் பிடிபட்டவையிரும், வெளவா அருவிற் பறவைவடிவும் விலங்குவடிவு முள்ளையையும் ; சதெமக்கு நற்து நற்தெனத் தேவ ரொடு கலாய்த்த கலாமுடைய சூரபதுபனிற் சூரனும் பதுமது மிருந்தமையையும் ஒக்குமென வுணர வேண்டும். கல்லாற் கடவுள் கைகாட்டு மிதுவே.

பதி பசு பாசம் மூன்றைனையும் வெளியிடுகின்ற வேத பகாவாக்கி யங்களைப் போன்ற ஆகம மகாவாக்கியமு முண்டு. அது சிவாய நம: . இதனிற் சிவ என்பது பதி, ய என்பது பசு, நம என் து பாசம். சி=சிவன், வ=அருளாகிய சிவசக்தி யெனவும், ந=தீர்த்த, ம=ஆணவமல மெனவும் விவரமறிக. இருளோடுகூடி மிருந்தகவும், ஒளியோடுகூடி யொளியாகவு மிராநின்ற கண்ணைப்போல ஒத்தோடுகூடி மலமாகவும், சிவத்தோடுகூடிச் சிவமாகவு மிருந்து

* இங் வத்துவிசம் இந்துவாசிரியர் உட - திருவெண்பாக்களி எருளி சுய்த அத்துவிதப்போருளில் இனித விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

கிடையுமெடும் ஆஸ்மாவிலும் பத:—இம் மகாவாக்கிப சாத்தியீ
க்ருத்தவினால் அது மலமடங்கியவழிச் சிவந்தேரடிக்கூடிச் சிவ
பான முற்றி நூக்குவிமன் நீதிக் கூடுதலின்பது கேவல் சகலங்கள்
வீல்கிச் சீவபோதம் அற அருளில்நூக்கியொன்றிரண்டென விஜய
யா அந்துகிந யநார்த்தத்தீ னிற்பதாகும். சிவாயகம் என்பது
சிவனுக்கு கபஞ்சாரமெனும் பொருள்கொண்டவழிக் குருவினுறுபு
நேசிக்கப்பட்டதின்பின் சீட எதுடியிக்கு மோக்கமாந்திரமாக சிற
கும். சிவசமானமுறன் முத்தியென்பதைத் (தாந விஶாந) பாலை
வாவெ வியாகுப திராஜநி வாசா வாசிஸு காலிவெதி) “ததா
வித்வான் புண்டபாபே சிதூய கிரம்தங்க பரமம் ஸாப்ய முபைதி”
எது முண்டகோபநிடத்து ந - வது முண்டகம் க - வது கண்
டத்துந் தில்ய வாக்கியத்தாலும், “விரிபுன் வியபர வாதிகளை
யேறுது சிகிர்த்திவெப்பது—மிரிய மிருந்த பரசிவவ பேத சௌ
குப மேயான—அரிய சாமி யந்நையினி தடைவா னவிருங் கந்ப
கப்புர—தெரியல் வென்குது வீல்கியெழிலுச் சிலைய வாட்டுக் கீணி
தோனிர்.” எனுஞ் குதசங்கைதச் செய்புனர்தும், பிறவந்துளு
முணர்க. மேலு புபதிடதவாக்கிபத்தி னருத்தம் ‘இத்திறமுத்தன்
புண்ணியபாவங்க ஷர்ந்தவனுப்க் களங்கயற்றவனுப்க் சிவசாமியத்
தை யெய்துகின்றனன்’ எனவாம். சாமியமென்பது சமம். இச்
ஈரம்.—சிவனதுவழியில் நான்டைத்து சிவனைப்போலப் பஞ்ச
கிருத்தியங் செய்துகொண்டிருப்பல் எனுஞ் சிவசமவாதி முடிவு
கொல்லோவெனின் அற்றன்று. பஞ்சகிருத்தியமின்றிப் பரிசூரனை
சிதாகாச சிவத்தன்மையுற்றுச் சிவாநர்தாதுபவப்பொருளா மிருந்த
தல் இம்முடிவென்க.

(உட)

சீட.—அளவிலாதுல்க விருத்தலினால், ஒருவன் அவையைன்ற
தைபு மோதியுணர வேண்டுமென்பதுண்டோ?

குரு.—“நால்பவகல்” என்றபடிப் பன்னாலும் கற்றுனர்
தலேல பூத்தமம். என்னை? உலகிற் பன்பதங்களேற்பட்டு அவை தத்து
ம் மதத்தினை புயர்த்திக் கூறுகின்றன வாகிலின். அன்னாணான் கற்
றனாராக்கால்தலிலிருந் றவதுமன்றி இரண்டுவரி சீல்வண்முத
வேலாவினை நூர்ம் எளிதிற் பெற்கோன் மறுத்துக் கூடுதோனுட்ட
ற் கிடனுண்டாய்ன்றே.

வேதத்தைக்குறித்த வியாசம்.

ஏக்

யாதொரு நாலினை வாசிக்குளான்று ஒன்றிற்குக் குறையாமல் நன்றாயினுங் தீராயினு மறியப்படுபாகலின் அங்கனம் வாசிக்கும் கிலேகியானவன் தீதகற்றி நன்று கொள்க்கடவன். அவ்வாறு கோளற்கு வலியில்லான் பதிநூல்களையேபடித் துணரக்கடவன். சிறிது வலியுள்ளான் அவற்றி லியன்றவளவேனு மோதி யுணரக்கடவன். மக்கள் ஆயுள் நீர்மேற் குழிழிபோறவின் அளைவரும் ஒல்லையி லோதி யுணர்ந்து திருவருணைறி நிற்றலே நறியம்தியாகும்.

(ந.டி)

கீ.ட.—நாலினை யோதியுணராவிட்டும் ஒதியமட்டினே பயனுண்டாக்கொல்லோ?

குரு.—உண்டுகொலாம். இதனை, மதுஸ்மிருதி சு-ம் அத்தியாயம் அச-வது சுலோகத்துழை “இவ் வேதாந்தமானது அதன் பொருள் தெரியா தோதுகின்றவனையுங் காக்கின்றது. அதன்பொருளாறிந்தாகை நனிகாக்கின்றது. கைவல்லியத்தை=தனித்திருத்தலை, விரும்பினார்க்கும் வீடுபேரூம் மோக்கத்தை விரும்பினார்க்கும் இதுதான் கதியாவிருக்கின்றது.” எனப் பொருளாம்வழிப் பரக்கக்காண்க. அன்றியும், பிரமவேள்வி, தெய்வவேள்வி, பிதிரவேள்வி, மாநடவேள்வி, பூதவேள்வியென வேதத்திற் சொல்லப்படும் ஜம் பெருவேள்விகளுள் தலைநின்ற பிரமவேள்வி தெய்வநூ லோதுத வென்றுணர்க. மற்றை நான்கும் முறையே அக்கினிமுலஞ்செயுங் தேவழுஜை, பிதிரழுஜை, அதிதிகட்ட குணவளிக்கை, காகத்திற்கும் பலியிடுகை யாம். நறுதாற்புஜையும் நறும்பயன் தரும்.

(உ.கூ)

கீ.ட.—எல்லா வருணத்தார்க்கும் வேதாந்த சித்தாந்தங்களிற் சொல்லப்படுகின்ற யோகளூன மோக்ஷங்க ஞங்டாகுமோ?

குரு.—நான்காம் வருணத்தாராகிய விதுரனை பரமான முடையவராய் மிலிர்ந்தனவொனப் பாரதாதிநூல்களிற் பகரப்படுகையாலும், திருத்துறையூரில் ஆதிசைவ வேதியகுலத் துதித்த அருணங்கி சிவாசாரியர் திருவெண்ணெய்நல்லாங்க்க ஸிருந்தருளிய வேளாளகுலத்தினராய மெய்கண்டதேவரிடம் ஞானேபூபடே சம் பெற்றமையாலும், ‘மேலான சித்தை சுத்திரனிடத் திருப்பி ஆம், மோக்ஷருமஞ் சண்டாளனிடத் திருப்பிதும் அவற்றையன் புள்ளவன் கிரகிக்கக் கடவன்’ என்னும் பொருளினை யுட்கொண்ட

தீவ்யசலோகம்—(ஸ்ரூப்யாதஸாமாங் விசிராதாத தீவாவராதவி | ஈஞ்சூதவிவராமயஃ || வீராதாதாதாதாதவி) “சிரத்ததாநகசு பாம் ஸித்யா மாததி தாவராதமி | அந்தயா தபிரம் தர்மம் ஸ்ரீரத்தாங் துஷ்டகுலாதமி” என மநுஸ்மிருதி உ - வது அத்தியாயத்திலீருக்கின்றமையானும், ‘கல்லாண்து சிவசம்ஸ்காரத்தினுடே யன் ஓரே போகடோகநாக்களைத் தருங் தன்மைத்தரீகும். (அவ்வாறு) கல்லாண்து சிவத்தன்மை யுறுமாகிற சூத்திரன் அங்கானம் ஆகா வென்றால் எங்கனம்? என்று பொருளாம்படி—(வாஷ்டாண ஸ்ரீவைஷ்வாராசு சமாகிதாகி வீடுதொலைவக் | வாஷ்டாண ஸ்ரீவதாபாதி ஶாமித்ராஷாநகயங்கவைக்கி) “பாஷாணச் சிவசம்ஸ்காரத் புக்திமுக்கி பரதோபவேத் | பாஷாணச் சிவதாம்யாதி சூதரவ்து காதம்பவேத்”¹² எனக் கந்தகாலோத்தரங் கழுதுகின்றமையானும் எல்லா வருணத்தார்க்கும் யோகநான மோகங்கள் ஞான்டாபெண் நல் சரதம், இங்கியாயத்திற்கே இவ்வியாசம் உள்-வது வினாவிடைக் கண்ணும் வேண்டிய பிரமாணங்கள் விளக்கினும். அவற்றினைபும் த்துணர்க. முத்திலெபற்றவராகத் திருத்திதாண்டர் புராணத்திடை வெளியாம் அறுபத்துஞ்சுவரும் பல்குலத்தாலானவு முனர்க,

நான்காம் வருணத்திற் சந்தியாசியில்கையெனச் சிலர் விளம் புப. சிர்திய விசவசாதாக்கியத்திற் பிராமணர்முதற் பத்துச்சாநியார்க்கும் பிரமசரியம், கிருகத்தம், வாணப்பிரத்தம், சந்தியாசமெது நான்காச்சிரமமும் முன்னெட்டன்று விதித்தல் பெறப்படுதலானும்; பிரமாண்டபுராணத்திற் கிருதயுகத்திற் பிராமணசந்தியாசி முக்கியன், திரோதாயுகத்தில் கஷத்திரியசந்தியாசி முக்கியன், துவாபரயுகத்தில் வைசியசந்தியாசி முக்கியன், கலியுகத்திற் சூத்திரசந்தியாசி முக்கிய வெனுங்கியதி பெறப்படுதலானும் அவர் விளம்பல் அனுத்துணையும் பொருந்தாதென மறுக்க, இராமாயணத்திற் கிருதயுகமுத ஞஞ்சு யுகத்திலும் முறையே பிராமணர்முதலிய நான்குவருணத்தார்க்குங் தபோமுக்கியங் கூறப்படுதலும், சுப்பிரபேதத்திற் பிராமணரும் கஷத்திரியரும் வைசியரும் சுத்தகுலத்துதித்த சூத்திரருமாகிய நால் வருமே ஆசாரியராவரொன்ற் துலக்குதலும் மேலைய நியாயத்தி கீழே விளக்குகின்றன. இவற்றை யினி துணர்கின்ற நீ சிவாந்தா நுபவ சுவாதுநூதியில்லாக நூலாபிரானமுடையவ ரோஷா அவர்கள்

வேதத்தைக்குறித்த வியாசம்.

அக

தங்குலத்தினை யெவ்வாற்றுது முயர்த்தி யுயர்த்திக்கொண்டிருப்பர்
அவர் பிராந்தரிற் பிராந்தொனவு முனைக்கடவை.

(ச0)

சீட—பெருமான் ! நூலைனத்திற்குஞ் தாயுஞ் தந்தையுமாக
வள்ள வேதாகமங்கவின் முடிவான வேதாந்த சித்தாந்த சமரசமே
மெய், இதனை யுப்த்துவாயாச்சொற் பொய் யெனுவனரலுற்றேன்.
நின் றிருவடித் தாமரைகளைப் பன்முறை பணியலுற்றேன். ஏற்ற
ரூள்க. மற்றையது மற்றைநர்ஸ் வினைதற்கு இற்றைநா ஸின்னருள்
புரிந்திடுத.

குரு.—ஓ மெய்யி னீலைஇய தலையன்புடையாய் ! நன்று நன்று;
அன்னண்ண மன்னருளே யொன்றினின் றருள்புரிக.

வேதத்தைக்குறித்த

கு-வது வியாச முற்றிழ்ஹு,

குமரகுருபரன் றிருவடிவாழ்க.

* * *

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
ஈ	உச்	தலவராகோபநிஷத்	தலவகாரோபநிஷத்
கங்	ங	பெருடையார்	பெயருடையார்
கஞ்	கக	புராணங்களை	புராணங்களை
கஒ	அ	வருடங்கட்சிடையிற்	வருடங்களாதற்கிடையிற்
குடி	கா	சாக்வர்	சாக்வர்
கா 0	அ	அத்த	அந்த
கங்க	கா	விஜயங்கேட்	விஜயங்கேட்
கங்	கா 0	ஸாங்கு	ஸாங்கு
"	ஙக	பந்து	பந்து
கா 0	உ	வீராத	வீராத
"	ங	ஸ்ரீரத்	ஸ்ரீரத்

எக - வது பக்கம் உட - வது வரி யீற்றில் “அரற்றுகின்றது உம்” என விருக்கவேண்டிய அளவெடையேறிய மொழி.— ‘அரற்றுகின்றது உம்’ எனப் பிரிக்கிருக்கிறது. இத்தற்கு முடிவான திருத்தலாண்டன்மேல் பதிப்பவர்களா ஒண்டாயிற்று.